

SUN KU - Sannhetens lys

Enkle betraktninger laget av god disposisjon, mye uavhengighet, dyp, interessant, som vi kan se samspillet som veldig gode ideer resulterte i Jeg skal fortelle en historie med en moral eller moralen i historien ...Denne historien handler om to esler som var på en reise gjennom det gamle Japan, på oppdagelsestiden, det grå eselet var lastet med salt, en veldig tung last; Det svarte eselet ledet karavanen til bestemmelsesstedet fordi det hadde en veldig lett last, det bar svamp og skrøt av lykken, og stien var veldig ujevn. Det grå eselet orket ikke mer og holdt på å dø av anstrengelsen da det snublet og falt ned i en stor vanddam og smeltet halve lasten. Drevet av misunnelse kaster han seg i vannet i håp om å lide samme skjebne.

Svampen ble så gjennomvåt av vann at det var nesten umulig for den svarte mannen å reise seg, og logisk nok bukket han under for utmattelse og døde.

Historier om bestefar

Kjærligheten er som en regnbue, den er ikke alltid til stede, men den dukker alltid opp! Den utopiske kaosteorien formulert $1=1+1=2:2=1$ den utopiske spiralen av kjærlighetens multifaktorielle regnbue ender i strålingen av den maksimale energienheten, blomstrer til sol - jorden puster ut, solen inspirerer de samme fargene til å male verden - jeg puster ut, du inspirerer den samme luften av kjærlig vesen som jeg er alle fargene til å male din verden! Alt starter med måten vi føler ting på, og det finnes ting som forener, mens andre skiller, men sannheten skjuler ikke fakta. Mitt første minne jeg har, er rett og slett bare erindringer der jeg våkner opp oppslukt av en lys dag, og jeg forbereder meg med lysets kraft på å komme ut av mørket og spre styrke og energi til hele konstellasjonssamfunnet. Jeg begynner å tenke på om jeg en dag var et lyn? Hvis jeg en dag var et lyn, ville det være destruktivt, skremmende, bråkete og uforsonlig, eller ville det være lysende, vakkert, strålende og energisk? Hver stråle har forskjellige egenskaper, som mennesker, forskjellige virkemåter, forskjellig lys, det vil si at hver stråle/vesen er unikt og eksklusivt. Vel, hvis det en dag var en stråle, ville den i det minste være original. Hver stråle har en form for handling, akkurat som hos mennesker, når som helst, denne handlingen vises i brøkdeler av et øyeblikk. Vi kan påvirke strålen/vesenet, vi kan endre dens retning og destinasjon. I forhold til skjebner, og for første gang vil jeg påkalle Guds navn, hadde jeg en dag en samtale om tro og tro med en tilhenger av Koranen som fortalte meg følgende historie som jeg vil beskrive: du gir et terningspill i hendene dine og ber Gud heftig om at du får maksimal poengsum og du fikk minimumsscore. Historien kan oppsummeres, men hvem kastet terningen når alt kommer til alt? Men bortsett fra denne historien

vil jeg fortelle deg at

vi har handling og vi har lyn/vesen som handler med mediet, hver og en kaster terningen med sin egen energi/form/oppførsel. Jeg visste at det ville komme en transformator, og at det ville bli en balanse mellom lysende krefter som ville forandre virkeligheten. En revitalisert energi, og at de som lever i misnøye med tilfredshet skulle bli alle farger for å male din verden. Jeg våknet opp i en annen virkelighet enn vanlig, og utforskningen av skrivefeltene gjennom denne boken kom til å utvide mitt vesen. Jeg reflekterer over hvordan tanken overføres og sammenligner den med et lys og dets kraft. Vi tenker alle fra ulike perspektiver, det er en strøm å følge og sjelen har øyeblikk av forstyrrelser, måten vi ser på dem på er ikke alltid naiv og energien utvides. Tanker som er plaget av misforståelser opprettholdes, og stemmen i samklang høres høyere enn mange stemmer, ord er en uttrykkskunst, fra dette øyeblikket vil det være inspirasjon. Hjerteslaget har sin egen rytme som ekspanderer gjennom venene. Undertrykkelse skjer i det stille fordi alt har sitt q. Vi tenker alle på ondskap og noen ganger blir vi tvunget til å være stille, "men vi tenker alle", minnene er ikke alltid til stede, og jeg sier ikke utøv hat fordi det er dårlig. Vi har alle ytringsfrihet, men ikke alle har det til rett tid, ingenting er ærligere enn sannheten, vi har ulike uttrykksformer, og å ha det bra er å ha balanse. Balanse er en syklus av rutiner, å være nervøs er en ubalanse. Folk liker å kommentere. Alle har renhet, universell kjærlighet genererer medfølelse. Solen er en kilde til energi, det unormale er at ingenting skjer, alle glemmer når de vil, og det er alltid flere perspektiver, mange ideer, få overbevisninger ... Det finnes ting som ikke kan rettes opp, fordi alle er utsatt for urettferdighet. Kjærlighet er en kilde til glede og alltid alene og beskyttet: det finnes

mennesker som ikke liker å tenke, men bevisstheten er en lykt som opplyser oss.

Det er laster vi alle har, noen ganger har vi frykt, vi sier og gjør alle dumme ting. Jeg skriver ikke for noen, vi har alle noe vi ikke vil huske, men det er bra å vite når vi er triste og alltid innrømme det og ikke skjule noe fordi vi alle har sårbarheter, vi føler alle gleden av noe og når muligheten lurer, åpner vi døren til den. Det er alltid en følelse overfor den andre, men "ingen tilhører noen", og derfor har alle rett til å skinne. Vennskap er alltid en god start for å bli venn med en annen. Følg instinktet ditt om hva du ser positivt. Vi kan alle bli elsket og kjærlighet er en generator av lys, når vi er elsket, må vi respektere denne følelsen, elske hverandre og øke fødselsraten, alltid med ordene ved veiskille spill, uten tvil en antagonistisk setning, men med sin logikk for å unngå lidelse. "Det gamle mennesker har, er ikke visdom, men klokskap", så hør etter! Kjenner alle godt og ondt? Vi holder i vår hånd at beslutningen om å være god eller ond, galskap er noen fornuft, virkelig kunnskap er viktig!!!? Hvis det er mulig å bli uteksaminert i livets skole ... Jeg vil forvandle meg selv for deg, for meg og for de som liker meg. Forandring for evolusjon. En kabel som passerer gjennom en levende strøm av angst, elektrisk, kjører gjennom kropp, føring håp og noe nytt og forbløffende som etterlater oss statisk av bevegelse, men med akselerert og engstelig tenkning. Paralysert av bevegelse oppstår det en spenning som rammer oss inn i virkeligheten, og med kontrollerte og avmålte bevegelser stiger vi nedover tankestigene der vi forbinder oss med hverandre. Det er på denne tankestigen vi kategoriserer atferd, ansikter og bevegelser.

innrammet i nedstigningen og oppstigningen av livets øyeblikk, lys mater rulletrappen som uten å stoppe tar deg til galskapen i denne virkeligheten i det XXI århundre, energier, magi, fantasier, alt med tilsynelatende harmonier, men vær forsiktig med trinnene, ikke alle går opp livets rulletrapp, det er vesener som klatrer trinn som løfter seg selv og fremfor alt noen beveger seg og støtter dem, er det nok eller er det et spørsmål om balanse? Balanse mellom kreftene er grunnleggende for balansen mellom bevegelser, opp- og nedturer på nivået til hvert vesen, men ikke alle fortjener at vi går ned eller at vi blir støttet i oppstigningen, innsats og utholdenhet er grunnleggende, stige deretter til offerets ånd, uten skader eller stopp, og det vil ta deg til lyset fra det tenkende vesenet. Uten å balansere eksterne krefter som kan gi vei, trinnene er solide og matet av kabler av håp, vil du nå den viktigste elektriske kabelen livets syklus, den energien som mater jorden. Min elektriske tavle var den som skulle styre posisjonene og skjebnene til den universelle strømmen. Det var et sollys som skulle opplyse den jordiske naturens dunkle indre. Det som skjedde var at jeg ved daggry følte en øm tristhet som kom med natten, jeg levde, gjenopplivet og ble gjenfødt, jeg er han, den kraftige solen (sol)*, en strålende kilde som faller som dråper på bakken, i denne kilden til liv og lysstyrke. Mitt fyrtårn, som søker ustanselig, på en roterende måte bevegelsen av unormalitet. Jeg begynner å føle de første elektrosjokkene, og de støyende nervene blinker med hjertets elektrosjokk. Elektromagnetiske bølger går frem og tilbake, tankene bølger rundt bølgesirkelen. Elektrisk strøm går gjennom kroppen min, strømmen som fører meg inn i bølgenes kretsløp. Den elektriske impulsen har falt og jeg rystes av impulser som sirkulerer elektrisk, det har jeg alltid visst.

at sannheten, når den oppdages av en impuls, skinner sterkt, et blackout oppstår og stemmene som plages av den lysende følelsen av å være til, forstummer, et stearinlys lyser opp den akkumulerte smerten av smeltet voks. Elektriske dører åpner seg mykt ringende, men lukkes uten at de rekker å åpne seg. Den elektriske motorsagen skjærer med hatets levende, mørke røtter. Elektrisert i lysende røyk som sletter hukommelsen, ulmer elektromagnetisk turbulens i sinnene, turbulent uendelig elektromagnetisme. De strekker seg ut som elektrifiserende stråler som lammer sinnet, besitter et lys, elektrifiserende svart av blink, intermitterende lys plager min passasje av uavbrutt strøm. De ugjennomsiktige lysene lyser opp mirakuløse vesener i det mørke lyset. Elektriske ledninger går gjennom min vibrerende kropp full av energi. Jeg går opp og avanserer mot den 10. elektriske kretsen og det er strømbrudd', uforgjengelig selv i mørket er det et elektrisk krasj og det falt elektrisk på ordene om ekstase og sensasjoner. Skjærende lysende skjær og lysende ekko, glødende lys griper den brekkende stemmen, den flimrende uklarheten der glimt tilslører de øyeorienterte vandrende vesenene. Det er en fluorescens og de blomstrer og faller som torden i alle retninger og retninger. "Blendingen" og de stikkende lynglimtene slører andres glede over opplevelser og blikk. Gløder og kryssbuer dypt i sjelen som holder på atomer, dynamiske og glødende sjokk. Som et skjær som hamrer inn i meg uoverensstemmelsen av følelser som krever et sterkt og bestemt lys, i mitt skumringsfravær der jeg forsiktig krøller meg sammen, i de skarpe lysene i mitt vesen, og forsiktig gleder meg som lyn. Det er et truende lys, de truer disse lysene...

konvalescenter som plager oss og lar oss ane farer? Det er et nærværsllys, det lyset som følger deg i idylliske stunder, og som skremmer deg til å holde det hemmelig når du ikke klarer å konfrontere det. Det er et intenst rødt lys som blokkerer akselererende nerver. Skarpe og forurensende sjokk fra sinn uten impulser sprer seg, ledsagerlyset, og lyser opp det som verken gis eller føles av ledsagerlyset. Torden knirker og knuser lyder som tørster etter nytelse. Kraftige lys dømmer fremmede liv til å instrueres av stemmer. Som kraftige og flengende stråler som kutter bånd som er umulige å knytte i det svake lyset der de overskygger bevisstheten der de trenger inn i voluminøse stråler. De lyser intenst opp tåken av svart lys i det lysende kosmiske, et gjennomtrengende og dypt kosmos som lindrer sjelens glemsel. Lynet varmes opp og mørkner og blir ubevegelig og stille, men det knirker og støyen når det skjer, er heseblesende og overveldende som infiserer raseriet over å leve og være til stede blant andre lys og illuminasjoner eller til og med enkle forbipasserende, men slående mørke sukk og som bryter den mest elektrifiserende stillhet. Det lynet som slukker bevisstheten din preget av utsendelsen av veltalende stønn og som utløser den forsømte handlingen av følelsen av mulighet til å være stille i det øyeblikket da et annet lyn falt i denne verden. Jeg husker av bildet tatt med broren min (som i dag henger på rommet mitt) og jeg er på stedet der jeg spiste de infernalske oblatene jeg refererer til senere. Så blir lysets aske, den asken som merker deg med varmen fra voldsomme og sterke strykejern bare fra ett slag, forurenset av lysets aske fra fortiden og den allestedsnærværende fremtiden som du ikke glemmer. Øyeblikkets impuls skjærer deg av og sprer seg langsomt, flengende og overstrømmende, og forteller deg

kontrollerer deg og kaster deg ned i en brønn av lys som drukner i minnet om inkontinente ord og øser ut sin tørst etter lys. Flammende er den brennende asken fra en magnetisk kropp som suser og blinker i hjertet ditt som brenner av begjær etter noe, virilt og mandig eller feminint og sensuelt, den dobbelte personlighetens fornærmelse som ikke viker for den ene eller den andre siden. Denne lysets aske varmer det dystre og det frivole og har i sin varme beskyttelsen fra regnet som fortæres, og som sprer seg over kontinentene og det tidløse rommet og invaderer oss og skjenker oss luksuriøs innsikt og gir oss utallige og deprimerende gleder. Angsten for den stillesittende nytelsens kjemi, men ikke kornet, men innprentet i naive ansikter. Fremmed for følelsen av å føle og være, det føles mirakuløst og strålende og lindrer sammentrekningene som føles av utskielser, utskielser som omdirigerer oss til en annen dimensjon, det utvikler seg, lever av vice ikke trekker seg tilbake svinger ikke eller kolliderer i gal hår av fornektelse. Det hypnotiske lyset og famler følt i ansiktet opplever følelser som lar oss forutse ettergivelsen til begjæret, fører oss til å dynamisere og tro at det eksisterer, av det blir vi tatt uten kreditt uten debet, stillestående som det hypnotiske livet til transcendent vesener som blir viklet inn i tørre fontener, deliriske øyenbryn lastet med skamløshet og lediggang. Det fører oss til nye utfordringer som er like i tanken, forskjellige i reaksjonen, reaksjoner som noen ganger er umålte, der vi møter dem med et rent ønske om å ha, å kunne, å bli næret av dem og ikke bli drevet som løse leirstykker som faller sammen når de varmes opp.

Det andre minnet mitt er nettopp et bilde kledd i kjeledress der jeg har på meg de samme klærne som på det første bildet som er på rommet mitt i dag, jeg er i

Açoreira på toppen av en bil Jeg husker at jeg falt på bestemors trapp der det var noen bånd som ble brukt ved inngangen for fluene. Jeg husker at jeg kalte landet til bestemoren min for fluenes land, det var mye uro og esler og hester som alltid gikk forbi. Min far, som eide en blå bil der mitt andre minne ble født, var en datsun. Min "gubbe" pleide å fortelle en historie, en historie ifølge ham, mellom bestemoren min og et esel som ikke adlød ham, den gamle damen bet ham i øret. I dag faller ingen tenner ut av historien du nå skal lese. Jeg så bestemors bryster bare én gang, og det var i speilet under sengen til foreldrene mine. Det var den beste barndomsspøken jeg hadde, helt frem til det verste marerittet, Jeg tror dette kan være det verste du kan drømme om som barn, som er døden til slutt, døden og bare som før du dør eller udødelig dette lyset som er delt mellom kropper fremmedgjort fra bevegelse og svinger mellom to veier som er lette å belyse, men uten noe liv, lever i bitterheten og forferdelsen av den systemiske hypnosens som nærer og utvikler oss. Bevisstheten er så intens at den slukkes og til og med eksisterer utslettet. Psykedeliske sløyfer fletter seg inn i støyen fra de modige tordenskrallene som støtter og forsterker abnormiteten som kommer av at vi er omsluttet av alt dette psykedeliske tordenværet. Vel, her forblir alt sammenhengende, uten potenser eller skalaer, det å gi etter ville bare være et påskudd for abnormiteten, for den svarte tordenen, innesperret og avgir de merkeligste og dypeste gryntene fra fornuftens absorpsjon fordi den slukker seg selv, knirker og forskyver seg selv uten det minste hemmelighold, tilsynelatende i en verden av psykedeliske lys som plager den som vil miste den av syne eller nyte skalerte gleder.

fordomsfulle, farget av stillestående, skjeve farger, uvillige til å skape eller bare overbærenhet. Gjennomtrengt av tankefragmentenes ånd, fragmenterte er alle de som forestiller seg en annen verden, fjernt fra forstyrrelser som irriterer oss som når vi klør oss i øyet eller bare blunker. Denne fremmedgjorte bevegelsen i forhold til en annen bevegelse brenner og pulveriserer sinn som er fjerne og uvitende om hva det vil si å bli beveget eller opprørt. Torden er psykedelisk og skremmer bort ånder uten at de manifesterer seg, og fordi de ikke finnes, er det en parallell virkelighet av rykter og uforsonlighet som busemannen, og her er det ingen som nærer seg på bisarre personligheter og kjenner til preeksistensen selv om den faktisk ikke eksisterer. Alt det uvirkelige har altså en tidløs historie, men det har noe, det har frykt, frykt som deporterer oss inn i en femdimensjonal horisont, polygonal og lineær, men ikke mottakelig for spor, et spor som representerer den transcendent og apoteotiske tankens hemisfærer. Ideene blomstrer ikke opp eller vokser i den abstrakte fornuftens tråder, men er impulser av tegn som allerede er sett, dekorert, bevegelser av imitasjon og tilpasning til øyeblikket, men alt er bevisst og minimalt kalkulert. Uten kalkulasjon er det ekte og uforutsigbart, derfor er det av en slik genuin spontanitet at det er absurd å tenke på noe som helst. Tidligere tiders hoder kverner og kverner, allerede falmet til gule sider og spist av bibliofile, som uten utholdenhet skremmer det foreldede i minnet og det skapte og forfalskede til sitt mål. Omgitt av måleinstrumenter gratulerer de etiketterende abexinene seg selv, og Abessiniens tordner ler. De som lever i fortidens lys, blir formanet, de som dør hinsides, invaderer

himmellegemer i det fremtredende faktum at de skjer, i det umiddelbare. Men alt dette er tekniske saker, mer eller mindre intense, men de er energiske strålinger som ikke er forenlige med fortiden, ikke engang med det forrige øyeblikket. Minner som derfor avgir skadelige stråler, men som ikke tilslører de tankene man ønsker å tenne i ethvert øyeblikk, impuls eller øyeblikk. Fordi fortiden krysser med nåtiden, øyeblikket, impulsen, sekundet eller brøkdelen, men ikke påvirker den, er vi derfor alltid i tid for det kraftige lyset er ren strøm av ekstase som skjærer som vind i ansiktet, noe til da strippet for intensjoner og bevegelse rundt gleden ved å gjøre eller være, fordi det som eksisterer og teller i vårt vesen er klikket ,som gjennom det enkle blikket overfører lyset fra sin fortid, lys mer eller mindre intens, svette fra tidligere liv, men som ikke styrer prinsippet som er løsrevet fra bevegelsen av gjenværende impulser, uten maske, levd til sekundet, i øyeblikket, ikke som de som bare kryper rundt fortidens lys og klamrer seg til ingenting. Vel, dette er synonymt med forurensning, stråling, nei takk! Derfor er det ikke noe sterkere enn å lyse opp i øyeblikket, og være til enhver tid med all styrke, men ingen er bedre enn noen andre, det er egentlig et spørsmål om kamp, og ikke gi meg det medfødte lyset fordi hver og en har, tørst av vilje og fantasi og ren energi til utvikling og skapelse, magiske farger som reflekteres i nyanser av gul sol. I virkeligheten finnes det ikke mye lys, det finnes bare fokus for gjenværende eksistens og en balansert måte å objektivere det som ikke kan sees på. Så det eksisterer ikke, det er ikke virkelig, det er frukten av noe som hjelper oss å bli bevisste. Men hva i helvete er bevissthet? Hva er egentlig bevisst eller ubevisst? Her er det en barriere som ikke er materialisert av

Uansett hvilken mening det gir og hvordan det forstås, er vi alle på vei mot øyeblikket. Dette med å sette opp forutinntatte barrierer og hevde at de er uoverstigelige strømmer, når det faktisk ikke finnes noen barrierer i virkeligheten! Alt er derfor imaginært, vi lever alle i denne samme strømmen av illusjoner, av tørst etter andre ånder som ikke påvirker oss i sannhet fordi det er, eller faktisk er det ingen barriere mellom ønsket om det ubevisste som alltid er til stede i det bevisste og at vi reserverer bare for oss, bare tomheten, det er ja imaginære av himmelske skapninger som lever som det er sagt i lyset av fortiden, av flertallet som overveide at man måtte ha vekt eller mål, men nok en gang hvem er de å blande seg inn. Man observerer og stirrer på dagen til den blekner, ingenting er mer naturlig enn det klare lyset som vi gjerne tilpasser oss. Konformitet, motgang, konflikter, bare avlat som fungerer som en akkumulator av holdninger og bevisst problematikk, men ikke så dypt fordi de er naturlige. Mellom det naturlige og det transcendent er det ikke det minste sammenstøt, så det normale involverer oss og får oss til å føle oss trygge og rolige, alt er naturlig: luft, glede som involverer oss, det som slår og løper bort og fremfor alt berører, en mild berøring for de som setter pris på pust av letthet. Energi forvaltes i kjernen, en kraftig kilde bestråler oss, forvandler oss, psykologiske mutasjoner, la oss da vurdere oss selv påvirket av denne kjernekraften. Dette vibrerende lyset vokser i det forventningsfulle vesenet som i virkeligheten ikke lider, men som en påfugl infiltrerer impulsene som oppfattes og som fører oss til handlingen eller ikke handler, impuls, denne dynamiske og klare eksplosjonen. Derfor utnytter vi den maksimale eksponenten i sin styrke, de vil være vanlige agenter som korrigerer, smuldrer søyler umulige å komme i ubalanse fordi det er transformasjonskraften. Og ingenting er sterkere enn å være

som forvandles til noe som løfter oss opp og beskytter oss mot smitte. Jeg husker at jeg gråt og ikke ville gå i barnehagen den første dagen, men at jeg først og fremst nøt vennskapet og leken med vennene mine etterpå. Som barn var det normalt at høy feber førte til det vanlige marerittet, det der jeg ble grepet i lenker og senket ned i en brennende kjele, men med deliriumet trodde jeg at jeg var på vei til helvete, men plutselig våknet jeg og ble reddet i den endelige nedtellingen som fant sted. Jeg vet en gang at jeg også lærte å skille varmt fra kaldt ved å adlyde broren min som la en hånd på ovnen i henhold til ham på den kaldeste delen og ham på den varmeste delen, resultat: Jeg endte opp brent på et høyre håndledd som minner meg om 666 eller dyrets merke av nysgjerrighet min siste telefon endte på 666. - Noe vil få oss til å stoppe hvis vi ikke vil fortsette, men hvorfor stoppe hvis det er handling som utfolder seg og genererer følelser, opplevelser og stimuli, når noen reagerer og reagerer på oss, handling mine venner, tålmodighet og intelligens for å forstå det andre konfronterende vesenet. Hvorfor la negative energier lamme oss, som om vi var barn uten svar, mot mine venner, ordet er ordren som vil bli bedømt og hvem vil være dommer av fornuft, hvem vil være normal eller unormal, ingen! Vi har alle tro, og jeg har fezada som tvilen på å ønske og det allvitende og nåværende ønsket gjenstår, men som en harpe som antyder og bedrar overfører sirenelyder med hallusinerende ekko. Vi hører dobbelt så mye som vi snakker, og stillhet er handling og ikke naivitet eller mangel på kontroll, få kan motstå stillhet, og man må prøve. Den kan til og med være plagsom, men den gir svar på mange subjektive og objektive spørsmål, den omgjengelige stillheten er stum, men den kan fungere som det perfekte våpenet mot det ukontrollerbare,

impulsivitet og tørst, de som ikke kan kontrollere seg selv. Ro deg ned og lytt, lytt til stillheten i ditt indre.

En gang fanget jeg en fugl, bandt en snor til et strykebrett og ga den brød, vann... Og den dagen døde den levende leken min. Mitt første forsøk på å fange en fugl gikk galt da broren min var bak meg og fikk meg til å skynde meg til det "hjørnet" der jeg knakk hodet, til og med det hvite vevet var synlig. Jeg gikk ca. 4 km opp bakken for å røyke kentuckys til \$12,50. På disse møtene spiste en venn av meg lyspærer, glass, hva som helst, sirkuset hadde nylig passert gjennom landsbyen. Min første øvelse i sykkelekshibisjonisme var med broren min, begge to, jeg klarte ikke å passere noen klosser og endte opp med å bli kjørt til sykehuset av ham. Nesten samtidig ble jeg sparket av en gravid kjerring, og så var jeg med på å stjele klinkekuler sammen med broren min for å hevne meg på den lille tyven som senere ble min venn, og som hadde den sprøeste broren i landsbyen. Denne vennen ble ikke invitert til bursdagen min, men han sørget for å gi meg min første og eneste lego i livet. Noen dager før den første nattverden dro jeg med en venn til sosialsenteret og stjal oblaten. Det var bare begynnelsen. Så begynte jeg å leke gjemsel, og det var slik jeg gjemte bestevennen min for moren min, etterlot ham alene i huset og visste etterpå at han var livredd, og da han ropte på oss, åpnet vi døren. Sammen med venner lekte vi med sykler, biler og klinkekuler, og vi likte eventyr... En dag gikk vi for å synge janeiras (tradisjonelle portugisiske sanger) på helgendagen, og vi fikk litt penger som vi brukte med en gang. Jeg husker at de bød på chouriças (røkt svinekjøttpølse) og andre delikatesser.

Jeg byttet den ut, skolegården var under oppbygging med masse sand og hull, men jeg våget meg ut, da jeg kom til timen og for første gang skulle "få juling" for en slik dristighet, våget jeg å fjerne hånden før læreren slo meg, andre gang foran elevene tilgav han meg og lot som om. Allerede i 4. klasse solgte jeg omslag fra pappas samlinger til klassekameratene mine, som de bilagene som er i avisene i dag. Jeg husker den første heksen der mamma tok med meg, pappa og broren min, jeg så heksen ta på kjønnsorganene deres, men han turte ikke og jeg hatet ham. Jeg er en jul med fetteren min og broren min og han får fra den første en pink floyd lp - the wall, storfetter. Å huske 1. nattverd i mai 1986 i kirken i Freixo de Espada à Cinta, var en intens tur med trange sko. Da tiden var inne for å reise til Estarreja og etterlate venner og bekjente, klarte jeg å skjule avreisen min for alle med fordel av å reise litt før 4. klasse skoleår, og ble kompensert med et senere brev fra læreren som ble overrasket over stillheten min. Da jeg kom til Estarreja kommune, flyttet jeg til Pardilhó, der jeg bodde i noen måneder, og det var her jeg begynte min hverdag. Jeg vet at jeg på den tiden ble utsatt for det som i dag kalles mobbing, og jeg fryktet det, til og med når jeg reiste hjemmefra til skolen med buss, for det var en som hadde smak for å "fukte suppen"! Den første jobben jeg husker var å vaske bilen til faren min og skrive regningen på skrivemaskinen, og han betalte meg. Jeg begynte i 5. klasse med en spesiell autorisasjon, det vil si en ansvarserklæring undertegnet av vergen min for å begynne i 5. klasse på skolen c+s Avanca, siden jeg ikke hadde minimumsalderen. Jeg rullet til og med opp

Jeg brukte bare dopapir og røykte - jeg ønsket til og med at hele verden skulle stoppe i tide for at jeg skulle få oppleve et bankran osv.... Men det året fikk jeg mitt første vitnemål der det sto at eleven hadde deltatt i skolekorset 1988/89, med en plassering på 15°, ikke verst for en som ennå ikke var voksen, jeg følte meg også voksen nok til å hoppe over nettet og kjøpe sigaretter. Jeg gikk uten sykkelbremses og brukte skosålene mine da jeg begynte å røyke for alvor, jeg skyldte en gigantisk sg til naboen min, den beste tavernaen i Estarreja, så tidlig foretrakk jeg buffeen og spiste ikke i kantinen. Jeg husker at den første begravelsen jeg deltok i, var den til den stakkars undulaten min som hadde fått vingene kuttet av... Jeg lekte i hagen og klatret opp i et tornetre da jeg hoppet i bakken og knuste undulaten! Her begynner fortsettelsene mine; jeg sovnet og gråt fordi jeg hadde mistet det dyret, jeg endte opp med å samle noen mosaikker og begravde ham der. Alt i orden, men dagen etter kom en katt og tok den! Resultatet av denne historien ender med en hund som hadde bedt om en julegave, men som ble funnet som løshund ved døren til huset mitt, vi ønsket denne "tekoen" velkommen, og det endte med at han fikk beskjed om å angripe den utpekte katten, min teko endte med å drepe katten. Jeg slo til og med en stein på en lighter av nysgjerrighet, og den sprakk.

De første dagene jeg jobbet, hadde jeg det gøy i bakeriet der jeg jobbet, for en vits... Jeg pleide å ta med meg avisen på toalettet for å lese og røyke en eller to sigaretter, men på den tiden var jeg så redd at jeg kastet pakken ut av vinduet i bilen for ikke å bli tatt av broren min og svigerinnen min. Jeg hadde en opplevelse med skyggeulven: Jeg var fortapt, men funnet. Beskyttet, men bare etter eget valg. Den livnærer seg av kjemiske faste stoffer og det uunnværlige vannet.

I renheten av sin egen "skygge" dykker han etter eventyr og hadde en landing, tegneserieaktig. Som en ulv han var beskyttet, men ved holdning alene, nedsenket i tilsynelatende ensomhet. I dag skriver jeg som caricua ulv, møte sin verden og tolke det. Uavhengig venn lever ikke uten sin ville, men veldedig natur av en ekte nybegynner av livet, embryo i caricua hvor jeg uteksaminert har blod av unge lojale, ærlig fremfor alt en fryktløs natur, voldsom i sin essens, men lojal og venn og respekt for sin følgesvenn og venn. Derfor trofast reisefølge og medvirkning alltid tolket med hengivenhet og stillhet. Jeg bodde sammen med ham lenge nok til å kjenne skyggene av de karikerte "gatene" og selskap. Men jeg så motet i ulven, og han etablerte båndet til en taus fortrolig venn og statutt når det gjelder hans frihet. Hvis det var noe ulven hadde, var det frihet, han var alene, alene! Og fri! Skyggeulven utstrålte en ekstramenneskelig energi i sin væremåte. Med sine påtvungne bjeff i sin ville uavhengighet fra genenes natur. Jeg bestemte meg for å dele den respektive åndelige torsk, alene kveldsmåltidet med lobo, eller bedre skygge ulv karikert som samtidig forbundet med en enkelt plate fri i unison broderlig deling også den respektive drikke. Er vi alene etter eget valg? Selvsagt! Vi er frie til å tenke slik naturen former oss. Det var en gave til meg denne julen, tegneserieulven, men han vill av medfødt genetisk miljø trekkes av kromosomene sine inn i følelsen av fri tilstand av renhet i sin egen natur. Han er gåtefull når det gjelder levemåte, men drevet av en tørst etter å leve og nyte sin ensomme side, men fri fra enhver begrensning eller pålegg. Jeg og ulveskyggen er venner, ukarakteristisk er dens ukonvensjonelle måte å opptre på når det gjelder å tvinge andre, vi er

fri av hendene på moder natur og så vi vokser og indusere hva de infiltrere oss. Havana Club er essensen av galskapen i den samme tørsten etter revolusjon, etter å ta ansvar for vårt vesen, her er en fri, men ensom pakt med samarbeid med dyriske instinkter.

Da jeg var yngre ringte jeg bestemor Surucucu, en dag jeg spilte ball teko som jeg hadde hoppet, det som virket for ham som 30 cm fordi han var lav og falt fra 2 meter høy, jeg løp for å ringe foreldrene mine da jeg kom dit den lille hadde overlevd den julen besteforeldrene mine var hjemme, jeg hadde en diskusjon med foreldrene mine og fortalte til og med bestemoren min før hun døde at hunden. Jeg kom frem til der jeg er i byen, i dag byen Estarreja, og jeg begynte i 6. klasse på Donaciano-skolen, her møtte jeg min store tenåringslidenskap som skulle prege meg gjennom hele ungdommen. Jeg tilbrakte mer enn 10 minutter med å stirre på min fars elskerinne, og jeg tenkte at hvis hun laget den minste lyd, ville jeg få problemer.

Jeg har alltid likt broren min, men en gang slo han meg med et knyttneveslag og skadet min fars identitet da jeg stakk av i pyjamas nedover gaten i Pardilhó i Estarreja kommune og havnet på baksiden av huset i nærheten av buskene. Jeg måtte til og med sminke meg på min vanlige søndagstur på grunn av merkene i ansiktet. Jeg syklet uten bremses og slet ut bremseskoene, jeg solgte sykkelen jeg syklet på uten dekk, bare med felgen jeg hadde fått av bestefaren min, og solgte den på vekt, og fikk 300 dollar for den. På denne skolen endte jeg opp med to strykkarakterer, en i matte og en i håndarbeid, og jeg hadde aldri innsett at jeg var så dårlig i håndarbeid. I 1989 ble jeg naturlig nok involvert i samfunnet og dets skikker, og begynte å spille

Som fotballspiller begynte jeg som spiss og scoret ett av tre mål i min lange karriere, men det var i en treningskamp mot Ovarense. Etter hvert som jeg vokste opp, gikk jeg tilbake til spiss, så til venstre kant, så til høyre midtbanespiller, så til sentral midtbanespiller, før jeg endte opp i forsvaret som midtstopper og libero. På slutten av karrieren min ble jeg kjent som en idrettsutøver med en notorisk anti-fair-play, jeg må fortsatt registrere det andre målet jeg scoret den dagen jeg ba treneren om å bli lagkaptein og spille som sentral midtbanespiller, i den kampen scoret jeg et mål, jeg utgjorde forskjellen, og jeg dekket avstanden fra midtbanen til motstanderens mål og gjorde en "truse" til keeperen. Jeg tenkte på å ta med meg nåler til fotballkamper for å vinne kampene på banen.

I 1990/91 gikk jeg i 7. klasse på Estarreja ungdomsskole, jeg ble dårlig integrert på denne skolen fordi jeg var opprørsk og fortalte historien om at jeg en dag onanerte i klasserommet, og ble av historielæreren kalt bæreren av det patriotiske missilet - dette på den tiden Irak-krigen pågikk, jeg strøk fatalt med 4 karakterer. Den som kostet meg mest, var i portugisisk, siden det var den første og eneste i min skolekarriere. Jeg bestemte meg for å gå tilbake til skolen i Avanca, der jeg hadde gått det femte året. Etter skoleåret 1991/92 begynte jeg å bli kalt "AIDS" blant skolekameratene mine, og jeg fikk til og med rykte på meg for å oppføre meg dårlig, men skoleprestasjonene mine gjorde at jeg klarte å bestå året. Da jeg på den tiden ble konfrontert med hvorfor jeg hadde kommet fra Estarreja til Avanca, sa jeg at jeg hadde blitt utvist fra skolen i Estarreja. Jeg pleide å lage hull i disketter med lav tetthet for å doble kapasiteten.

Jeg pleide å gå til timene fra Estarreja til Avanca på "sykkelen" min, og så gikk jeg med vilje til Ovar for å stjele tyggegummi og godteri fra supermarkedet. Den beste kampen jeg spilte i hele karrieren min var etter en direkte og det var mot beira-mar, klubbens varebil kom til og med for å hente meg hjemme. Jeg la en flue i et smørbrød til en venn som het "minete", de første pornofilmene jeg så forbløffet meg, en kvinne hadde kuk og pupper samtidig noe som fikk meg til å tenke, en annen var av slanger og ål, scener fra faren min ... Mellom turene fra Estarreja og Avanca hadde jeg cp-passet for dem, men da tobakksavhengigheten begynte å bli verre, i stedet for å kjøpe passet ... Jeg var allerede inne i en fase der jeg bare haiket for å få penger til tobakk, og jeg pleide å gå til bakeriet for å spise en halv rugbrød og drikke en liter øl sammen med kollegene mine. Hjemme hos bestefaren min avfyrte jeg et skudd fra en trykkpistol, og blyet rikosjetterte og traff nesten meg. En gang jeg var i en bursdagsfest, brente jeg tyggegummi som ble svart og fikk folk til å tro at det var hasj. Før jeg dro på trening, ringte jeg hjem til vennene mine og stjal champagneflasker fra faren min, og så drakk vi før trening, og flere ganger ble vi kastet ut. En dag ble en av disse vennene så full at han måtte legges inn på sykehus. Faren hans ringte til og med til faren min og klaget. I fotballklubben hadde vi en spesialtrening, det vil si at motstanderen vår var Aveiro-landslaget på jakt etter nye talenter. Jeg hadde en formidabel trening, og det var da de satte meg på trening i Aveiro-utvalget, og jeg fikk virkelig en plass. Jeg spilte som spiss, på venstre side av banen, og jeg var innbytter for en spiller som var mer

Senere var det for FCPorto. Den 11- 07-1992 ville under-13-utvalget ha et møte der møtte utvalget av Aveiro med utvalget av leiria som avsluttet sesongen 91-92, det var her i denne kampen at jeg hadde min mulighet og kom inn i andre omgang som rapportert av avisen Aveiro, tirsdag 14. juli 1992 - Aveiro, 2 - leiria, 1 "kamp i feltet til sportskomplekset til s. Jacinto. "Ved retur fra garderobene kom Aveiro-laget inn på banen med en annen besluttosomhet. I motsetning til første omgang, der Leirienses dominerte, tok Aveiro kontroll over spillet og utnyttet motstanderens forsvar bedre, de ga en "volte-face" til resultatet. De fikk utligningen ved Filipe Moura, som skjøt i en bue i bunnen av målet". Jeg visste ikke engang hva jeg gjorde i den kampen, jeg husker at jeg løp mye til jeg ikke fikk tak i ballene, jeg var enten for treg eller for rask, men til slutt scoret jeg det som skulle bli det tredje målet i min fotballkarriere, det året var det ingen turnering mellom landslagene av økonomiske årsaker, kunne jeg ha utviklet meg mer? Man vet aldri. Skoleåret 1992/93 kom, da jeg gikk i 8. klasse på c+s Avanca-skolen, og jeg røykte allerede i hvert friminutt, jeg var allerede en rebell med avvikende atferd. Jeg pleide å fortelle en venn at jeg gikk på militærskolen, jeg gikk inn i en fransk støtteklasse med et toalettsete på hodet og sa at jeg var Mr. toalettsete, jeg hadde ikke mot til å se faren min i øynene før den første interneringen, jeg pleide å tygge urter før jeg gikk hjem etter fotballtreninger, den første og siste gangen jeg ble slått, spilte jeg i nybegynnerne på en trening, "jeg tok en" og slo ham og ba ham vente på meg utenfor at jeg ville ta flere, og han ventet ... Til og med hodet mitt gikk opp mot

Han fikk tilnavnet "Pardilhó". Jeg hadde mitt første diskotek på loftet, og jeg kalte det ku*. Jeg klatret gjennom et takvindu til toppen av bygningen og hadde til og med tepper på taket blant annet, med vennene mine røykte jeg ull flere ganger, med nuno en venn av meg kom jeg til kanten av grensene nær en skorstein, en ugle kom ut og ubalanserte meg og tok meg nesten til å falle fra taket. Den rasende blå strålen invaderer mitt vesen strålende av energi som spirer i de skitne porene av fordommer og intoleranser som denne blå strålen vil nå. Lyset som produseres av alle vesener, rulles opp i skamløse påfunn som det er vanskelig å ikke være langt ute med uskyldige kunstigheter. Dette laserlyset er gjennomtrengende og trenger usynlig gjennom selv det usynlige og umerkelige. Det er et seer- og mesterlys i antakelser og veikryss som er fremmede for seeren selv. Umerkelig og uskyldig fremkaller det gjennom sin stråle et sug av tanker og forutinntatte ideer som er giftige for dets egen gift og motgift. Lyset fra loftet, den røyken som gjennomtrenger lyset i sinnet som er innhyllet i filler av minner som er ugjort i hoder uten retning og handling, handling, den motoren som kjøler ned ekkoet av hektiske tanker i det langsomme og massive, ukoordinerte sinnet. Den trenger inn i øyeblikkets lediggang, blir opphisset og sprer seg blant hjernens spennende lys i vandrende elektriske stimuli. Det intensiveres i den hypnotiserende og lammende kroppsmassen, som en utløser av rim i ord uten sammenheng. De høye lysene kommer inn i enhver hodespiss-teknikk. "Noen mennesker har små apekatter, andre bare loft ! "Andre lys som overskygger hovedinngangen, jeg skulle ønske jeg kunne trenge inn på loftet med minner, tanker, liv levd uten store årsaker, men med mange

minner. Minner som lyser opp sinnet for alltid, åpnet eller lukket i kister... Jeg pleide å få VHS-kassetter og hadde ikke penger til å betale, husleien spredte seg i tid og gjelden økte, jeg sov sjelden og tenkte på hva jeg skyldte. Jeg hadde kassetene i flere måneder. I 1993 begynte jeg å ville ha egne penger, og etter en invitasjon bestemte jeg meg for å jobbe i en spillehall. På den tiden var jeg 15 år gammel og hadde allerede mye autoritet fordi jeg holdt orden på stedet og forbød unge under 16 år å komme inn. Det var da jeg kom i kontakt med hasj for første gang, noe som skulle bli mitt forbruk de neste 17 årene. I dette miljøet kom jeg i kontakt med andre realiteter, men jeg benektet og nektet alltid å bruke heroin og kokain, og gjorde det kjent at hvis jeg gjorde det gjennom hele livet, var det ikke med hensikt eller med vilje, eller jeg kan ha blitt "underminert", men jeg brukte dem aldri. Jeg hadde upassende holdninger til forbruk, og jeg var allerede en kjent "artist" da jeg var konferansier på skoleavslutningsfesten for finalistene i 9. klasse i 1993/1994.

Generator, kjærlighetsgenerator eller kjærlighetsgenerator som mater dette ikke-virtuelle kjødelige begjæret, og denne gjennomtsiktige og tørste kysende emosjonelle sammenfiltringen av noe som er viktig for utviklingen av energier av emosjonelle og elektriske bånd. Denne generatoren mater egoer og personligheter med skjulte ansikter i den daglige representasjonen som i inntak av frokost eller middag, eller vannet som mater energien i hverdagen. Uten masker eller tårevåte tanker, passer vi i virkeligheten kjærlighetens energi eller i kjærligheten til den elektrifiserende og skjærende energien til gjennomtrengende og representative blikk av kjærlighet og ensomhet som man lever matet av en kabel som aldri er frakoblet, en uforgjengelig, men sann energi, alltid! Alltid elektrifiserende blikk som tørster etter begjær og

litt tålmodighet oppfunnet av dages monotoni og de skrå ansikter som ikke representerer noe i dette elektriske mediet, de er løse tråder. Våg deg inn i fantasien til virkelighetens medfødte og uhemmet motor, men med kvelning av øyeblikkelig kontakt. Den uunnværlige kontakten med det motoriske livet, den motoriske, virkeligheten av konsensus om å være og ikke være til stede, men fremmedgjort fra andre virkeligheter, nesten umerkelig for bevissthetens begjær, men den er der! Den er der alltid til stede i betydningen av muligheten til det umiddelbare, derfor kan ikke midlene være våte, om ikke glatte i tankene til den genererende kjærligheten til midler og tilgjengelige ressurser; når det gjelder den genererende kjærligheten, er den alltid forbundet og på utkikk etter andre midler som ikke er virtuelle og kontrollert med selve denne væren til den som nedlatende, den kan da ikke fremmedgjøre seg fra gleden den genererer, og sprer seg i de alltid tilstedeværende ansiktene til sjeleklumpen som du alltid har ønsket å kvele. For du kan ikke fremmedgjøre noe stykke, for energi er ett og multikulturelt i sin følelse av tilfredsstillelse, tilfredsstillelse som utvikler forskjellige virkeligheter, for vi er virtuelle og imaginære, bare i nærvær av andre eller i selve speilet skjuler vi den nye regulerende energien i nøytronens ånd, som er disse de sanne lysdyrene. Lysende drager kan lyse opp, og denne strømmen som går gjennom oss og revitaliserer oss daglig gir oss styrke og etterligning av skinnende og gående vesener, ja! Vandrende, fordi det kan være lysets kraft eller den syke og rekonvalesente undertrykkelsen som konfronterer den dualistiske og undertrykkende virkeligheten. Ikke gå ned på denne strømmen av negative poler som infiltrerer underbevisstheten og reduserer dype smerter i den negativistiske kritiske personligheten, men mat deg selv på positiviteten og den transcendent virkeligheten av kjemiske og anti-kjemiske kretsløp som mater ånden til ånden til ...

innovasjon og prestasjoner, prestasjoner som er personlige og ikke-overførbare, og som ikke gir næring til hektiske kappløp mot noen nytelse, men som drar sinnet inn i tankens bølger og overføringen av dem. Overføringen av tanker er reell og utvikler kretsløp som ingen kan benekte, og disse kretsløpene har en strøm som sprer seg i den tidløse luften av undertrykte følelser og gleder, fordi vi alle er betablokkere av ytre stimuli, men de forsterker vår tørst etter å leve. Disse impulsene påvirker derfor resonnementet vårt og noen ganger skjer eller utvikler konflikter i tanken, men de kan gi lykke, som med spenningen i protonene vil føre oss til den ytre virkeligheten. Blått lys som slippes løs fra sterke følelser blått lys som krysser broer og trapper og infiltrerer kraften i følelser som det lever av å utvikle dette åndelige potensialet der det ønsker velkommen med sine ultrasensitive stråler skjønnheten i gjennomsiktigheten i veltalende vennskap som lengter etter noe "blått", sterkere, mer intens og utvikler i oss konstellasjoner med dype forgreninger av følelser og å være fremmedgjort i denne Hertzian-bølgen. Denne kraften påvirker skrå sinnsstemninger uten sans for det levende, turkisblå som påvirker dypt og varig vennskap, den bærer i seg magiske stråler av galskap og glede, elskere av sjelden og tonende skjønnhet. I filamentene av skumringsintensitet utvikler og overfører den innbydende og beskyttende energi av ondskap og gleder med smerte og stillhet, nei, det er ikke en maske som villeder oss og henviser oss til abstrakt tanke, det er snarere et sterkt og intensiverende lys av ekte og imaginær glede, men som påvirker og alltid påvirker de som bærer seg i det og forblir uten grenser for iboende og varig vennskap. Hun forelsker seg, og som om hun er berøvet fornuften, men

Den fungerer som mat for følelsene, den kommer og bringer med seg nytelse og begjær, denne nytelsen er kalorisk og invaderer alt i et vanvidd av opphisselse av denne primærfargen som legger seg ned og ruller opp opphopningen av energier som tømmes med tiden, men som ikke forsvinner i den nåværende fremtiden, det vil si at den alltid er til stede, beskyttende, den lar oss ikke utvikle oss på nivået av strålende ukontrollerbar nytelse.

I 1994 begynte jeg i lære som elektriker, og det var da jeg fikk kallenavnet "faiska", som noen fortsatt kaller meg, fordi jeg fikk støt på en løs ledning og til slutt ikke hadde strøm. Jeg begynte å gå ut om natten, og på min første tur til eclipse-diskoteket i 1994 ble jeg en "cup-catcher". Jeg husker fortsatt den dagen jeg tok en promilletest, og resultatet var over 2,0 før jeg begynte å jobbe. Den kvelden var fantastisk, jeg endte opp med å klamre meg til alle flaskene på diskoteket og ble båret hjem av en av sjefene med hodet hengende ut, og der lot han meg være igjen hjemme, det var fantastisk, den sommeren det siste året på eclipse når jeg slutten som bartender som tar shots og erstatter bartendere midt på natten som ikke orket mer. Jeg forlot avanca og kom til ovar, i skoleåret 1994/95 begynte jeg i 10. klasse på idrettslinjen på José Macedo Fragateiro-skolen, jeg var alltid en av de dårligste i kroppsøving og idrett, dette skyldtes også min dårlige oppførsel, jeg hadde til og med en legeerklæring som på svømmetiden refererte til en allergisk reaksjon på klor, men det jeg ikke kunne var å svømme! Jeg hadde et fotballag som het "les bufons", eller fisene, og jeg klarte til og med å samle inn penger til dem i shoppingområdet Estarreja. Jeg pleide å være i praksis før de globale prøvene på videregående skole, hvor "ubåtene", en blanding av øl og

Kakene ble til latter.

Da vi var på vei til eksamen i Albufeira, forlot jeg supermarkedet med en handlevogn full av øl som vi tok med oss tilbake til leiligheten der vi fylte sokkelen med tomflasker. I bursdagen til kjæresten min i Furadouro ble jeg så full at jeg sovnet ved bordet der suppen nettopp var kommet, og da de vekket meg, kastet jeg opp ved middagsbordet. Så ga de meg skyss hjem, og jeg ville være på fest og ikke hjemme. Da jeg var atten, så jeg filmen Transpotting, og jeg syntes alltid det var morsomt at en mann gikk inn på et toalett og stupte ned i et hav av bæsje. Jeg snakket ofte med bestemoren min, og jeg likte å snakke med bestemoren min om det som kom ut av meg, nemlig bæsjen. Jeg ble mester for laget som ble kalt "tchetchenos" i fotballturneringen og fortsatte fremgangen. I 1995/96 gikk jeg allerede i 11. klasse på José Macedo Fragateiro-skolen og klarte å få overgangen til 12. klasse, men med matematikk og fysikalsk kjemi bak meg klarte jeg aldri å ta igjen forspranget. Jeg hoppet ut av en time gjennom vinduet og kom inn døren og sa at jeg hadde vært på toalettet. I mellomtiden løp jeg og klaget mye over en muskel som jeg senere måtte operere for brokk i 1996/97. Etter å ha strøket ett år skulle jeg avtjene verneplikten, og i militærinspeksjonen ble jeg ansett som uskikket, og jeg klaget over at jeg ikke kunne løpe fordi jeg hadde vondt i beina.

ben. Sammen med vennene sine kjørte han tri-turbo. 3 filtre. Jeg fremprovoserte mobbesituasjoner som påvirket den "bakre" gruppen på skolen som var de jeg kalte eta. Jeg fremmet møter på 4 og 5 personer i byen Ovar ved lunsjtid, sanne angrep på ytringsfriheten til gjestene som kom sammen og med min beste allierte nuno tvang vi gruppene i en slags mobbing. Jeg vil transkribere følgende uttalelse: "Han jobbet som monitor i yrkesprogrammet for barn i 1. syklus av grunnutdanningen "aktive ferier", i månedene juli, august og september 1997. I Santarem, etter å ha sagt at jeg skulle på utstillingen, dro jeg hjem til noen venner, til og med promptet og dreit på meg, etter å ha kastet bokseshortsene mine ut av vinduet. Ventetiden og ham, han gikk rundt og ønsket, ville, hoppet, sprang og røykte, han gikk uten å gå til et mål. Angsten varierer med alderen, selv om man alltid lever på en veldig engstelig måte og venter på noe, vi vil alltid ha noe, alt i oss kommer ufrivillig i veien for vår egen vilje. Det året utarbeidet jeg følgende valgforslag: Det er med stor besluttsomhet og ansvarsfølelse at vi stiller til valg som elevforening for den videregående skolen José Macedo Fragateiro. Det er vårt mål å fremme kultur- og fritidsaktiviteter for å gi verdighet til denne skolen som trenger så mye for å hevde seg innad og utad. For å nå dette målet foreslår vi følgende

Fremme kultur- og idrettsarrangementer for hele studentpopulasjonen, nemlig en ungdomsuke, fotball-, basketball- og volleyballturneringer (menn/kvinner). Organisere månedlige debatter for å lære opp og informere elevene om samfunnsproblemer - oppmuntre til opprettelse av en skoleavis - opplæring av medlemmer - anskaffelse av et bordfotballbasseng - organisering av en ungdomsuke med ulike aktiviteter - etablere kontakt med "media" for å gjøre skolens aktiviteter kjent, og spesielt elevforeningens initiativer. "Under kampanjen delte jeg ut kondomer til elevene og opprettholdt kontakten med helsestasjonen i forbindelse med debattene som var planlagt, men som ikke ble gjennomført fordi helsestasjonen ønsket at elevene skulle få fri fra undervisningen for å delta. Under kampanjens slagord, "vi gir vårt ansikt for deg!", "følg våre skritt" og til og med "spill vår musikk", med plakater fra sosialistpartiet som støttet denne kampanjen ved å stille hovedkvarteret til disposisjon, ønsket de en motpart, det vil si militant for partiet, militantkortene ble distribuert, men ikke en eneste militant vant denne politiske styrken i vår forening. Når det gjelder de andre prosjektene, kjøpte eksekutivrådet bordfotballbassenget og beholdt halvparten av de 20 escudos som hvert spill kostet. På innvielsesdagen, og jeg siterer: etter valget som fant sted 14. januar 1998 mellom kl. 10 og 20, deltok to lister. To lister deltok, a og b, hvis representanter er inkludert i kandidaturfilen, og den refererte handlingen skjedde innenfor normaliteten. Etter avslutningen av valglokalene, hvor 740

studentene ble stemmene talt opp. Resultatet ble som følger: ti blanke stemmer - femten ugyldige stemmer - fem hundre og syv stemmer på liste a - to hundre og åtte stemmer på liste b. I henhold til stemmene var liste a den absolutte vinneren i første avstemningsrunde. Etter denne presentasjonen er det ingen positiv balanse. Det bør også nevnes at den tidligere foreningen hadde et skrivebord, et metallskap, en stol, en krakk og to sjakkspill (ufullstendige). Noen dager etter kampanjen sirkulerte det anonyme beskyldninger på skolen om at jeg ble kalt King Lion og Al Capone fordi jeg av og til utga meg for å være disse personene i timene. Det ble komplisert for min del fordi jeg også ble sett på av styret som en hasjkonsument, og ifølge en psykolog på skolen var jeg hjernen bak. I slutten av 1998 åpnet Psp Ovar en etterforskning, og det ble politietterforskning. Jeg hadde akkurat røykt en joint da jeg kom inn på politistasjonen. Jeg nektet for at jeg røykte og at jeg hadde prøvd det og ikke likte det. Det året om ballet er det mistanker og beskyldninger om manglende betaling av den middagen, umoralsk ting fordi det ble betalt i de følgende dagene med den første jobben til min beste venn av den tiden, listen som løp i året

Følgende var redd for at vi ikke hadde betalt for middagen, noe som ble gjort, rykter. I januar 98 ble jeg invitert til utdanningsuka, og det brakte minner om hans eksa. Jorge Sampaio, republikkens president, som sendte et bilde med følgende dedikasjon "til gruppen i Aveiro, spesielt til A.E. på skolen José Macedo Fragateiro, med en vennlig klem" utdanningsuka 24. januar 1998 - republikkens presidentskap, jeg spiste lunsj i elektrisitetsmuseet der jeg hilste på presidenten. Samme år fikk jeg muligheten til å jobbe på diskoteket a pildrinha i furadouro, der jeg som bartender underholdt kundene med flasker og sjongleringstriks som minner meg om filmen "cocktail", det var en natt da jeg dreit på meg og hadde følelsen av at diskoteket hadde brent ned og trodde på det selv etter at jeg våknet når jeg ser meg selv helt ødelagt kaster jeg trusene mine ut av vinduet, De faller ned på en kaféparasoll, noen dager senere returnerer moren til en venninne av meg de rene trusene og sier at de kanskje hadde falt ned derfra. Jeg drakk ofte to flasker golden strike og en absint sammen med partneren min. På en fest serverte jeg en kunde foran sjefen og begynte å fylle glassene slik at væsken rant ut over hele disken, og jeg fikk umiddelbart sparken. En av sjefene var sammen med en kunde, og jeg serverte dem to shots og sølte ut alt, og han sa bare: "Kom deg ut derfra!". Jeg var i bryllupet til bestevennen til broren min, røykte gress på badet og ble så full at jeg la en sko på bordet og spilte rollen som mobiltelefon. Om natten, alltid ledsaget av glassene og hasjen jeg drakk, pleide jeg å skrive Einsteins formel i omslaget på skolen 1998-1999 monho bar - bartender her var jeg litt

måneder med servering av glass. Jeg gjennomførte en avslutningsfest i 2. periode, som vanlig møtte det konkurrerende diskoteket Fénix 900 mennesker, i den første festen på monho nådde jeg 700 mennesker mot de nesten 200 menneskene som var igjen i den rivaliserende festen, det var en suksess. Etter festen tok jeg med alle medlemmene i foreningen ut for å spise middag, betalte eieren av monho for middagen og ga ham ikke mer penger for festen. Det året begynte jeg å tjene penger som fabrikkarbeider hos Philips, hvor jeg jobbet i to måneder med nesten to ukers fravær. På den tiden fikk jeg jobb i uniteca/quimigal. Jeg var bartender/underholder med sjongleringstriksene mine i diskoteket dacasca, og det var her jeg konsumerte min første "tyggegummi" Jeg brøt den i to og tok den på forskjellige dager halvdelen virket som om ingenting jeg gjorde var i kroppsfart, som for eksempel å bla gjennom et helt magasin og ikke lese noe eller komme hjem og sette på musikk og ikke klare å henge med. Det var min første og eneste erfaring med disse stoffene. Da jeg ble hentet til en ny arbeidsdag på diskoteket, fortalte PR-mannen og sikkerhetsvakten at jeg dagen før hadde slått en kunde i hodet med flaskene og sjongleringsnummeret mitt, og at hun måtte på sykehus. På grunn av en forsinkelse på tre timer da jeg var sammen med en venninne, ble jeg erstattet av drinkfangeren og fikk sparken på stedet. En ny bar åpnet i Estarreja hvor jeg var i årene 1998/99 som bartender/barhelt, på en av disse kveldene lånte jeg ut en bok om "the doors" og "amerikaneren" døde, han og boken min ble truffet av toget. Jeg gjorde til og med et innskudd på 100\$ slik at jeg kunne ta ut 1.000\$ ... i 2 år som dørvakt og til de brente

døren med motorsykkelbensin, men jeg har aldri provosert eller blitt involvert med noen. Jeg organiserer en réveillon 1998/1999 hos heltene i barorganisasjonen faiska & friends Jeg kaller inn alle vennene mine til nyttårsaften. Jeg ber alle barens kunder om å forlate baren før midnatt for å stenge baren og nyttårsaften. Jeg drar til rocks bar over hvor jeg blir overfalt for å reklamere for et annet arrangement inne i etablissementet, jeg leverte en klage til politiet og de drar til baren hvor de blir fortalt at jeg knuste askebegre inne, ren løgn. Jeg gikk til og med til statsadvokaten, men jeg fulgte ikke opp prosessen på grunn av mangel på vitner. Nyttårsaften 98/99 - barens helter av. Visconde de Salreu Estarreja satte jeg sammen et program der: de 12 klokkene på en natt [og dag] ...d.j.'s on control resident sergius guest d.j. Vitinho og incognito. Midt i festen og for å kle på meg hjemme til festen og vennene mine skulle dukke opp, kastet jeg ut alle kundene fra baren der jeg var dørvakt den kvelden på slutten av året. I tankene mine setter jeg spørsmålstegn ved alfabetets rekkefølge og tenker at ab eller abba var langt foran, jeg tenker på å skape et sikkerhetssystem mellom mennene, som å blunke eller berøre og føle på den andre og alle skynder seg for å se hva som er galt eller lider og hjelpe. Jeg ser på TV og tenker at fotnotene har beskjeder til tankene mine. Jeg ser på fjernsynskanalen og tenker at den dagen vil jeg motta nobelprisen. En gang trodde jeg at jeg spiste menneskeorganer, og den dagen var det en matvarebutikk som solgte kilovis. Jeg trodde at glasskårene på gaten var diamanter, jeg så på filmen snatch / porcos e diamantes på kinoen i Aveiro da jeg tenkte at jeg var skuespilleren i filmen, jeg begynte å ta av meg skoene og gå inn og ut av kinosalen, det var min film. I Estarreja flyktet jeg i en handling av den største frihet til elven og

Jeg tenker på å klatre i trær, jeg legger en halv kropp i elva og tenker at jeg er et geni og at republikkens president ser på meg, jeg har kontakt med kyrne som beiter og prøver å kommunisere tankene mine til dem. Jeg tror at de stjeler ideene mine og at de vil meg vondt, jeg begynner å føle merkelige ting, isolere meg, jeg pleide å gjøre ting som å snu hele rommet, lese psykologibøker for å prøve å forstå hva som skjedde med meg, jeg begynte å få delirium, forfølgelsesvanvidd, eller at jeg ble overvåket og kontrollert enten av fjernsynet eller dagsavisene, Jeg trodde til og med at faren min skulle kjøpe en bar til meg, og at han var den største i verden, han gjorde bare bisarre ting som gjorde foreldrene mine alvorlig bekymret, i denne generelle forvirringen ringte noen GNR og brannmennene som fremdeles transporterte meg til sykehuset som jeg flyktet fra og drev i timevis, til jeg ble funnet av GNR-soldatene som sa til meg: "Vi lette virkelig etter deg", jeg blir ført til sykehuset i Aveiro, senere til det psykiatriske akuttmottaket i Coimbra. Tatt av brannmennene bundet til en bære, etter en samtale tror jeg at jeg skal få en injeksjon og jeg går til jentene etter å ha snakket med sjefen for psykiatrien, men jeg fikk bare injeksjonen... Når jeg våkner er jeg i et rom på psykiatrisk avdeling! Jeg rømte, tok en drosje og dro fra Coimbra til Estarreja hvor jeg ba drosjesjåføren om å vente og gikk for å advare moren min... Dagen etter ble jeg tvunget til å ta en pille som psykiaterne hadde sendt meg uten å vite at det var med vilje for å få meg til å føle meg dårlig, og ba dem om å ta meg med til sykehuset, der jeg ble liggende i over 20 dager under fysisk tvang, dvs. bundet til sengen med et belte! I Estarreja virket intermarchenes velkomst som en invitasjon til å gå inn i et nabohus, og jeg gikk til og med inn i hagen i den tro at jeg var

De leverte til og med en klage, men da sa GNR at de virkelig lette etter meg og tok meg med til sykehuset. Ifølge innleggelsesbulletinen - psykiatrisk tjeneste - ble pasienten innlagt på dette sykehuset den 1999-01-03 og utskrevet den 1999-02-15 - normal sykdom. På Coimbra sykehus fikk han den første utgaven av superinteressante der var mannen som snudde papirene og var navnet gnister. Deltok i fotballturneringen som ble holdt på psykiatrisk avdeling - menn huc 11. februar 1999 i Coimbra Jeg ble kontaktet av sjefen for psykiatrien som røykte med meg og puttet aske i en plastkopp og lurte meg og sa at jeg kom til å bli vellykket, få kvinner og reise, da til slutt sykepleieren kom inn og jeg tenkte for meg selv at du kommer til å ta meg med på en eller annen fest på ftv og det blir bare sex da det til slutt var en injeksjon som jeg skulle ta dagen etter da jeg våknet fant jeg meg selv i et rom fra jeg vet ikke hvor, Jeg forlot sykehusets grenser og gikk i retning av forbipasserende biler og opplyste hus eller der det var bevegelse i den tro at politiet interagererte med meg, jeg endte opp med å bli tatt tilbake av en herre som kjørte forbi og så meg i pyjamas, jeg ba dem om å løslate meg og gi meg en ansvarsbetingelse å signere, et faktum som ble ignorert av alt medisinsk personale selv om jeg var myndig. Veien ut derfra var som et jordskjelv i det sosiale livet mitt, jeg ble skjør i de neste årene, jeg hadde til og med frykt for å gå på kafé, var redd for at koppen skulle falle ned og at folk skulle kommentere navnet mitt.

Som 3. ekspeditør i 1999 delte jeg ut post og rekommanderte brev, på den tiden bleket jeg håret, jeg delte ut posten med bil uten å ha et brev, innenfor omkretsen av fabrikken der jeg var.

Da jeg kjørte i 30 km/t, ville jeg for første gang føle at en bil til og med knuste støtfangeren i en ulykke, og jeg måtte virkelig rettferdiggjøre det.

Jeg sover ikke, fordi jeg ikke vil sove Jeg vil leve her er et hinder som ikke lar meg sove Jeg skal møte det med søvnløshet.

Jeg meldte meg på externato luís de camões, ba om en ekvivalens i portugisisk på 11 verdier og tok kurset på nytt i kapitaliserbare enheter i videregående opplæring. Erklæring ipj, jobbet som informasjonsanimatør, som stipendiat, fra 1. mars 1999 til 5. februar 2000 dro jeg til skoler for å reklamere for sunn oppførsel for unge mennesker. Jeg begynte å se pornografi på nettet og å ha kontakt med chatterom. "i utførelsen av sine oppgaver viste han seg å være interessert og dynamisk, og utførte sine oppgaver korrekt, nemlig å ta seg av brukerne, spre informasjon av interesse for unge mennesker, oppdatere informasjonsmediene og kontakte det portugisiske ungdomsinstituttet", Aveiro, 09. mars 2000. Jeg dro til Tenerife alene de siste dagene, jeg begynte å tenke på kvinnen i mitt liv, og jeg skrev tre postkort med navnet raquel Mamede - Bombarral Portugal, og etter noen dager fikk jeg en telefon fra henne i albufeira. jeg simulerer dårlig humør sammen med en venninne fra den tiden, jeg drar til leiligheten for å være sammen med raquel, og etter noen timer befinner jeg meg sammen med eksen. Jeg er midt på en nattklubb med en venninne som hopper fra den ene balkongen til den andre for å advare meg om eksen. Etter et øyeblikk hoppet hun også og kom for å møte meg. Jeg flyktet til stuen i leiligheten og gjemte meg under lakenet til min daværende beste venninne, og hun spurte hvor Philip var, og jeg kom ut av lakenet og

Jeg sa jeg er her, hun løp ut av leiligheten, jeg jaget henne gjennom gatene og til og med snublet i henne for å roe henne ned, og hun ble liggende på gulvet. Jeg fikk vitnemålet for videregående opplæring 1999/2000 med sluttkarakteren 16 av 20 - ovar 11. desember 2000, jeg tok en eksamen i det tverrfaglige området og gikk midt i og avsluttet utenfor, etterpå ga jeg den til en annen lærer, to dager senere gikk jeg til kontoret hans og ba om unnskyldning for mangelen på ærlighet, og læreren tok en ny eksamen og tildelte karakteren 20, den maksimale karakteren som ble brukt av læreren var 16 av 20. Jeg fikk karakterene 11 i portugisisk, 15 i engelsk, 15 i fransk, 17 i tverrfaglighet, 18 i filosofi og 18 i informatikk, jeg jukset på eksamen og fikk dermed godkjenning i faget. Mens jeg studerte jobbet jeg på hotellet "meia-lua", jeg var en ansatt, med den profesjonelle kategorien "trainee i resepsjonen i 2. år" siden 8. februar 2000 til 31. mai 2000 "tilegnet seg kunnskap på dette hotellet i seksjonene resepsjon / resepsjon og bar. Han har i hele denne perioden vist stor læringsevne, uvanlig engasjement og ansvarsfølelse. Vi berømmer hans tilgjengelighet og hans forhold til oss alle. Ovar 28.07.00. Her sov jeg på hotellrommene, hadde fester i baren og gikk i bassenget i de ansvarliges fravær. Jeg hadde en disiplinærsak for å ha overfalt en kollega i baren fordi han fikk meg til å føle meg underprivilegert fordi han visste at jeg hadde vært innlagt i psykiatrien. Så dro jeg til Lisboa og fikk jobb som servitør på en kafé i kjøpesenteret Imaviz. Det var i år 2000, og jeg pleide å gå på et diskotek i kjøpesenteret, der jeg danset til langt på natt og innbilte meg at jeg var den beste danseren på den tiden.

foran Sheraton Hotel, denne flasken var min andre erfaring med kjemiske stoffer, men jeg gjorde det aldri igjen eller lette etter det i mitt liv. Jeg deltok i personalets karneval i Estarreja i 2001 - entrudo eller ingenting! Entrudo eller ingenting! erklæring over bystyret - avdeling for kultur, bibliotek og historisk arv. Det erklæres at det utøvde funksjoner som administrativ assistent, i kontraktsregimet til tidsbegrenset periode, mellom 06. august 2001 til 30. mai 2002, i tjenestene for oppmøte til publikum i det kommunale biblioteket i over og i museet júlio dinis - et ovariansk hus "hva det gjorde med stor ansvarsfølelse og utholdenhet" det hadde dokumenter fra biblioteket og jeg fikk til å forsvinne registeret over de "tapte tilfellene" 2001 - GNR sykehus leiria mellom leiria og slaget er det en oppsigelse via radio av en lastebil som forstyrret trafikken, bt blir tilkalt til stedet etter at de har tauet bilen sier de at det ikke er noen bot, de tilkaller forsterkninger og tar meg med til leiria sykehus i håndjern. I caldas da rainha trodde jeg at jeg så snikskyttere og folk som så på fra vinduene. 26/11 til 07/12 2000, på infante d. Pedro sykehus 2001 - Jeg blir uten førerkort av dgv Jeg kommer hjem med kjøretøyet, men allerede uten førerkort og kjører aldri igjen Jeg får brev fra retten som straffer meg med en bot for svært alvorlig overtredelse (ingen minimum) 30 dagers kassasjonsperiode, jeg tar førerkortet til dgv som beholder det og sier å ta andre på grunn av den loven om å være sjåfør i mindre enn 2 år. Jeg snudde til og med rommet mitt opp ned og trodde det var kameraer som filmet meg og at jeg ble overvåket av spioner. I Leiria tror jeg at Interpol jobbet med meg, en gang la jeg 5,01 cent. En gang satset jeg 5,01 cent på bensin og betalte 5 euro, i den tro at jeg hadde funnet formelen for å vinne og bli millionær. På den tiden trodde jeg at jeg hadde russiske spioner under bilen.

Jeg tror jeg er en tryllekunstner og at jeg kontrollerer bilen med tankene mine og hjernen limt til bilmaskinen i en konstant rotasjon som får meg til å våge meg midt på veien i undertøyet med en sprettball som eventyr meg at ballen ble lansert i Caldas da Rainha og traff bakken foran banen og gikk opp til taket. Jeg blir avhørt av GNR-brigaden av b5-kommandoen betraktet som regionene Coimbra og Aveiro Jeg begynner å få ideer om forfølgelse og legger aviser i bilen som blir tauet etter ordre fra bt i leiria. Erklæring liscont - containeroperatører, arbeidstaker med kategorien utøver i det administrative området. For øyeblikket la jeg meg ned på toalettet i liscont, jeg hadde 2 måneder uten å røyke hasj og da jeg kom tilbake hadde jeg vondt i hodet og problemene startet med en tidlig exit liscont den dype kjærligheten, den lidende kjærligheten føltes også glemt dypt nede halvt tapt angret og levde. Jeg reiste under skyene jeg fløy under himmelen jeg var på planetene på mars og på Jupiter på mars, jeg bestemte meg for å elske deg og på Jupiter ville jeg ha deg og her er mitt vesen, flyr fra penn til planet det var styrke, det var energi, glede var noe som overførte kjærlighet i form av en blomst. Den hadde solens styrke, den beveget seg som en solsikke, den hadde sin egen vilje i uopphørlig jakt på noe varmt, det var en drøm, en erobring, et mål, alt med lidenskap, uten dimensjon, det var storslått, fantastisk, kort sagt, veldig kjærlig. Jeg så ut av vinduet, jeg la merke til horisonten, jeg lot blikket gli over bakken, jeg så fremover, jeg så stjernen din, den var strålende, skinnende, jeg løftet blikket, jeg så månen, den var min og din, det var et landskap, en reise, jeg så deg reise over land og under havet, jeg fulgte deg, vi reiste, vi erobret hverandre over land og under havet, det var bare måneskinnet. Jeg hadde den lengselen, å ville, å begjære, å elske, å tenke, å føle. Jeg savner deg, og jeg vil ha deg.

Her, ønsker å møte deg, elsker deg, tenker alltid på deg og føler ditt nærvær, savner deg og er uten deg, tenker, ønsker, føler og elsker deg uten å se deg, begjærer deg med de fem sansene: synet som ser deg uten å være der, lukter uten å lukte deg, hører deg uten å lage lyd, smaker uten å smake deg og berører deg uten å berøre deg. Minnet om at for deg jeg led, følte, elsket, levde, aldri elsket en annen jeg kysset, i deg, så, gikk inn i deg er den kjærligheten jeg alltid vil huske. 30 mai 2003 ekteskap kjærlighet mar filipe moura 02 Jun. Lisboa - Madrid Havana Madrid 09 jun. Lisboa 10 jun. 2003 Jeg drar til Cuba og i Havana kjøper jeg marihuana for 100 dollar som egentlig er dritt. Jeg var 4 måneder uten å røyke joints før jeg begynte, så røykte jeg og fikk vondt i hodet, det var begynnelsen på intrigene med sjefen og det endte med at jeg ble sykemeldt og gikk for å lete etter jobb. På kunstfakultetet sov jeg i klasserommene og røykte joints. Câmara Municipal de Lisboa biblioteca orlando ribeiro skremt av kontakt med de yngre, jeg skapte en fobi for å gjøre aktiviteter med dem. Etter å ha ønsket å avklare noen tvil med den overordnede teknikeren, sier jeg at jeg sier opp og sykmelder meg - jeg sendte et brev til presidenten i Isel med beskrivelse av fakta, nemlig å ikke få lov til å gå inn på toalettene og legge ost i brødristeren, jeg dro ... Jeg skrev min misnøye med tilfredshet på et postkort fra ctt og sendte det til meg selv for å motta det. Jeg sender et brev til republikkens president og redegjør for de siste 8 årene. Arbeidsledighet, jeg kontakter trygdekontoret på borgerbutikken i Lisboa som forteller meg at jeg ikke har rett til arbeidsledighetstrygd når jeg i virkeligheten hadde det, jeg krangler med min kone og svigermor og tar toget til Faro med tanke på å ta et fly til Luxembourg.

for å snakke med durão barroso i den europeiske union i den hensikt at han skal gi meg en jobb. Kulminere bare et øyeblikk, et øyeblikk som kommer fra den tanken din, sannsynligvis eksisterer vi alle ikke bare som et dydsbilde, men som en funksjon av en fremtoning eller tilstand. sinnet dør ikke i det øyeblikket all fysisk eksistens opphører og alt plutselig slukkes, eller det kan kulminere.

Jeg hørte kommandostemmer som ba meg begå selvmord, like før hadde jeg fortalt kona mi at jeg var en "hacker", at jeg hadde et yrke, jeg skrev et papir der jeg sa at jeg alltid elsket dem, jeg gikk til minimarkedet for å kjøpe to flasker bittermandel og drakk alt sammen med flere piller. Da kona mi kom inn og så at jeg ble klemt av den situasjonen, ringte hun inem, og brannmennene kom kort tid etter, og de ga meg olivenolje, og da jeg våknet, lå jeg på sykehuset med bleie. Dager senere fortalte jeg naboene mine at det hadde vært en interaksjon med narkotika og de fortalte meg til og med en kafé i nærheten om det ikke var en av kaffene jeg pleide å drikke 02/2007 1. selvmordsforsøk.

Hvis sjelen min skulle fordampe i meg, ville det ikke være annet igjen enn hemmelige ruiner, fremmede for fantasien. Fra en fremvokst undergraving flyter ledigheten i enda et bestemt øyeblikk. Fraværet, hvis jeg skulle berøre og se din verden, ville være skittent, uten en stum berøring av følsomhet, av i det minste å tro at noen overgår min virkelighet. Min enkle tristhet er som all lykke oppnåelig som uoppnåelig. Ved magi, uten ironi av i en dag jeg forteller deg, ta på og føle meg når du ser på meg, og du vil se hvem jeg ikke er og hva jeg følte aldri så mye lidelse, ingenting mer ønsker, dø for deg gjennom meg for deg jeg skrev for så mye jeg led og aldri døde og

por ti nunca perdi perdi só senti ser junto a ti num ardente fósforo que queimima a dor que em me encerra quando tudo queimar. Jeg tok deg aldri bort, dessuten i deg vil jeg si at du lider fordi jeg aldri forlot deg og vet at jeg elsket deg og alltid vil elske deg. Han blir behandlet på sykehuset Curry og Cabral der han lå i "koma" og virker våken og ser seg selv bare iført bleie, jeg husker ikke samtalen med psykiateren som imidlertid gir meg ordre om utskrivning etter å ha signert samtykkeskjemaet. - Jeg tenkte på å kaste dyr fra vinduene i etasjene og hadde ideer om å ødelegge eller drepe mennesker utrolige forstyrrelser Jeg følte kutt i kroppen og rifter veldig forstyrrende sinnstilstander og følelsesmessig opprørt et ønske, jeg ber deg gi meg et kyss som de du kjenner? Gi meg et skjult kyss, som de vi stjal fra hverandre når lysten vokste, gi meg et kyss, mykt, slik, du vet. Mildt, søtt for deg. Jeg skal gi deg et kyss fra meg. Med all respekt, la oss to! Hva synes du om meg og jeg om deg? Jeg er takknemlig for at du har lest meg, kanskje forstått meg! Passerer den delen av betraktninger hvis du allerede har lest meg de har allerede tatt bort din elações minst veltalende gave pakket ut på den lovlige timen allerede massen av hanen eller spillet av hanen her det forferdelige spørsmålet!? Refleksjon til den kommunikative ekstase forståelig til minimum og enkel ekko av stillheten som beveger oss bort handlinger er ord av smerte selv i en enkel glød av avvisning. En fysisk uoverstigelig hindring, men ikke for det lysende vesenets hormonelle og åndelige kjemi. Himmelske legemer invaderer oss for å få den perfekte kjærligheten til å blomstre. På jakt etter kjærlighetens kløver, for rikdom består i forståelsen av mangefasetterte vesener og alltid med noe å legge til dette synspunktet. Et tillegg til, en økning til, dette ønsket om medfølelse og ømhet som forviser oss til selvtillit

representant i sosiale sirkler. Sett fra perspektivet til det ene og udelelige selvet er ingen vilje fremmedgjort, uansett hvor mange viljer som oppstår i sirkelen. Den gyldne sirkelen, alliansen av god tro, troskap og respekt, fremfor alt plikt, finnes ikke. Vi er rene og ville i vår måte å handle på, og ingenting er mer egoistisk enn selvet, som bare ved å være slik alltid invaderer den andre med sitt synspunkt. Når sinnet blir opphisset av en enkel konfrontasjon av ideer, må vi appellere til sunn fornuft. Når skal vi gi etter eller blande egoet med den andre? Ingenting er mer banalt enn å avvise det vi ikke vil ha, det er enkelt. Å elske og å elske er å føle den andre og ikke meg. Konstruktiv holdning til forbindelsen mellom oss og den andre. Innprentet i instinktiv atferd tenker vi bare på oss selv, så på meg, og forresten meg igjen. Konflikter fordi man er meg forvandlet til "selv", og man er aldri helt sikker på hvor mange "selv" man må tåle før man gir etter for den andre. Det er en slags vei til oss som alltid åpner seg. Vær oppmerksom på hvilket selv du maskerer deg med og hvilket nivå av egoisme det er. Vel, selvets rustning vil en dag bli så ødelagt av de "du'ene" som finnes og som er "jeg'er" pluss "meg'er", at de ødelegger rustningen. Kjærlighet: kjærlighet overvinner alt. Skilsmisse i august 2007 Sprudlende lys - det faller og sprudler, fortynnes og utvider seg i forgreninger av et uovervinnelig begjær, for det er en illusjon som alle skikkelser som kolliderer når de konfronteres med den ytre virkeligheten. Begavet med ondskap og falske sporadiske episoder av galskap i et sprudlende begjær som kjærlighet som ekspanderer og forurenser, opptar alle tanker og lar seg dominere og beherske, dette er utvekslingen av revitaliserende energi, det lysende innholdet er der. En opplyst himmel, ingenting er sterkere enn ønsket om å nå den perfekte balansen på den opplyste himmelen, for det er stjernene som gir den liv og

beveger tankene...

ideer eller fakta, fra ønsket til det konkrete, ingenting er vakrere enn himmelen opplyst av konstellære energier som krever et konstant samspill mellom stjernene, og stjernenes kraft er unik. Det skremmer meg hvordan energier forsvinner i flammeløs røyk, dette er ikke å ville tolke den kosmiske virkeligheten. Jeg blir skuffet når vitalitet undertrykkes av tilpasning, og krystallisering av følelser er uten tvil en maske av politisk korrekthet. O sjel forvandle deg til en magi og fly over sinnene som ikke har noen impulsiv strøm av sannheten om fakta og den konstante mutasjon av ting, endring er stadier og sykluser som alle passerer og utvikler seg, men aldri på veien for frykt og lidelse av følelser. Frigjør deg selv og utvide og fremfor alt lider livets mutasjon, den endringen som driver oss. Livets lys, senk galskapens lidenskaper. Hvorfor det? Instinktivt kjærlighet og vi ønsker å bli elsket, lidenskaper og desillusjoner bane vei til ulike illusjoner. Villedet og betatt jeg fokuserer og konsentrerer meg om hele metoden for virkelig å elske, dette gjennombrer enhver falskhet. Når vi står nakne i det å være elsket, står vi overfor vår sanne identitet som værende, og derfor krever det å være elsket en dyp bevissthet om hvorfor vi er elsket, og likevel er det en nødvendig dikotomi mellom det å være villig til å gi tilbake og det å elske også. Så logisk sett er $1+1=2$, korrekt, men oppførselen vil ikke være produktiv hvis resultatet ikke er en teknisk binding av holdninger og verdier og oppførsel generelt, og dermed er det en enkelt posisjon i midten av kjærlighetslivet. Forstått og vil denne sannheten være den eneste kilden til glede, eller det individualistiske vesenet ønsker en annen handling, handling forstås som sann frihet. Vel, jeg har ikke opplevd

Jeg vil ikke være helt sikker, derfor forestiller jeg meg selv å være et esel fra tid til annen, og i dag er det vanskelig å ha esler, men det er kunstige esler, som lurer de som virkelig plasserer seg i denne rollen, trekk dine egne konklusjoner. Jeg er ikke her for det, faktisk er jeg redd for sprø ting, og holdninger som jeg ikke begår, siden en gal person bare er gal under visse omstendigheter og når den blir dømt av andre, som ofte avhenger av "habitatet". Avviker litt fra dette resonnementet, Jeg vil si at jeg er gal, Jeg antar at jeg har likt flere mennesker og derfra, at vi aldri blir oppfylt, vi vil ha mer kjærlighet og mer og mer kjærlighet, hvorfor så mye amorøs ambisjon, som jeg stiller spørsmålet. Jeg tar det tilbake ved å si følgende, vi er alle fri til å begå sprø ting i kjærlighet, vi er sårbare og ofte manipulert. Vi ønsker å tro at det er sant at vi elsker, hvorfor, fordi vi har blitt elsket, denne følelsen som vekker hengivenhet og utløser livets visdom...

11/2007 2. selvmordsforsøk med piller, en opptrapping i curry og Cabral sykehus så snart jeg kommer inn på sykestuen blir jeg kontaktet av sykepleierne "så du prøver å ta livet av deg på denne tiden med benzodiazepiner?!", etter analysen er jeg intravenøs jeg tar ut nålen og blodet fosser ut.

Å leve døende mellom å leve eller dø? Unnskyld, passer det? Selvfølgelig, hvem har aldri drept seg selv? Alle av oss har allerede sluttet å leve et øyeblikk, alle av oss uten unntak tror at vi skal dø og så skal vi leve, det er motsetningen til det latterlige. Etter bursdagen min prøver jeg å gå "utover", jeg våkner opp 20 timer senere helt vansiret og bedøvet, jeg overlevde, men

en gang. Jeg deltok i en offentlig konkurranse og ble evaluert for en stilling som administrasjonstekniker av et team på tre leger og fikk en poengsum på 17,41 og kom på andreplass i konkurransen, natten før hadde jeg ikke sovet og hadde røykt mer enn 10 joints, og intervjuet var tidlig om morgenen. Dette var på det medisinske fakultetet i Porto. Noen dager senere dro jeg til og med dit fordi jeg hadde selvmordstanker, og der ble jeg ikke engang sett, jeg ventet, men jeg ble lei av å vente. Lyset ledet meg mot strømmen av ekstase i hverdagen, belyste for meg den usunne og urimelige fremtiden for da ja, dundret det inn i meg og brast som dynamitt strippet for begravelsesglede. Så ja, helbredet kom jeg ut av strenghetens og eksakthetens kalorifattige tarmar. Men jeg vet ikke om det vil opplyse min fortid, for jeg frykter at den ikke har noen energi. Derfor er det to poler, to ytterpunkter, og jeg ble slått av den positive og helbredende og ikke den svarte og hjem søkende. Dette lyset kommer fra klarheten i følelser og rasjonalitet i skumringen av det umiddelbare og impulsive, uten overgang og ugjennomsiktig av sanser, ikke følelser innebygd eller spikret til følelser, gleden av å leve og nyte med full styrke det som beveger oss på jorden og gir oss kraft nei, ta tak i talentet du har og styrke som en blå stråle som skjærer og ventilerer fra ulevde kvelninger og ondsinnede og gjennomtrengende tanker som ofre oss som skygger, alt har bevegelse, men det er til stede og som om det avslører seg selv, infiltrerer synssansene og viser oss tankens klarhet gjennom tidens stillhet, og som om det er stille, herder det mening og nyter de uverdige inhabilitetene som andre overfører gjennom negative eller positive energier. I tankens hastighet, i det umiddelbare, i sekundet, i brøkdelen, i øyeblikket, og øyeblikket er øyeblikkelig, og derfor finnes det ingen

kutt i maleriet eller i den mest latterlige oppførselen fordi alle har rettigheter, enten de har en positiv eller negativ effekt. Allerede den rive effekten av den svarte faiskaen skjer i den nøytrale polen av følsomhet og bæres i galskapen til livlig energi som tørster etter glede og armaturer, så jeg anbefaler deg å bruke din egen energi til å bli rammet av lyset, og det vil uskarpe et brennende smil som aske, blottet for varme, men hektisk når det er opprørt. Fra en annen kvadrant har vi den blå strålen med uforstyrret tanke på juletrelys og stress som driver oss til distraksjon. Det er i denne overgangen vi konfronteres med de pragmatiske energiene som ikke strømmer ut, men hindrer oss i å oppleve det øyeblikkelige, tordenen rører på seg og påvirker lydbølgen som produserer supersoniske hastigheter, men ikke så kraftig. Det som er virkelig og virker uvirkelig. Livet, i det evige grepet det setter seg selv der og da er det ingen måte å møte det, omgå det eller manipulere det er dissidentens terror som fizzles og kulminerer i ett punkt lammelse av skapelsens sinn, fantasi eller bare male en blomstrende strek av grønn fargetone og gripe livet i den tonen av levende blomstring, her er markøren du alltid ønsket å peke ut, leve intenst.

01/2008 Jeg lager en tatovering med bokstavene

Darklightning og en gnist på skulderbladet, og jeg sa "lysets kraft"08. Etter den tatoveringen prøvde jeg aldri mer å kjempe mot livet.

2007-11/2008-01 - Kommersiell fast fone Jeg er sjefens beste kunde kjøper 5 mobiltelefoner til selskapet, slutter å møte opp på jobb. I Estarreja i biblioteket på plassen som er reservert for handikapparkering, satt jeg og la meg ned på stedet og hentydet til protesten min...

om hvordan det å være annerledes innebærer å ikke være annerledes, dvs. det endte i en klage over størrelsen på selve boken som startet og sluttet og var fylt plagiert fra en bok om "å være annerledes" som lå i butikkvinduet ved inngangen, som etter en dag var full av regler for god oppdragelse og etikette med mer enn 20 bind på standen. I Estarreja-biblioteket 02/2008 går jeg med arbeidernes blå hjelm, og som arbeider i det offentlige skriver jeg følgende på døren til rommet: I meg hersker stillheten for lidelsen. Jeg truer broren min på livet og blir tatt med av myndighetene under denne anklagen for psykiatrisk vurdering. Jeg drar på eget initiativ til sykehuset visconde de Salreu hvor jeg blir innlagt som pasient, det oppstår en diskusjon om hvor og om jeg er syk eller ikke, er det slik at datasystemet bare legger meg inn som syk?! Jeg foreslår å dra til det psykiatriske sykehuset i Coimbra, og ankommer med militæret i gnr som ga meg skyss hjem dagen etter. Jeg gikk til ordstreik og forble stum i mer enn 10 timer. Jeg kjøpte lys- og lydutstyr med 100 watts forsterkede høyttalere, og CD-en med anti-Dantas-manifestet ble satt på maks volum gjennom soveromsvinduet mitt, om José de Almada-negreiros, futuristisk poet av Orfeus og alt. H.U.C. - Coimbra University Hospitals Inpatient bulletin - psykiatrisk tjeneste - mann - pasient innlagt på dette sykehuset 2008-02-02-02 og utskrevet 2008-02-18 - normal sykdom, han skiftet bleie på romkameraten sin, med en annen kranglet jeg med ham og gikk midt i behandlingen. Ført av myndighetene til sykehuset blir jeg lagt i håndjern og ikke engang sett av psykiateren, blir tvunget til å følge behandlingen mot min vilje, bundet til en bære og får en sprøyte. Jeg tok med meg bøkene jeg hadde lånt, og

Jeg kastet dem i innsjøen ved rådhuset og tok av meg skjorten den dagen, jeg viste tatoveringen min med tegningen av lysets kraft foran en messe utenfor, jeg la til og med igjen 15 euro i prosesjonen. Jeg ble innkalt av kulturrådmannen i Estarreja med beskjed om at hvis jeg ikke leverte bøkene som var tatt fra biblioteket, ville det bli innledet en straffeprosess, og det verste var at cd-en ble ripet opp, og på dagen for prosesjonen ble bøkene kastet i fontenen ved rådhuset.

Da jeg ble stum på grunn av sykdom, unnfanget jeg en plan for å holde på en hemmelighet verdt flere millioner dollar. Jeg tenkte at jeg ikke vil snakke fordi jeg ikke vil, jeg vil forbli stum, og sønnen min vil ha den største skatten i verden med en arabisk bok håndskrevet av meg.

På Coimbra-avdelingen fikk jeg diagnosen schizofren psykose - kanskje jeg bare tror jeg er schizofren nå... Jeg lyttet til samtalene på sykepleiermøtet, den smarteste hjelpepleieren la merke til at jeg lyttet og sa til kollegene at det var min tur... Jeg hadde skrevet i skjemaet "rømningsfare" "behold pysjamas" og tenkte at det var latterlig, ville jeg noen gang rømme i pysjamas?! For å slippe ut av denne tvangsinterneringen må jeg skrive under på et rettsdokument om hvordan jeg skal overholde behandlingen. Under intervjuet på sykehuset i Aveiro sa jeg at jeg ønsket å bli behandlet under pseudonymet "lysets herre", at jeg bare spiste frukt som falt ned fra trærne og ikke likte smør og jordbærsyltetøy. Hva var det i de vanlige måltidene. Jeg tenkte på måter å begå selvmord på, som å kaste meg ut fra Discoveries-tårnet osv.

Å leve, jeg føler en lidelse som hindrer meg i å se, jeg vil gjerne være ekte med oppførsel alltid lojal, men som en trist klovn er jeg falsk smilet, gleden av interiøret,

følger ikke det ytre. Jeg føler en fluktusjon som får meg til å forlate det normale stedet, reise og oppholde meg på et punkt der man er langt borte fra sitt eget synsfelt. Jeg føler et avgrunnsdypt skritt, et unaturlig fenomen, men som et vilt dyr kjenner jeg villskapen, og med fart river jeg ut, kveler og dreper som om en medfødt kraft forutbestemte meg til å mislykkes i øyeblikket. På en tur, uten spor forblir bildet av det opprørske, hatefulle og virkelig syndige, her er en ed på himmelen ved tidens temperatur, denne voldelige impulsen blomstrer og vokser, det er ikke annet enn et dårlig øyeblikk, all villskapen kulminerte og perfektionert, jeg kler meg som en klovn og med en itn-hette - for å informere Portugal på kafé Venezuela. Jeg går til CTT (postkontoret) for å hente et brev fra retten, jeg forteller den ansatte at jeg på grunn av sykdommen min ikke kan signere, jeg tar fingeravtrykket mitt, det vil si at jeg sitter igjen uten å skrive. I Coimbra, på sykehuset, som på et hotell, fant jeg et stykke papp til å sette på dørhåndtakene, der det sto: "Ikke forstyr! Ikke forstyr!" Jeg bar den med meg rundt sykehusområdet på håndleddet og fant meg selv i å plukke blader fra et tre, og av bladene og pollenet lagde jeg sigaretter av liksvøpene jeg hadde lånt av Tomás, som fikk kallenavnet "fallskjermhopperen".

Jeg forlot sykehuset etter en uke, jeg blir tatt til sykehuset igjen med historien om den psykiatriske evalueringen under kommando av GNR av ovar - i Coimbra satte jeg på en utstilling av en fastholdelsesstol med grunnloven som tilbys av republikkens forsamling og åpner i forsvarsdelen i fravær av myndigheter. Jeg slår lyset av og på og sier at lysets kraft ved å slå av bryterne på Coimbra-sykehuset, jeg kjøper det superinteressante og det kommer et flott tema adressert på opprinnelsen til djvelen "hashashin / vulto". Ettersom den psykiatriske avdelingen er

blandet hadde jeg til og med oralsex med en pasient på herretoalettet og på soverommet. Jeg var

på sykehuset i Aveiro, og jeg pustet gjennom et åpent vindu som var 5 cm bredt. Og jeg ville bare puste inn luften som blåste, og jeg så hagen og folk som løp og koste seg, og jeg ville bare puste... Føle friheten

Å fortsette å være: en livsstil Sanne

historier om

Nelson brás pereira

Det som er proklamert, som det er bestemt for. Livsstil, det vil si alt vi arver fra våre forfedre, så har vi oppdraget, å formere oss når vi når voksenalder, det som er proklamert av samfunnets lover, der vi lever i et demokrati.

Det vil si alt vi kan tilegne oss, kunnskapen, det vil si alt vi søker når vi vet hva vi har bygget.

Hvorfor det?

For når vi forholder oss til det samfunnet vi er satt inn i med fornuftens kraft, må vi alltid leve på en måte som gjør oss til et akseptabelt vesen slik at vi blir sett på av samfunnet selv som en gentleman, vi kan ikke være slemme, bare mer verdige enn vi kan være; det er det vi lever for, vi vet også at det er mellom hjelp.

Hvorfor det?

Fordi vi er vesener som skal tjene hverandre, det er derfor det er et problem å si sannheten når det onde er større for meg.

Hvorfor det?

For vi kan være et sosialt vesen, men vi kan også leve et vilt liv.

Når vi ikke blir slått av likeverdige vesener.

Men det finnes og vil alltid finnes tvil, mistillit som alltid hjemsøker oss, som vi lærer av, som vi lærer av, og det er den veien vi går så lenge vi er sikre på at vi virkelig stoler, da tjener vi oss selv godt fordi vi gjør godt.

Vi ønsker å glede alle lesere som kan lese bøker, disse bøkene mine, som du kan finne i hvilken som helst bokhandel der du kan bli fascinert av de emnene du vil lytte til og lese ved leggetid.

Det vil være godt selskap, de vil aldri lese og se slike sanne beretninger.

Som de som føler at jeg gir av den sanne erfaringen til en som allerede har tatt feil, men som visste hvordan jeg skulle helbrede meg fra alt det onde som har forfulgt meg.

Hva blir temaet for denne utgaven?

Flyreportasjer er kanskje et tema som ikke er for sjokkerende, vi ønsker ikke å sjokkere leserne, men reportasjene er sanne og blir fortalt på en måte som opplevdes kult.

Fordi jeg hadde en opplevelse innenfor loven, den troende, vi forestiller oss tusen og én ting, vi føler i huden den sanne følelsen av det dyriske instinktet.

Vi ønsker å vinne med makt, og vi føler at vi er nødt til det.

Utenfor loven kan det vesenet som vi alle har lært at kan finne oss, og tyngden av det kommer måten vi har vært vant til å leve sammen på, for til tross for all ondskapen som

vi kan gjøre, kan det aldri betraktes som ondskap.

Jeg tror at det vil være en reinkarnasjon i hvert eneste vesen.

Ambisjonen om å ville leve, det vi ønsker, er å leve på en måte som vi synes er enkel, men som ikke er enkel og blir vanskelig når vi havner i lovens stolper, og når vi ikke har penger til å betale gode advokater, betaler vi en høyere pris.

Hvorfor det?

Hvis vi ikke faller for det morsomme, kan vi heller ikke være morsomme.

Dette er min historie, historien om en ung mann, sønn av en portugisisk far, men født i Afrika. Jeg vokste opp i Pontinha etter at far og mor skilte lag.

Fra da av begynte mitt virkelige liv med å ville leve enkelt, og som jeg nevnte ovenfor, kan enkelt bli vanskelig.

Hvorfor det?

Fordi jeg alltid har trodd at loven er til vår fordel når vi viser anger.

Men når fakta er bevist 100%, gjør loven, som styres av domstolene, der forbrytelsen bare virkelig kan bevises, at det virkelig skjedde, at bortsett fra forskjellige faktorer, som sannsynligvis ville forvirre leseren.

Hvorfor det?

Fordi det ville være vanskelig å formidle til leseren den sanne følelsen av smerten ved ikke å bli tilgitt og å ha muligheten til å smake på å ha begått en forbrytelse og føle seg

det onde vi gjør.

Når vi er forlatt av samfunnet, og vi er det utseendet i nabolaget som alle liker å se på.

Hvorfor det?

Du har et øye for å søke, som kommer fra individuelle evner. Fordi vi alltid er født med en arv til å utvikle oss i livet, slik at vi også kan lære bort og gi videre en bitter livserfaring, og jeg betaler fortsatt for det!

Jeg ble født i Afrika og hadde tre søstre: elvira, cândida og são. Der har du en god begynnelse på en historie som kunne vært en strålende historie, men som viste seg å være en mindre god livshistorie.

Jeg følte ikke mye ondskap fra mennene som utførte den funksjonen, de såkalte fengselsbetjentene, jeg dømte dem alltid som fiender fordi jeg ikke måtte akseptere at jeg virkelig kunne ha sluppet unna med den rettssaken.

Jeg har begått flere forbrytelser på min vei gjennom livet.

Han brukte det uttrykket som var på slang, som vi hadde med å gjøre, det var en form for slang, eller vi kan også begrepet orientert.

Det var stedene vi lette etter, og på grunn av livsstilen vår var det alltid bryggene der det ikke fantes vold eller vold på en fristende eller provoserende måte, fordi vi virkelig føler oss bra i det vi gjør. Det er ikke godt sett i samfunnets øyne, for ingen samfunn aksepterer at andre kan leve av kriminalitet, hvis det ikke blir sett på som et behov for å konsumere stoffer som

kan virke fryktelig ille, men de finnes.

Og som sådan har vi alle våre laster, men som sådan tar vi det alltid dårlig når vi ikke liker noe som alltid var umerkelig for oss, som dårlig, men dette har en flott visjon om stedene der vi alle er oppvokst, de er våre midler og sameksistensen gjør vår dannelse av å ønske og ha ambisjonen om å leve godt og være bedre enn den andre.

Det ville være mye kresenhet, som hos barna jeg vokste opp med, men blant dem var det en jente som jeg alltid har likt, siden jeg traff henne og hun hadde bursdag samme dag som meg.

Jeg har alltid likt henne, fra den dagen jeg møtte henne, jeg har alltid likt henne, hun bodde mye med meg og hun bodde mye med søstrene mine, vi hadde et forhold som var veldig mye hennes, det var ikke kjærlighet ved første blikk, jeg tror og jeg vil tro at det aldri vil være en kvinne som jeg elsket den ene, første gang jeg kysset henne, følte jeg meg som den virkelige løven, vi liker alle å se oss selv på savannen.

Han som har rett til et liv på lik linje med alle andre menn, til å gifte seg og stifte familie.

Selv om hun aksepterer den livsstilen jeg har levd, og denne kjærligheten finnes bare én gang i livet, føler jeg meg ikke som den kloke mannen, og har heller aldri sett på meg selv som det, men jeg møtte dem alle, de var integrert på en eller annen måte, vi må alle ringe, jeg betalte en stor regning, men alt dette var fordi jeg ville ha et godt liv.

Jeg var flink til det jeg gjorde, jeg begynte med ran, jeg begynte med de enkleste ranene, jeg gjorde noen væpnede ran. Men så ble jeg degradert med overdreven bruk av kokain, jeg følte meg bra med å røyke, og jeg gjorde ikke

ønsket å dra.

Det drev meg til vanvidd, men jeg overfalt aldri noen i ranene mine, hvis det ikke var noen reaksjon, ville jeg ikke ha noe behov for å bruke vold, jeg ville alltid måtte dempe meg i rettens stolper.

Jeg vet at den som går i regnet blir våt, han ville bare hente pengene eller verdisakene de hadde med seg.

Det varierte fra sted til sted, ettersom jeg vokste opp i Pontinha, var Lisboa alltid morsomt for meg, jeg så på denne byen slik jeg har lest historiebøker, en by med historisk og kulturell verdi.

Jeg så utviklingen av å ha et godt liv, å kunne leve et godt liv, som sådan, med andre ord, jeg ville bare ha pengene, jeg visste at jeg gjorde det bra, jeg ville bare ha pengene, og jeg følte meg dårlig i disse handlingene, alt jeg ønsket var å tilfredsstille avhengigheten min og å føle meg sosial, i det sosiale miljøet, å ha det bra med folk og å føle meg normal, normal i det sosiale miljøet, i forholdet til folk.

Jeg følte meg dominerende, jeg trodde jeg var løven i manken som erobret sitt territorium og dominerte livet. Det var slik jeg møtte livet med en kvinne! Vel... Jeg møtte denne livsstilen på en positiv måte i forhold til den skaden den kunne påføre folk, jeg har aldri skadet noen på en måte som ødelegger andre på en brutal måte og etterlater dem med ingenting.

Jeg utnyttet bare omstendighetene for øyeblikket og gjorde det bare for penger, for raskt å få røyke kokain, men jeg forlenget alltid det som var uunngåelig, som er det som ikke er født med en mann, eller til og med kanskje vi kan arve, at årsaken som studerer som det er den

mennesker som drikker alkohol og røyker narkotika reagerer på forplantningen av gener i arvestoffet som følger av befruktningen.

Jeg er ikke den "eksperten" i denne saken som kan tyde alt dette og overføre denne lignelsen til leseren, av den typen jeg snakket om fordi jeg måtte snakke om det, de er måter å leve på. Noen ganger blir de sett i et godt lys, andre ganger i et dårlig lys.

Hvorfor det?

Fordi den livsstilen vi har lært, som jeg nevnte ovenfor, ikke alltid er mulig å handle med ondskap, må den tilgis, for å bli godt mottatt!

Hvorfor det?

Fordi vi lever ut fra dette, ut fra standarder, vi lever ut fra følelsen og følelsen befaler livet, er det en form for ambisjon å kunne ha et godt liv.

Forholdet begynte, jeg var 22 år gammel, jeg var i hæren, men jeg ville ikke dra, men loven sa det. Og det var da jeg hadde det virkelige forholdet, lidenskapen som jeg aldri kommer til å ha som Cristina, og her begynte forholdet som vi alle ønsker oss, vi ønsker alle å finne vår sanne bedre halvdel.

Jeg levde intenst, jeg følte at hvis hun var borte fra meg, hadde jeg det ikke bra, og da utnyttet hun nok at hun hadde litt mer makt over meg.

Jeg elsket jenta, jeg var sjalu, men det var ikke en syk sjalusi, det var en sunn sjalusi, og i den sjalusien var det ingen virkelig syk ondskap som kunne få meg til å tvinge noen til å bli hos meg.

Hvorfor det?

Jeg trodde jeg var alene, og hvis jeg mistet henne, ville jeg miste kvinnen i mitt liv, men det skjedde. Jeg ville til det øvre nabolaget og hun ville på diskotek i campo pequeno, vi kranglet og det var da vi gjorde det slutt, kanskje det ikke var hennes vilje, storebroren hennes aksepterte aldri forholdet. Jeg hadde en krangel med ham, men det var før jeg begynte å elske Tina, men det gikk over, det var et øyeblikk av omstendigheter, men jeg likte ham, men han aksepterte ikke min måte å leve på, han sa det aldri til meg, men han viste heller aldri at han var på min side, vel vitende om at jeg var av det gode.

Det gjorde ikke så vondt, men han aksepterte ikke forholdet mitt til søsteren sin. Han bodde bare sammen med meg på grunn av omstendighetene, vi bodde i samme nabolag, så vi hadde den relasjonen, den som var knyttet til oppveksten vår.

Moren hennes var fra Nelas, Dona Conceição, faren kjenner jeg ikke, men han var en god mann, Raul.

Han lærte seg å leve på konas bekostning, på et tidspunkt ble han utnevnt til nabolagets inspektør, han var et barn, men han hadde allerede en følelse av tid, han studerte allerede.

Og det var da jeg raskt innså, til tross for min unge alder, at jeg måtte kjempe for livet og for det jeg hadde: far, mor, hus, jeg manglet aldri mat, og gjorde aldri det. For til tross for den lave lønnen moren min fikk, betalte hun 11 000 escudos i husleie, og faren min betalte bare husleien, men det var aldri mangel på mat.

Så det var begynnelsen på slutten, det vil si, fremmedgjøring kan føre til glemsel, jeg tror det var den som

var igjen i læretiden, og da jeg mistet faren min, måtte jeg reagere på samme måte som ham.

Jeg så på ham som en helt, en kjempende mann, sønn av ydmyke mennesker, bestemoren, Elvira, var den jeg bodde hos til jeg var 6 år gammel, til jeg begynte på skolen, noe som skjer. Jeg ble vant til bestemoren min, jeg ble uteksaminert, uavhengig av min fars direkte akkompagnement, men på den tiden var øynene mine ennå ikke vidåpne, men jeg hadde en følelse av tid.

Jeg hadde en følelse av øyeblikket.

De er blant de reneste regnskapene som finnes i verden. Hvorfor er de det?

I dag kan hvem som helst komme til orde for sin livsstil, uavhengig av posisjon eller sosialt hierarki.

Derfor er utgangspunktet at ingen egentlig kan anklages for noe som helst uten konkrete bevis, det vil si på en konkret måte.

Hvorfor det?

Det er slik lovene styres, og vi har alle tilgang, vi må ikke drepe, stjele og voldta.

Men vi kan gå tilbake til menneskehetens begynnelse, og slike hendelser avløste hverandre, fordi historien er basert på det.

Vi er kontinuiteten, den kontinuiteten som alltid vil være kontinuerlig, det som er bestemt.

Og det er den absolutte vissheten om at vi lever for en sak, vi er ikke en fortsettelse av å forbli og eksistere på jorden.

Jeg vet ikke, det kan variere temaet, men det kan stå i veien for leserens lesning, det kan ta oppmerksomheten bort fra den virkelige historien som skjedde.

Men dette er lignelser som gjennom hele boken alltid vil eksistere fordi vi vil spesifisere bedre og gjøre situasjonene som ble opplevd forståelige.

Hvorfor det?

Slik at vi kan se at det hele var innenfor et samfunn der det alltid var sunne liv og forståelse, en del av samfunnet fordi vi i andres øyne til og med kan være Judas, men det er en veldig viktig ting i livet, det vi sår er den frukten vi vil høste.

Faren min har alltid sett meg og ønsket å se meg som en konge, men jeg er kongen, krigeren som ikke alltid kan vinne, og jeg begynte veldig ung.

Da jeg nevnte at lett ikke er lett, men vanskelig, var det der jeg kalte jakten.

Etter at jeg hadde gitt henne et slag i ansiktet, følte jeg at jeg hadde mistet henne, jeg kjente det i øynene, senere prøvde hun å bli sammen med meg igjen, men jeg aksepterte det ikke, og det var da den virkelige historien om forbrytelsen begynte, men jeg hadde allerede et rulleblad, jeg var allerede separert da jeg sonet seks måneder i militærfengselet i Santarem, det var militærfengselet.

På den tiden ble Arnaldo dømt, det vil si, historien om denne personen passer inn i min vei i fengselsmiljøet, i forlengelsen av boken vil leseren forstå det sanne sosiale miljøet, i dette tilfellet

I fengselet ble han seks måneder senere benådet av paven.

Alt ble investert slik at jeg kunne leve et godt liv, jeg hadde allerede skilt meg fra tina. Og hva gjorde jeg? Jeg prøvde lykken.

Jeg fikk til og med jobbe på metroen i Pontinha som snekkerassistent. De svarte fryktet meg, jeg jobbet med svarte fra Kapp Verde, gode mennesker som ønsket seg et bedre liv enn de hadde i hjemlandet.

De var på utkikk etter Portugal for å få et bedre liv, noe de ikke kunne få i sitt eget land, så søket førte til at de emigrerte fra sitt eget land.

Det var lettere å lete etter Portugal på grunn av nærheten.

Jeg begynte å føle nærheten til kappverdianerne, å leve sammen med dem, kappverdianerne ble kalt dårlige mennesker fordi de måtte kjempe mot ulikhet, og da de kom hit til Portugal, var de mennesker som ikke var godt akseptert, fordi den utenlandske krigen var over, og på den tiden var jeg fortsatt et barn, jeg var en liten gutt, jeg var i ferd med å våkne, og jeg begynte med det ingen ønsker av en sønn, jeg begynte å vandre, jeg var aldri en vandrer, jeg var en vandrer.

Jeg behersket allerede de erfaringene jeg hadde fra fortiden, jeg så at foreldrene mine skilte lag da jeg var åtte år gammel, jeg studerte allerede, og derfor visste jeg allerede at det ikke ville gå bra for meg, jeg følte fremmedgjøringen av mannen jeg hadde som helt.

Da jeg så det tapet, skjønte jeg allerede i ung alder at jeg måtte hjelpe moren min, men jeg elsket virkelig faren min.

Hver sommer tilbrakte jeg sammen med ham helt til jeg var 17.

Jeg fortsatte senere da jeg var i hæren, men da begynte abstinensene som er naturlige.

På den tiden var han i Figueira da Foz på transportserviceskolen, og jeg tilbrakte feriene sammen med ham.

Faren min var en hard mann, han hadde en vanskelig barndom, han mistet faren sin da han var 14 år gammel.

Faren min rapporterte at avskjeden hans var kjærlig, det var den han likte fordi det var en hastig avskjed, siden avskjeden ville han aldri se faren sin igjen, men han vokste opp med å hjelpe moren hardt, han var den sønnen som bodde lengst hjemme hos moren.

Jeg bodde hos bestemoren min i seks år, men så tøff hun var, hun kom fra bunnen, vokste opp hardt og lot aldri barna sine sulte.

På den tiden var han gruvearbeider. Han var på utkikk etter malmavtaler, men han lyktes ikke med det, han var også syklist, på den tiden gikk han inn i hæren og fortsatte karrieren der.

Han ble et normalt menneske, han kom inn der av livets nødvendighet, da han sikret seg det vi alle må sikre oss, en selvtilstrekkelighet.

Det skjedde, for han var en tøff mann, venn av sin venn, venn av sine barn, men han var ikke av mange ord, men han var respektfull og ærlig.

Det var det han alltid ønsket å etterlate meg med, men det var, der ser du, det var separasjonen, jeg drev litt bort, jeg fulgte ikke videre med på måten å være på og måten å leve på, på vanskeligheter å overvinne og hindringen i livet sikret en stilling som

arbeide for å sikre fremtiden for å kunne formere seg, de er alle gode barn, vi er verdige til å være hans barn, men også i det lå det en mangel på forståelse og lojalitet fra min side, jeg ble som sagt kjeltringen.

Følelsens psykologiske piskesmell gjorde meg bare verre, for jeg kunne aldri mer se at det gode skal praktiseres, men siden jeg bare mottok det onde gjennom separasjon, var det bare ondskap i tankene mine.

Og slik gikk det helt frem til fordømmelsen. Hvor begynte det?

Jeg hadde allerede passert separasjonen, det var da jeg begynte å gå inn i ensomheten, men det var min livsstil jeg allerede hadde fra fortiden, og der følte jeg meg trygg fra bekymringen for skuffelsen jeg hadde følt, men der sverget jeg, du forlater meg, jeg skal aldri gi meg selv opp igjen.

Jeg fortsatte å konsumere og stjele, og det var da jeg fortsatt lette etter henne og lette etter henne flere ganger, og det var da hun ville akseptere meg igjen, jeg vet ikke, du fikk meg til å lide, jeg vil ikke ha den følelsen igjen, det var smertefullt, men jeg måtte alltid leve, og jeg har henne fortsatt.

Jeg har henne fortsatt i tankene mine, det er derfor jeg levde så mange år i fengsel, alltid med henne i tankene, alltid med henne til stede i mitt indre, det er derfor jeg har så stor aktelse for denne lidenskapen, jeg har ikke opplevd noe lignende.

Linhó, etter tre måneder med forebyggende gikk jeg inn i Linhó-fengselet for fanger, historien min der begynner med tapperheten til et vesen som er begrenset av tapperhet, av det vi må håndtere andres verden, det som skjer er følgende, da jeg visste at veien kunne være veldig lang i klosteret, vendte jeg meg til jungelen for å klare meg, det

var veien...

det er lettere å håndtere, med de som begår forbrytelser og sitter i fengsel, det er en verden der dumhetens lov hersker, og når du har med dumme mennesker å gjøre, må du vite hvordan du skal håndtere dem, men hvis du er for smart kan du falle, det er derfor livet der verken må føres til land eller til sjøs, Det var det som var min redning, det var metoden jeg valgte som gjorde at jeg vant, men begynnelsen min vil bli lang, og det var en vanskelig begynnelse fordi jeg så meg selv uten kone, uten frihet, jeg så meg selv fanget, fortapt, og jeg var ung, jeg tenkte på alt som kunne skje i de årene jeg kunne tilbringe der. Så hva gjorde jeg? Jeg begynte da med å få respekt, det er ikke lett, selv om jeg ikke ønsker å gå inn i voldelige konflikter, de skjer fordi de går gjennom en rutine som jeg senere innså, rutinen som jeg etter å ha sett den ble kvalm av å leve, jeg trodde aldri at mennesker kunne gjøre så mye skade på hverandre på grunn av det faktum at noen selger narkotika, andre er forbrukere fordi livet i fengselet det som dreier seg om monopolet er narkotika fordi det var slik jeg begynte å røyke heroin, Da jeg allerede hadde kommet inn i fengsel for overdreven bruk av kokain, bestemte jeg meg for å begynne å røyke heroin, men på en spøkefull måte, se, jeg skal røyke heroin, men da jeg la merke til at jeg allerede var hekta, kunne jeg ikke gjøre noe, men jeg lærte hvordan jeg skulle gjøre det, men dette vil bli fortalt senere, så begynnelsen var dette, å ha et liv i fengsel til tross for virkeligheten som unnslipper gledene, jeg bare trakk meg tilbake til bruken av heroin fordi jeg visste at jeg ville distansere meg fra ideen om å ha sex, jeg ble matet av et kjemikalie som ikke ville la meg tenke på det. Jeg hadde platoniske kjærligheter som er legitime, og jeg fikk flotte, men det er noe som er garantert, men det er ikke nok bare å eksperimentere, det er ikke nok bare å ville røyke, det er alltid aspektet av å ville være ledere av å se andre fra

Jeg bestemte meg for ikke å synes synd på noen, fordi jeg også var der, jeg betalte en rettferdighetsgjeld, men veien min var veldig dårlig, hvis jeg hadde lært denne leksjonen tidligere, ville jeg ha vunnet og ikke tapt fordi jeg ville ha forlatt midt i dommen, men bildet mitt ble brent, jeg ble ganske referert, det er en beretning om passasjen min gjennom disse årene i fengsel, Det var begynnelsen på slutten, en vanskelig begynnelse, som jeg ikke kan angre på årene jeg røykte stoffet, det hjalp meg å frigjøre et stort behov som vi alle føler, det er logisk å ha glede, å ha friheten til å kunne gå og nyte det, i alle disse årene hadde jeg også kjærlighet som jeg bygde inni meg, men det vil bli igjen til senere, nå skal jeg snakke om veien som er lang, jeg vet ikke hvordan alle starter ved inngangen når de er dømt, som er å søke velvære, selv inne i klosterlivet, men alt dette er subjektivt, for i vårt velbefinnende kan det hende at vi ikke behager dem som ser på oss, kan misnøye på forskjellige punkter, først kan vi bli stjålet, dernest kan vi bli slave, arbeide, tredje kan bli barnepike eller husmor om dagen, det er så mange forskjellige mennesker inne i fengselet at man ikke alltid kan vite hva som går inn i sjelen eller hva hver enkelt liker, mange velger det gode for ikke å bli skadet, men utover alt dette er det et enda viktigere poeng, du kan aldri, aldri kjøpe et vennskap, selv om det er betalt for inne i fengselet, konfrontasjonen er veldig hard inne i fengselet, det er de som ikke har noe, konfrontasjonen inne i fengselet er svak, svak på den ene siden og sterk på den andre, jeg ville gitt tusen millioner eller hva jeg måtte gi for å gå tilbake, for å slippe unna med det, men jeg ville gå denne veien, jeg ville gå den harde veien, det var den veien jeg alltid tok

Jeg forstår at min side alltid har vært mer psykologisk.

Fra da av fant jeg aldri mer det godes vei i fengselet, jeg trodde ikke på det gode, jeg så bare det onde. Hvorfor det? Fordi jeg følte avsky for meg selv, fordi jeg i andres øyne ikke var noe annet enn en piraya, piraya er et slanguttrykk vi brukte, det betyr en slappfisker, en som ikke ønsker å vie seg til noe annet enn det han er resignert til å gjøre, han følger alltid veien til en som alltid gir etter for det guddommelige, kraft kommer fra det, fra troen på håp og tro, og jeg bar det alltid med meg, jeg så mord der inne.

Men jeg brydde meg ikke en dritt, og de lot meg leve, de prøvde aldri å skade meg, når sant skal sies, og det var akkurat slik det hele startet, jeg var veldig ustabil, uforutsigbar, og rektor på skolen oppfordret meg til å fortsette studiene, men det konkluderte jeg med, bare ikke alle som studerte, hadde familiestøtte, garantert støtte.

Dette eksisterer alltid når det er sikret med en lovlig måte å leve på og å kunne kreve det som er galt, det er derfor det kalles garantert støtte, innenfor loven er det de som gir oss feil når vi blir presset og beseiret av systemet, fordi ved å ikke ha penger blir vi presset inn i et system der hvis det er penger, går alt veldig bra, rettferdighet fungerer, for hvis det ikke er det, er det allerede borte.

Uansett hvor mye de tror på deg, kan de ikke gjøre noe for å endre på det, for de er tjenestemenn, og de må bare meddele at de ikke kan handle uten de kravene som er fastsatt av rettsvesenet, det vil si at det må foreligge en anmeldelse for at det skal kunne åpnes en etterforskning, men hvis de skulle åpne en

Enquiry Jeg var alltid trygg fordi jeg visste hvordan jeg skulle bevege meg i fengselet, jeg kjente de korruperte vaktene, de som fraktet narkotika til fengselet, noen slapp unna med det, andre havnet i fengsel.

Noen av de politimennene som ble arrestert kjente jeg allerede, jeg skilte meg ut og hadde en episode med en av dem, alfredo, han var en nattens mann, nattens konge, en nattklubboperatør, det er den virkelige kongen av mafiaen, han fortjener et bedre liv, han var en tidligere politimann, men han fulgte kriminalitetens vei. jeg er veldig glad for å nevne ham i boken min fordi jeg lærte noen ting av ham, Selv om han var politimann, og jeg hadde en mindre positiv episode i livet mitt med ham, prøvde de å drepe meg i Linhó-fengselet, men på det tidspunktet var jeg allerede en veteran, jeg hadde sonet fem år der. Jeg kjente alle de ansatte, og alle kjente meg, og den episoden var dårlig for hele fengselet, i forhold til fangene, fordi jeg var et insentiv for dem alle, jeg var eksemplet de så i meg, for å sikre kontinuitet i klosteret fordi vi måtte være der, Og da jeg nevnte ovenfor at kappverdianerne ville være min fagforening, tok jeg ikke feil, de ville faktisk betale tilbake for den episoden, de prøvde å drepe meg, jeg ble invitert til å være mannen i spissen, men jeg ville ikke bruke fagforeningen til noen, jeg fikk ham bare til å se at hvis jeg ville ha ham, ville han være død.

Men ved skjebnens ironi skjedde det ikke noe av det, de slo ham bare, de drepte ham ikke, han forløste seg og prøvde å styrke mitt vennskap med ham, men han visste inni seg at han aldri ville glemme den episoden, jeg tilga ham bare for at han hadde ydmykheten og lot seg lure av det de sa om meg, ikke av fangene, men av fangevokternes tjeneste, og

retning, for han visste at han ikke kunne beseire meg, han ville betale den tidlige prisen med døden, så det var slik jeg lot ham gå, og da jeg innså at han var ydmyk, lærte jeg å respektere og akseptere ham, for han ville ikke vært i live hvis jeg ikke ville ha ham, men han var ikke verdt det, det var bare en høy pris å betale, jeg ble kritisert av de vanlige fangene som hatet politiet, jeg ble hånet.

- Nelson, hvordan kan du akseptere denne fyren?

Jeg aksepterte ham fordi han i tillegg til alt var profesjonell, han fikk mektige fiender i miljøet han levde i, som politimann hadde han mye kunnskap, han kjente toppfolk og han kjente mektige folk som kunne hjelpe, han truet meg til å slutte å snakke med den personen, ellers ville de ikke lenger ha vår respekt og de vår, men jeg lot ham leve, han var en av våre, capeverdeanerne som jeg nevnte var nelson og carlos, de bodde akkurat i området der jeg vokste opp, de var min skulder å lene meg på og de tingene som kom ut kom senere, og de ønsket å se denne personen massakrert, men jeg lot ham gå, jeg vil ikke ha noe fra denne personen, til tross for alt har jeg ingenting imot ham, og historien om disse brødrene carlos, ble skutt og drept av en psp-agent, han ble referert, han var veldig slått, han spilte sjakk med meg, han var en "ekspert" i saken, han visste bare hvordan han skulle spille for penger, jeg sa alltid til ham, det er ikke verdt det, vi spiller for kjærlighet til skjorten, men på den tiden var han allerede frisk, Jeg ble sponset av Manuel, Romão og Badona, vi handlet som brødre, vi hjalp hverandre, det var alt mellom oss, i midten der kriminalitet lurte når som helst på tusendels sekund, det er mange ting, og noen ganger kan du bli fanget i midten, og etter at vi hadde gjort det, bestemte jeg meg for å gå min vei, jeg gjorde mange eskorter inne i

fengsel, det vil si at jeg sørget for velferden til noen, og for å tjene mitt, det vil si at den ene hånden vasker den andre.

Det var mottoet, mottoet om gjensidig hjelp, men det var alltid en risiko for å havne i en situasjon hvis vi ble tilkalt, det var et mord i Linhó, jeg stilte aldri spørsmål ved det, det var gode dager og dager med glede fordi jeg til og med var fast bestemt på å gjøre det, jeg kunne ikke gjøre det, jeg tenkte alltid på meg selv, jeg tenkte aldri på andre.

Alt gikk veldig fort til jeg ble overført til jødernes dal etter åtte år i linhó, de ville aldri ha meg og aksepterte meg godt, de ville skade meg, men de respekterte meg, de ventet alltid på min uforsiktighet, som jeg aldri ga dem. Det var en kvinne som var tjenestemann i den juridiske avdelingen, hun likte meg og jeg tilga henne, men jeg tilga henne med glede, den dagen de satte fellen for meg var akkurat den tiden da jeg var sterkere enn noen gang, jeg snakket aldri mye med dem med politiet, det var en fare, jeg var klar for hva som helst.

Uavhengig av det onde, det onde som kunne skje med meg på grunn av det faktum at jeg tok en utdanning basert på fremtiden, og med det kunne jeg leve, det er en sterk faktor å være slik, og å være vant til det og å ta læren om at livet er slik, vi lever for å dø, vi bare tar det, men da jeg ble overført til vale de jews, men alt dette ble etterlatt, en ny syklus begynte, dette var min måte å leve på og måten å tenke på, å ikke tillate noen form for misbruk, jeg hadde min karakter, jeg kokte i lite vann, og da jeg kom til vale de judeus, bestemte jeg meg for å ta en ny kurs, jeg ville bli kvitt marerittene fra fortiden, selv om jeg hadde dem, fra fortiden, jeg hadde dem virkelig ikke, det var en enkel måte å si, det som går dit, men det er ikke helt slik, det som går dit, går dit;

bare la deg gå, la deg luller inn i fantasien om at du virkelig er et dominerende vesen og du blir eier av hele galaksen, det vil si at alt er dysfunksjonelt og alt er forberedt på det, fordi de er arbeidsgivere og de kontrollerer ikke de ansatte i sine eventyr med å stjele og kunne si at det er legalisert, det er en måte å lure på, et av øyeblikkene som jeg mest forherliger meg selv i lino var erobringen min fordi i tillegg til å sikre navnet mitt på torget. Jeg hadde en ting til, det var øyeblikket med alt eller ingenting, uten noen flukt fra å vinne eller dø, det var mottoet jeg hadde inni meg, styrken til å leve og nyte det jeg ikke hadde mens jeg satt i fengsel, jeg brukte aldri umotivert vold mot kameratene mine, jeg gråt nesten tårer, Jeg brukte aldri umotivert vold mot kameratene mine, jeg gråt nesten tårer på grunn av ondskapen jeg så bli utøvd av andre kamerater som var dominert av vold og kanskje ble tvunget til å gjøre det bakmennene ønsket, men jeg fulgte ikke en hardere vei, selv om jeg klamret meg til heroinen, sverget jeg til meg selv at for å leve i fengselet ville jeg være villig til å drepe og leve på en verdig måte slik at de ikke ville plage meg til slutt, Til syvende og sist er det alle motgangene i øyeblikket vi må takle, selv om det ikke var mitt ønske å skape fiender der de ikke finnes og å gå dårlig med meg selv, var det de som prøvde å skade meg, ledelsen likte meg ikke, så da gjorde de det, de sendte sine informanter for å være til stede hele tiden når jeg var åpen, De hadde dårlig samvittighet, men en ting fanget oppmerksomheten min og fikk meg til å endre meg, jeg baserte meg mye på lærerne jeg hadde, jeg følte platonisk kjærlighet for noen, og det var da det gikk bra, men båten

så snudde det, de tok tak i meg og satte meg i jødernes dal, det var vanskelig etter åtte år i fengsel i linhó, jeg etterlot meg en enorm historie på fengselsnivå, fordi jeg kjente dem alle og de kjente meg, og derfor ville de aldri straffe meg hundre prosent, jeg ble ofte straffet med disiplinærstraffer, noen for aggresjon og andre for verbal aggresjon mot vaktene, og det var slik jeg innså at jeg egentlig hadde å gjøre med en mafia som var mektigere enn meg, men i virkeligheten var de ikke mer enn meg, de hadde bare bøkene og diplomene, som gjorde en annerledes enn meg, for det var de allerede, jeg spilte mye turn the ball, for min fornøyelses skyld, faktisk spilte jeg alt som var å spille, jeg spilte den høyeste trumfen du noensinne kan spille, spar ess, Noen sa til meg at jeg kunne ha uflaks med det kortet, men tidene forandrer seg, og det var da jeg begynte å innse at livet ikke er inne i fengselet, men utenfor, men jeg ville aldri internalisere det, for jeg visste at det var min sterke side; Det begynte en dramatisk historie som endte med drap. Det var tre brødre som alle brukte heroin, og for dem var heroin øyeblikkets behov, de var avhengige av det, de var narkomane.

Men innerst inne var de ydmyke mennesker, de hadde gode hjerter, for de trengte hjelp, for livet de levde, og det gjorde jeg også, var et hardt liv.

Men alt dette er resultatet av en livsstil, den som beveger saken, fordi jeg til og med laget poesi i forhold til opplevelsen og konteksten i situasjonen, alle sammen.

De ba meg om et dikt, enten det var for å skrive til kjæresten min, hva det enn var, de ba meg alltid om et dikt, men jeg gikk meg vill, og det var da jeg var på konsum at jeg adopterte denne måten å leve på, jeg vet hva jeg vet, og jeg er ikke villig til å lære noen noe, for det hadde jeg erfaring med fra tidligere, det gjorde meg til en helt som havnet i søpla og klarte å komme seg opp.

Alt kom ned til dette, måten å oppleve på, måten å leve på, måten vi måtte få tak i stoffet for å røyke, for hvis det ble tilbudt og gitt til meg ville jeg ikke kjøpe det, jeg ble en hallik for langerne, for å selge, de måtte sørge for min daglige bakrus, Med pulver som jeg kunne røyke, det var da jeg ble hallik for langerne, jeg fikk kallenavnet for det, alle ville hjelpe meg, de ga meg stoff å selge og jeg brukte det, jeg hadde den største fritiden en narkoman kunne ha, å være avhengig og røyke stoff.

Men jeg var kjent for min sportsånd, for min treningspraksis, for jeg trente hver dag, og det forvirret folk som så meg og så på meg.

Jeg ble ærlig talt vant til den måten å leve på, og det var vanskelig for meg å integrere meg i det sosiale miljøet etter fengselsoppholdet, fordi det er et miljø vi kjenner, det er et veldig lite område der den daglige sameksistensen fører til at vi alle kjenner hverandre, men fysisk.

Vi ønsker alle å bestemme fordi vi føler at vi har rett til det.

å ønske å erobre et rom der vi kan være sikre på oss selv, å bli satt inn i et miljø der vi alltid håndterer frykt, men det er ikke frykt, det er ganske enkelt å sørge for at vi kan overvinne situasjonen ved å vite hvordan vi skal være, vite hvordan vi skal snakke, vite hvordan vi skal være i den mørkeste virksomheten man kan tenke seg, narkotikaverdenen, er veldig stor, Alt du kan tenke deg når du snakker om kriminalitet, så alt du kan tenke deg som ikke tjener til å tjene penger, på en måte som sies å være korrekt eller som er akseptabel for samfunnet og i lovens øyne, da begynner tvisten, vi ønsker alle å vinne, selv om vi må finne på noe for å gjøre det, i dette tilfellet tyveri, menneskehandel, kort sagt, vanskelige anklager, Det er også en utnyttelse når det er en kronisk avhengighet der de rusavhengige selv vet at de ikke har noen vei ut, de er veldig kuet av avhengigheten, de er kommanderte, de er underkuet, de presser penger fra familier som føler smerten ved å se en sønn avhengig av heroin, og de antar at alt som kan gå tapt av menneskeverd, med andre ord, å miste alle verdiene i den utdannelsen vi har fått, å være en del av livet, å leve slik vi har lært å leve fordi dette er de verdiene vi er vant til å etterleve i samsvar med den sosiale ordenen og de etiske verdiene som foreldrene våre etterlot oss, og som vi vil proklamere uansett hvor mange barn vi føder, dette er den utdannelsen vi vil lære er alltid å forlenge livet.

Det står skrevet i Bibelen at vi er født for å formere oss, men vi kan også lese i Bibelen at Kain drepte sin bror Abel, men han ble velsignet og tilgitt, han ble ført på villspor. Noen ganger skjer det i livet at vi blir

som er skrevet på riktig måte, fordi den er skrevet på grunnlag av erfaringene og formen på lovene som han levde og vokste opp i.

Hvorfor det?

Fornuftens makt vinner alltid, og alle vurderinger man kan gjøre av livet, er kanskje ikke alltid de mest korrekte, men tynges av én faktor: ærekrenkelses, ikke å være morsom og ikke falle i nåde, å være den alle vil forakte, ydmyke; De føler seg bra på denne måten, og når det mangler økonomisk makt, er vi alltid begrenset til å spille, fordi det også antas at dette er et spill, det vil si at det er de som sier at du må vite hvordan du spiller, å ha det bra, å ha det bra med seg selv, å være i stand til å hjelpe, fordi vi har lært å gjøre det også, vi har et liv til felles med våre foreldre, med våre brødre, søstre, besteforeldre og bestefedre, fordi det er vår generasjon, fordi vi er fortsettelsen av fortsettelsen av dem som ser oss bli generert fra deres avkom, Det vil si, de vet at vi har kapasitet til å kjenne oss selv, til å vite at de er våre og at de er våre som alltid er på vår side, men de liker aldri å se, å ha et medlem i en familie som ikke kan behage dem, de har et bilde for å bevare livet ble laget på denne måten av progresjon, av forening, av velvære, Ingen liker å ha eller å se noen som er fra vår familie eller noen som står oss nær, for til syvende og sist er vi alle mennesker, vi må forholde oss til hverandre, og familiemiljøet ønsker oss noen ganger for mye velkommen, de føler at de er eiere av det de har skapt, og de gjør det til en livsstil som er skrevet i alle

teologiske lesninger som kan leses, dvs. studier av religioner.

Vi får alle moralske leksjoner, det er riktig at de som føler en slik trofast nærhet, som gjør alt rundt å se vårt beste, våre kjære, se dem godt, uansett hva, og aldri vil skade dem, med tanke på det bildet de bevarer og det de ble lært, de verdiene de ble styrt av, ikke tillater dem å ta et godt blikk på en situasjon som kanskje kunne løses hvis den ikke noen ganger ble misforstått. Dette er, alt dette er veldig vakkert og media overfører det også slik, akkurat som fasaden, la oss vise et vakkert bilde, de er også presset av en makt som vi alle aksepterer å styre, et veldig vanskelig emne, men det har å gjøre med alt dette som skal rapporteres, det eksisterer, vi eksisterer, vi vil fortsette å eksistere, utdanning gis også til disse som hevder å være eierne av fornuft og noen ganger overfører de og ønsker uenighet, de har alle til felles en ting å opprettholde en velferd, en velferd som kan gi dem en mestring av alt de kan strebe etter og ønsker velferden for samfunnet, men de levde alle og ble oppdratt med en far og en mor, de fikk de riktige forholdene for å kunne utvikle seg i en karriere de streber etter, men de mislykkes også, men de glemmer alltid og styres av bildet; Jeg har holdt denne talen fordi livet mitt er enormt, jeg har lært mye, jeg har utviklet det jeg måtte utvikle selv om jeg var i fengsel, jeg tenkte aldri på slutten, jeg ønsket alltid å ha direkte kontakt med personalet på institusjonene der jeg var, min fengselskarriere kan jeg kalle det dette, det vil bli bedre tolket når det gjelder ordet så, men det må være, det må tolkes i den mest ærlige og

oppriktige som finnes i livet. Dette er knyttet til bilaterale relasjoner, dette er relasjoner som styres av alle nasjoner, det er saker av felles interesse for å ivareta goder, slik at vi kan gi en velferd som er etablert i verden, frihet er det vanskeligste emnet å snakke om, vi kan gi all vår frihet, det vakreste i verden, det er den største gleden vi kan ha i livet, det er å være i frihet, vi må vite hvordan vi skal overvinne alle hindringene vi kan støte på i livet. Det finnes et stort utvalg av dem, jeg kan begynne med det viktigste: det sosiale gode, vi har alle en ting til felles, vi liker oss selv, vi kan være stygge, vakre, det spiller ingen rolle, vi blir vant til å leve sammen, utseende er ikke alt; noen ganger, bak et godt utseende, kan jeg finne en mindre god side, men det var apollo's side, skjønnhetens side, beskrevet av Nietzsche som jeg fulgte hans selvbiografi, det er ingen større grunn, skjønnhetens side er den som får oss til å drømme, som får oss til å tilbe, den bringer alt godt, men der er det, det gode går side om side med det onde, som Nietzsche beskrev det var den Dionysiske siden, det vil si godt og ondt inkarnert i menneskets instinkt, når vi snakker om alle vesener som eksisterer på jordens overflate, uansett hvem de måtte være, om det er politikere, dommere, ordførere eller foreningsformenn, alle kan være det, selv TV-programledere kan være karismatiske og ha en følelse av takknemlighet, men heller ingen kan bli tilgitt, egentlig tilgivelse, vi har alle en grunn, og når det stilles spørsmål må vi anta at alt vi gjør av hensyn til de såkalte lovene som styrer et samfunn, og at vi kan yte ordet lov rettferdighet. Det er da de fikk rett til ikke å bli straffet og å bli definert av loven fordi

alt dette passer, misbruket eksisterer, har eksistert og vil eksistere er prologen.

Og prologen kommer fra transcendens, en læring av det hinsidige, vi lever alle fordi vi vet at transcendens er mer enn det hinsidige, det er å være, å være i stand til å være, å lære og å ha alt, men det er et nøkkelord som betegner alt dette: filosofi, levemåte, livsglede, det er dette som utgjør en av faktorene i transcendens, vi fortsetter å være og vi fortsetter å leve på samme måte, i utviklingen av å være, det å ha blitt generert, det å være forlatt gjør ingen ond velsignet det gode som vi kan praktisere er det guddommelige, det vi lærer, Det er vår skjebne, vi lærer, alt er etterlatt til oss en arv av store verdier, så de roser seg selv i ordene de skriver, men dette er bare forherligelse for å opprettholde makten og for å være i opphøyelsen, fordi alt dette kunne være vakkert, hvis det virkelig var alt oppfylt og det er skrevet at det var veldig bra.

Hvorfor det?

Vi er slaver av det legaliserte demokratiet, vi utnytter situasjonen med å være innelukket og underlagt strengere regler; noen ganger ikke reagerer på samme måte som normalt på en beroligende måte, kalles transcendens av væren, transformasjonen til den mest grusomme siden av væren, det er det jeg følte, jeg lærte av erfaring at sinne er et levebrød for å leve, å leve og overleve er sett og så er bevist av vitenskapens verdier som domineres som en trygg måte å leve på når det må være slik, vi kan ikke unnsnippe spørsmålet, våre egenskaper som utgjør oss er forskjellige, men alle kommer fra det samme, mystifiseringen, det er ikke mer perfekte vesener

enn noen andre, alle vet hvordan de skal leve, for det trenger de garantert og troverdig støtte for hele vesenet, vi jobber i samarbeid, vi utbetaler slik at andre kan få et bedre liv, arbeidsledighet, en rettferdig sak, dette er en opplevelse som dere alle vil dele med meg, jeg har kalt denne historien om fortsettelsen av å være, det vil være forlengelsen av denne utgaven.

Det hele startet etter at foreldrene mine hadde separert seg, jeg ble tatt opp på et nonnekollegium i São Miguel, det var navnet på kollegiet, jeg tilbrakte ferier med faren min og det var i nærheten, men etter separasjonen hadde jeg ikke et godt forhold til faren min, og det var derfra alt startet, moren min hadde dratt for å bo i Pontinha etter separasjonen, jeg var omtrent 10 år gammel, da jeg ankom og ble kjent med Pontinha, rømte jeg fra kollegiet, jeg aksepterte ikke den livsstilen, men de tok meg, Jeg var uskyldig, jeg visste at lovens makt eksisterte, faren min var en militær, jeg våget meg på veien gjennom historiene som faren min fortalte meg, om å være en mann som var integrert i militærtjenesten, han tjente nasjonen, en hard mann som jeg allerede har nevnt, men han lot seg rive med av sin lidenskap for å elske en annen kvinne, en god mann, fysisk sterk, intellektuelt også, jeg nøt godt av dette etter å ha arvet genene hans, jeg hadde ham som en helt, alt dette var læring som senere ble forvandlet.

Hvorfor det?

Dominansen visste jeg at jeg kunne gjøre, fra separasjonsøyeblikket, da jeg bodde hos moren min, ble jeg uavhengig, moren min fikk en elsker, en arbeidsmann, han jobbet på postkontoret og jobber, han er en mann av verdi, det startet også der, jeg trengte å hjelpe moren min, og jeg ble dominatoren av saken, det hele ble godt håndtert, jeg angret på det, jeg gråt, men ...

Jeg vant, jeg tror dette er det mest passende temaet, jeg elsket dem som ingen andre, heldigvis har de det bra, de har et eget liv, det var normalt å ha argumenter, men de hadde alltid rett, jeg var den som sovnet av transcendensen av å ville ha mer, jeg ville ha uten å gjøre noe, jeg trodde det var enkelt.

Jeg begynte å jobbe for å hjelpe moren min, men jeg innså snart at jeg ikke ville la meg dominere, så jeg begynte å jobbe som casqueiro (møbeltapetserermedhjelper), som lager strukturen som skal støpes og stoppes.

Det var en person som jobbet der som var støperen, mannen fra strukturen som skulle polstre sofaen, han var robust av utseende, og jeg ville ikke lenger finne meg i ham, aggressive måter å snakke på, det hadde jeg allerede opplevd med faren min, så jeg valgte å snu situasjonen, Jeg følte at jeg hadde kapasitet til å leve videre, det tynget meg ikke, men jeg kunne ha vanæret meg selv den dagen, for ikke å ville såre ham eller skade ham, men for å beskytte meg selv kastet jeg en stein på størrelse med en hånd, men jeg kastet den avbøyd, jeg ville gi en advarsel.

De aksepterte meg fortsatt der, jeg fortsatte å jobbe der, så sluttet jeg etter eget valg, men også eieren døde fortært av hiv-sykdommen, det var en situasjon som jeg ikke likte, jeg så ham lide i sykdommen, men jeg respekterte ham alltid, jeg mistet jobben, jeg begynte i det aktive, det vil si i slang brukes som å være styrende, og ikke finne seg i sjefen, vi vil ha uavhengighet, jeg følte meg som en løvesønn, og handlet som sådan.

I mars 1996 ble jeg funnet i avenue underground, det hadde allerede vært en rekke ran i undergrunnen, det var anmeldelser av forbrytelsene som skjedde der, og ved en anledning kom det tilfeldigvis en psp forbi og spurte oss om legitimasjon, og det var det, det var allerede en tidligere, en uke tidligere hadde jeg vært på superstasjonen i benfica anklaget for å ha ranet en leser, men fyren som fulgte meg, ricardo, var forsiktig, uerfaren, han hadde kommet fra ovar, han kjente ikke byen, men han visste hvor han var, han var narkoman, og på den tiden, da jeg tok kokain, tenkte jeg at det var en god idé å ha en sikkerhetskrykke, det vil si å sikre meg for fremtiden, det vil si å ha en styrke, en fagforening for progresjon.

Men nå kommer strukturen inn her, en av de viktigste faktorene for ens evne til lojalitet, vandringen begynner, det var slik jeg oppdaget det jeg allerede visste at du ikke kan stole på hvis du ikke vet, men min erfaring var stor, den var enorm, jeg var sikker på meg selv, jeg var god til det jeg gjorde, jeg hadde allerede gjort flere væpnede ran, jeg valgte en vei der jeg ikke skadet noen, bare fikk pengene.

Hvorfor det?

For å leve, gikk jeg inn i denne livsstilen, og i mars 1996, nærmere bestemt den 28. mars, ble jeg advart om en arrestordre som angivelig var rapportert, jeg trenger bare å legge til introduksjonen av dette temaet, en uke før jeg hadde blitt arrestert på Benfica superstasjon, fant jeg meg selv sovende i en bil, eieren var en oberstløytnant fra flyvåpenet, en mann som allerede hadde vært utenlands, jeg pleide å sove der, men jeg hadde fortsatt huset i pontinha, faktisk den natten var jeg sammen med ricardo, og vi stjal en leser og sovnet inne i bilen,

vi ble overrasket og vekket av psp-agenter, de tilhørte benfica super squad, men jeg surmulte ikke og sa til ricardo at han ikke måtte surmule, han måtte være sterk og si nei til slutt, det var ingen bevis på det motsatte, men han advarte meg om at politiet kunne dukke opp, men jeg beroliget ham, jeg sa til ham at det er ok, jeg drakk mye whisky og jeg hadde lyst til å sove og jeg hadde ikke lyst til å dra hjem og jeg bodde i nærheten. Dette skjedde, det var den verste tvilen en mann kan føle når han underviser og trener situasjonen i øyeblikket som kunne skje, den dagen kom jeg unna med det. Han klarte å overholde min regel om ikke å ha noe å si, men de var ikke overbevist og gikk for å få tak i alle parkeringsvaktene i nærheten for å finne ut om de visste om noe ran, en blå cd-spiller, men vi hadde begått flere forbrytelser før og ble alle satt inn i ranet og kidnappingen, vi dro til etterforskningen i avenue underground, politistasjonen lå på marquês de pombal, lissabon metropolitan police station, vi ble avhørt, jeg sa ingenting, jeg kjenner ikke ricardos samtale, men ettersom jeg allerede hadde en historie fra en tidligere uke i en identisk situasjon, stolte jeg på dem.

Den dagen forlot vi politistasjonen, jeg hadde ikke noe å si, jeg stolte på vitnemålet hans slik at jeg kunne slippe unna med det, jeg var i ferd med å ta førerkort på den tiden, jeg jobbet, men jeg mottok allerede arbeidsledighetstrygd, jeg fortsatte å ta førerkortet, jeg gikk for å ta koden, jeg besto, jeg kjørte allerede, Jeg følte meg bra, jeg hadde det kjempegøy, og det var da jeg fikk en arrestordre fra rettsvesenet, de hentet meg hjemme, jeg kom fra treningsstudioet, jeg hadde trent i over en måned, da jeg gikk inn i rettsvesenet, innså jeg, da jeg ble avhørt på politistasjonen, da jeg ble avhørt på politistasjonen, da jeg ble avhørt på

marquês de pombal Jeg sa ingenting, men ricardo sa alt, jeg fortsatte å avgi forklaring, på det tidspunktet var det rettslig etterforskning, jeg hadde ingenting å si til dem, ingenting hadde blitt bevist av den flagrante faktoren. Så jeg kunne ikke akseptere den avgjørelsen, det ville være som å melde meg selv, kanskje det hadde vært bedre å ha en annen holdning, å fortelle sannheten, å være samarbeidsvillig, å angre, men jeg dømte meg selv etter min klokskap, jeg ville også leke med rettferdigheten, dommeren som dømte meg var en mann som hadde hatt problemer i livet sitt, en av døtrene hans døde av en overdose og andre gjenværende sønner var også hekta på narkotika, jeg ble advart av advokaten, enten fortalte jeg sannheten eller så kom jeg til å bli en hard nøtt å knekke, men jeg stolte på meg selv.

Hun forsvarte meg ikke slik hun burde ha gjort, hun visste ikke hvordan hun skulle være operativ i forhold til de pliktene hun har som representant for loven, på den tiden hadde jeg ingen personlig advokat og jeg fikk aldri en, jeg måtte hyre den advokaten etter arrestasjonen, etter at jeg ble dømt, etter at jeg ble dømt, jeg hyret den advokaten, det var all energien jeg ønsket å samle, jeg visste at jeg sto ved et veiskille, det var vitnesbyrd jeg ikke ønsket å påta meg, jeg betalte en høy pris, for mangelen på samarbeid og det hele kom ned til min store overbevisning, jeg tenkte til og med på å ta livet av meg.

Det var en trist dag for meg, jeg sverget til meg selv at jeg skulle overleve enhver ugunstig situasjon som kunne komme i min vei, det var begynnelsen på slutten for meg for alt, jeg mistet min frihet for en tid siden, jeg tok en tung lenke og klarte å overleve.

Det var på seierstidspunktet at jeg lærte meg kunsten å kunne reise mitt eget forsvar gjennom meg, alle respekterte meg, inkludert den administrative makten som er den som

utfører fengselsinstitusjonens funksjoner, fordi det er med denne

når vi ønsker å vinne noe vi må håndtere, de er eierne av stykket, det vil si at de eier territoriet de dominerer, de tror de er slik, de er befalt å gjøre det som må gjøres, for å forfølge veien i lojalitet, uansett, av måten det kan virke, kan være og at alle kan ha, men det er en underkastelse som er diskvalifisering, Når de har denne posisjonen, tror de at de kan være herrer over situasjonen, de er ikke resignert overfor det enkleste vesenet som må leve, dette er prognosen for det de studerte og katastrofene de begikk, ikke en, ikke to, ikke fire, de var forskjellige, veldig varierte, jeg kalte dem korsfestelsen av de mest uheldige, men jeg hevet moralen min fordi den alltid har vært høy, det hele startet da jeg kom til instituttet.P. Til Linhó var det en vanskelig inngang, veldig vanskelig, jeg var full av raseri og vilje til å vinne, jeg tenkte til og med på å stikke av hvis jeg hadde muligheten til det, jeg klarte å holde ut, alt fordi jeg fikk respekt fra veteranene som var i I. P., og de var den sanne pillen.p, og de var de sanne pilarene for at jeg skulle lære meg livet i klosteret, jeg kjempet, jeg kjempet, jeg lyktes, hvis det ikke var slik ville jeg vært i glemmeboken, alle husker meg, alle liker å huske meg, jeg var det karakteristiske bildet, jeg ble en dyster og kald leder som ikke visste hvordan jeg skulle elske, og det var slik jeg erobret ære inne i fengselet, de var kalde handlinger av hvem som måtte vite hvordan de skulle leve og forbli på toppen av jorden for å vinne. Raskt demonstrerte jeg for lærerne, assistentene, vaktene og direktøren at de ville hjelpe meg med å vinne den vanskelige kampen, jeg følte ikke støtte, jeg så bare på omstendighetene i øyeblikket, og hjelpen var barbarisk, det skjedde det som ikke kunne ha skjedd, jeg ble demonen i meg selv, men jeg lette ikke etter problemer, jeg ville bare leve og overleve, det var omstendighetens øyeblikk.

Isabel var navnet på rektor på skolen der jeg opprettholdt en sunn og hyggelig respekt, hun fulgte meg alltid, hjalp meg alltid, men senere kom hun til å bli et raseri i meg, men jeg respekterte henne alltid. Og alt dette skyldtes det sterke presset som ble utøvd av det administrative systemet hvis rektors navn var João G. Mannen som hadde kommet fra utlandet, han kom seg unna da de prøvde å drepe ham, historien hans er velkjent, han var ansvarlig for administrasjonen av Linhó i flere år, helt til etter at jeg ble forflyttet, jeg kjente ham godt og han var til og med en mann man kunne snakke med, han var en kommunikator, han var interessert i faget, Han feiltolket meg, kanskje på grunn av varamedlemmene, jeg var godt sett i den profesjonelle syklusen, på kameratskapsnivå respekterte alle meg og den direktøren ønsket toppen av karrieren, det vil si, jeg er her for å dominere, jeg er her for å vinne for enhver pris, jeg vil bli godt sett, det var hans mål, blant annet kunne han si mer. En av de sakene han forsvarte mest var narkotikahandel, han likte å hjelpe narkomane, men han krevde en mynt i bytte, han lekte med loven, han hadde makten til å påvirke anvendelsen av usikre og betingede utganger og åpne regimeutganger, han var ikke en dårlig fyr, bare de som tar etter sine egne degenererer ikke, og jeg valgte den vanskeligere veien, veien som ingen liker å følge, men jeg valgte å følge, å følge den veien som var forutbestemt for meg, når vi snakker om skjebnen, noen ganger får vi rett, vi er ikke så langt fra virkeligheten, jeg hadde mange drømmer da jeg var liten, og det var drømmer som ble til et mareritt, en passasje i ørkenen jeg allerede hadde forutsett, jeg hadde allerede sett fremtiden min, men det hele ble fremstilt for meg i en drøm, jeg ble ledsaget av hekser som ble kalt slik, de ga meg den

drømmer fordi de måtte gjennom, kvinnens kraft var stor, det hjalp meg, men nysgjerrigheten som ble vekket etter arrestasjonen min, jeg hadde stor disputt med broren min og ønsket å være bedre enn ham, en sunn disputt han ønsket å være og er lik meg. På den tiden pleide vi å jakte på vannslanger for å ta sikte, vi spilte snooker, noen ganger møtte vi tøffe motstandere, men vi vant alltid, jeg visste at han var god; i dag er han løytnant i hæren. Faren min klarte å gi meg den mest direkte støtten han kunne gi meg, han overleverte dem, han hjalp ham med treningen, alt fordi det var et skille. Vi er midt i min inntreden i Linhó, det var modig, rett ved inngangen ønsket vaktene å kjenne meg i dybden, det var en normal inntreden, hvis vi snakker om atmosfæren der, var det et søkende miljø, både vakter og fanger ønsket å vinne, det var en god direktør der, Manuel, men han var korrupt, men han skadet ingen, han bare vant og gjorde jobben sin og hjalp også til, i tre år var jeg under den direktøren fra 1996 til 1999, han ble fjernet fra direktørstillingen, men ble president i menighetsrådet, men han ble aldri kvitt det som hadde fått ham til å forlate linhó, han var en god mann, han ønsket at alle skulle ha det bra, samtidig som han ikke skadet noen, det var behov for arbeider, i fløy b som ble ansett som den morderiske fløyen, den fikk kallenavnet den morderiske fløyen, for alt, for infrastrukturen på toppen, og når han fikk besøk i dagligstuen falt det vann, det var et resultat av manglende dimensjonering av infrastrukturen, vi måtte holde paraplyene åpne, fordi vi levde i et korrupt miljø til det punktet at direktøren aksepterte et forslag basert på penger som han kunne utnytte fra det generelle direktoratet for fengselsvesenet, han slapp lett unna, forslaget var basert på

reparere treningsfeltet, altså fotballbanen, det var gjørmete, veldig tung jord, det var kallenavnet hans, han kunne også kalle det slurvete, men han var god, han visste også hvordan han skulle gå, han visste hvordan han skulle manipulere systemet, hvis det var korrupsjon på plass måtte vi gripe øyeblikket, Jeg var halvveis gjennom en dom på 16 år, jeg hadde sonet åtte år for tillit til hemmelighold, men dette kom ikke til å ende på den beste måten, for det var noen som ble skadelidende fordi det var slik det måtte være, det er en del av systemet, systemet er satt opp på denne måten, det må ha en begrunnelse, og med dette gikk det enda et år, Det var det tredje året jeg var i Linhó, og da kom det virkelige korrupsjonsdilemmaet. Narkotikasalget var godkjent av direktøren for direktoratet, og de styrte alt ved hjelp av en fange de stolte på, en mektig narkolanger som hadde tjent godt på å selge narkotika, han het Luís Torres og hadde til og med et barn i fengsel, det kom et tilbud fra selskapet Skip om å lage og fylle posene og betale dem xis, jeg ble invitert til å jobbe der, jeg aksepterte ikke det faktum at mennene som skulle utøve den funksjonen godkjente betalingen i narkotika og de beholdt pengene som deretter ble overført via datamaskin, det var da det virkelige problemet med manuel t. ble skapt. Direktør frem til da; det var ikke mye som kunne gjøres, det var en rettslig etterforskning, det var bevisste overføringer, med andre ord, la oss rydde opp i imaget vårt, men de klarte ikke å rydde opp, de gikk til retten, den rettslige etterforskningen hadde tiltalte, og en lang rekke vitnemål, men jeg vitnet ikke, jeg ble ikke engang innkalt til å gjøre det, jeg hadde ikke tenkt å si så mye heller, jeg skulle bare ivareta mitt eget beste, jeg følte at det var mer verdt å håndtere saken, jeg kunne få noe ut av det hvis jeg holdt munn, så snart jeg visste at jeg ville

betale en høy pris.

Vaktmesteren Sparrow ble utelatt fra fengselsvesenet, sjefen amorim måtte førtidspensjoneres, manuel t. Han ble likevel formann i en menighet.

Det skjedde et skifte i ledelsen, joão g. Han var det neste navnet som skulle følge i administrasjonen av p.e. Han hadde en ambisjon, for stor selv for sammenhengen, da arbeidet med å bygge om forholdene i fløy b begynte, halve fløyen var stengt for arbeid, befant jeg meg i cellen med carlos, han var sønn av moren til en universitetsprofessor, han var sekretær for skolens rektor, men han var narkoman, fra tid til annen, Han stjal av og til lærerens veske for å ha penger å bruke, han var kronisk narkoman, jeg hadde medfølelse med ham, for jeg så at han alltid tapte, han kunne ikke utvikle seg, han var henvist til å konsumere, men han var intelligent, han var et skarpsindig menneske, men i narkotikabransjen var de svarte sjefene, han hadde problemer med dem, han ba til og med om beskyttelse mens jeg satt på cella med ham, Men pussig nok var det aldri noen som snakket til meg eller krevde penger, gjeld som han måtte betale, jeg forsvarte ham til og med, men han ble forrådt og etterlot meg en heroin-gjeld til mannen som allerede hadde banket ham for gjeld, jeg aksepterte og skyldte ham, jeg var ikke redd fordi heroinen gjorde meg til et villdyr, total dominans, fra da av måtte jeg leve et hardt liv, det var toppen av mitt raseri å se noen lide fordi de alle ga meg grunnen, jeg hadde flere kamper hånd til hånd, de kunne ikke slå meg, jeg vant saken, de trengte alle min støtte etterpå for å fungere og selge og ha det bra med seg selv, jeg hadde gratis heroin, det tilfredsstilte meg fordi det hadde spektakulære verdier, det var følgesvenn, det var venn...

og jeg forsvarte saken, men jeg var veldig sint for at ingen sa meg imot selv om jeg gikk på heroin. De lærte alle å respektere meg, de var gutter fra det kriminelle miljøet, de kjente hverandre i miljøet der vi ble satt inn, de ble respektert, de hatet meg selv, de tilbød meg heroin for å studere, det var den eneste måten de mente jeg kunne ha en sunn beskjeftigelse og lære, det var fortsettelsen på forbrukssyklusen, jeg følte meg bra, jeg var vant til det og det tok bort lysten min til å spise og ha sex, det var den ideelle måten å tilbringe tiden i klosteret uten å måtte bekymre meg for problemet med å ha sex og spise.

Jeg ble overflyttet til Vale de Judeos i 1998 og begynte på snekkerkurs.

Jeg kom rett i varetekt, det var det såkalte regime 111, det harde regimet, der vi venter på en undersøkelse som kan føre til disiplinære sanksjoner eller konsekvenser, jeg betalte, jeg betalte prisen for å kreve en rettighet jeg hadde, nemlig å ha en tv, en radio, men de tok alt dette fra meg, og alle kjente meg fra navnet jeg kalte tv-en min, Susana hadde jeg fått av moren min, det var spektakulært fordi jeg alltid hadde tv-en i cellen min. Noen ganger fant jeg på det, jeg tok det, jeg pantsatte det, jeg leide det slik at jeg kunne konsumere det de dagene jeg følte meg svakere, men jeg hadde en uendelig kjærlighet til det, jeg ville vært villig til å drepe det hvis noen ødela det for meg, det gjorde jeg de få gangene jeg ikke følte meg bra.

Jeg gikk inn i 111 og ble hørt av fengselssjefen, fengselssjefen, høvding Amorim, en etterkommer av Mosambik, men portugisisk, en høy mann, men tynn, ikke en dårlig fyr, han ville bare ha territoriet dominert, han ville ha det stille, han var ...

så han ba meg slutte å snakke slik, ellers ville vi bli opprørt, jeg sa ja, jeg kunne bli opprørt, jeg var villig til å gjøre det, det var da jeg gikk inn på sjefens kontor, dvs. skrivebordet hans, jeg hadde jobbet der i mange år, vakten baptista, drakk mye, men ærlig, han ville ikke skade noen, han var som sjefen, han ville ha det bra, jeg ble overrasket av denne vakten, han prøvde å angripe meg, han klarte det ikke, det var noen andre vakter som var der, i pbx og så forvirringen, de omringet meg og prøvde å angripe meg igjen, de klarte det ikke, det varte noen minutter til, Det var da en vakt i 50-årene dukket opp, jernvakten, han snakket til meg, ba meg om å stoppe og sa at ingen skulle angripe meg, men jeg hadde allerede angrepet vakten Batista og fengselssjefen, sjef Amorim, jeg gjorde ikke noe særlig inntrykk på dem, jeg visste at jeg kom til å tape, Så sa han til meg at jeg skulle gå i håndjern til sikkerhetspaviljongen. Jeg ble satt i håndjern på grunn av sjefens tilstedeværelse, det var han som beordret det, jernvakten beordret det, og jeg gikk til sikkerhetspaviljongen. Sjefen beordret meg til å ta av meg håndjernene og ba meg gå inn i cellen, for jeg skulle være i sikkerhet til etterforskningen var avsluttet.

Ærlig talt, jeg fikk respekt for mannen, han var en mann var en sjef, han ga eksempel, som institusjonene som representerer kreftene i undertrykkelse, bør være godt befalt til de av alle, slik at alle føler seg bra. For meg var han den mest menneskelige sjefen jeg noensinne har møtt, jeg møtte straffen som ville være logisk, jeg måtte betale for selve handlingen, men jeg fikk også deres respekt, de sluttet å blande seg inn i direkte liv, det å måtte overleve, selv inne i fengselet lever man, jeg kalte det det ugjestmilde stedet, det identiske med uttrykket selv, til et sted hvor det ikke er noe, vi lever bare for å leve, men vi må

tro meg, jeg hadde allerede hørt om drap, det var flere mareações, dette er et slangord som brukes i det kriminelle livet, det vil si at det betyr mord, så jeg hadde allerede begått noen situasjoner som kunne gå galt i fengselsmiljøet, Jeg møtte ham da jeg sonet en straff i sikkerhetspaviljongen, jeg så en ung mann som allerede var noen år gammel fra linhó, og jeg kom i kontakt med ham og ga meg en sigarett, men jeg lot ham være i fred.

Kommisjonen kunne ikke treffe ham fordi det var så sent på dagen at det var umulig for oss å treffe ham.

det var et øyeblikk av omstendigheter, det var et øyeblikk, vel, jeg hadde sett ham der, han var der, i fløy b, fløyen som ble ansett som morderisk, han var i fløy a, en rolig fløy, den huset innsatte som jobbet og ønsket å være rolig i fengsel, men det var brukere, det var narkolangere, og det var en som fortsatt sitter i fengsel i dag, han heter Delfim, jeg skal forklare historien hans om et øyeblikk, han oppsøkte meg, jeg så ham raskt første gang jeg møtte ham, han var smart, en god gutt, men han hadde også hatt en vill barndom, på grunn av den veien foreldrene tok, dro han tilbake til Kapp Verde, han lette etter et bedre liv, for de historiske båndene som finnes i kunnskapen og sett på som sådan hadde de hardheten av å ha levd, de levde ikke et liv som var veldig enkelt, de måtte bo i ungarernes kvartal, et kvartal med folk for det meste fra Kapp Verde, konstruksjonen av husene var ikke veldig bra men de tilbød minimumsbetingelsene for ikke å sove på gata, ha tak over hodet, uansett hvor elendige de var, de var utdannet, husene ble holdt rene og hadde den ryddigheten som kjennetegner noen som hadde en skikkelig utdanning, men det var sosial ulikhet, de måtte jobbe hardt, og disse menneskene er

gode mennesker, de likte å skjemme bort barna sine, men de hadde ikke tid til dem, de måtte jobbe for å få et ærlig liv, et liv med trivsel, det er deres eget og noen ganger kan fremmedgjøringen forårsake et sjokk, barna begynner å vokse, de tilbringer mye tid borte fra foreldrene sine, det legitime kravet om når du vil bli voksen, å ha uavhengighet, å ha selvstendighet, å lete etter det som var bra, men han falt i narkotika, det var en kontakt akkurat som den jeg hadde da jeg satt inne, Men så slapp jeg det, fordi jeg mistet øyekontakten og fordi jeg ikke hadde tid til å ha en mer direkte kontakt, jeg husket ham ikke, men han kom til meg, jeg var i B-fløyen og drev mye med sport, og han gikk forbi meg og sa om han ville spille kort, det typiske Kapp Verdi-spillet bisca, og jeg ble venn med ham der, men det varte mye lenger, det varer til i dag, men da brukte han allerede heroin, og det var da jeg husket at jeg hadde sett ham i intendente, mørke avtaler ble gjort der, det svarte markedet der alt er i orden, så lenge ingen skader noen, det var i en vill tid at jeg innså ved første øyekast at gutten var smart, han hadde sjel, utseendet hans presenterte en stor rasta, vill, men godt behandlet, det var bildet av det første øyeblikket da jeg så ham, og jeg innså at han var en gutt som i samfunnets øyne ble sett på som sådan, den lovløse, mannen som lever i utkanten av samfunnet, men vi liker alle å ha et trygt velvære for å kunne forsikre oss selv, for å kunne ta vare på vårt velvære, for menneskelig likeverd der det er verdt å si at vi alle lever med alt dette vi har skapt, men vi vet også at det gode går side om side med det onde, handlingene som kan komme av det fører til den vanskeligste veien å leve, han hadde blitt overført fra fløy a til fløy b, han ble i cellen

samme morgen etter natten etter forflytningen kom tiquinho tilbake til fløy a, han hadde gjort en avtale med ledelsen om å samarbeide ved å sette den andre på hodet, det er et annet uttrykk som også brukes i slang som betyr å la den andre henge, Den kvelden snakket vi gjennom vinduet og kunne kontakte hverandre på den måten, vi var veldig nære, og jeg hørte mye bråk i cellen, det fanget oppmerksomheten min, i fengselet må vi ha en oppfatning av fare, det er det som får oss til å leve og hjelper oss å vinne, det gir oss sjelen vi ønsker å være, sjelen som vi alle liker å legemliggjøre, en sterk sjel full av mot og fingerferdighet og list.

Den kvelden før neste morgen snakket vi gjennom vinduet, og da jeg hørte støy, spurte jeg:

- Hvem er der?

Jeg hadde hørt noe bråk, fortalte han:

- jeg er hugo, jeg er her sammen med tiquinho.

Det var deres måte å sanksjonere ham på, for det faktum, at de hadde begått samme dag som de ble overført til fløy b, det var rutine var da han fortalte meg at når de åpner dørene i dette tilfellet cellene kommer med meg til fløy a, men han ba meg holde munn, men jeg tenkte, det handlet om hugo, han var stjernen, han var øyeblikkets mann, han var avhengig av heroin, han krevde at smuglerne forsynte ham med narkotika uten penger,

Det var en forpliktelse, han krevde det, en opprørsk gutt på en enorm måte, det var da overfallet skjedde, jeg lot dørene stå åpne og gikk ikke ut, men jeg visste at han ville gjøre det, jeg visste at han hadde hatt litt hotness i a-fløyen, et slangord for hotness også, som kan forstås som i kriminell slang en rutinemessig hendelse av de som går i regnet blir våte.

Så forlot jeg cellen, jeg gjorde som jeg pleide, spiste frokost, gikk på trening, gikk på skolen, gikk på forelesninger, den morgenen jeg spiste frokost, syntes jeg det var rart å ikke se dem, for det var min rutine å søke også, jeg var avhengig, men jeg var ikke helt avhengig ennå, men jeg hadde allerede gjort noen ran og presset til meg penger, i løpet av morgenen kom de for å fortelle meg, guttene som også var brukere ble kalt piranhaer, de søkte livet på en mer ærlig måte, men alltid svikefulle fordi avhengighet også førte dem til det, hugo gikk til sikkerhetspaviljongen med tiquinho, men en annen dukket opp zé bola, han bodde i chelas og hadde aldri en god følelse med ham fordi jeg ga ham noen bukser fra en joggedress til emílio bairro alto og han ville rane emílio. han visste at buksene var mine og hadde allerede provosert meg flere ganger, men jeg brydde meg aldri, emílio bairro alto vokste opp akkurat der i bairro alto, og han var frekk, vi hadde samme oppvekst, og han ville forsvare det som var mitt, han ville forsvare æren av å være bairrista og av å ha en barndomsforbindelse: Zé bola var robust og veide rundt 90 kg., Emílio var en tørr, typisk afrikansk gutt, og siden han var tynnere, forsvarte han sin ære og taklet situasjonen.

Diskusjonen var ikke lett, men han visste at han hadde vettet i behold og måtte overleve. Etter at Zé bola hadde tatt av seg treningsbuksene og holdt dem i hånden, begynte de å krangle; Jeg visste at Emilio ville vinne, men jeg hadde aldri trodd at det skulle ende slik. Han ville sende ham ned fra tredje etasje, han tok tak i beina hans, Emilio gjorde det han hadde lært, i siste instans er det jeg som må redde meg selv, han tok tak i nakken hans og tvang ham til å knekke den, det vil si, i det øyeblikket han tok tak i nakken hans, slapp han ikke taket, det var et gelender foran ham eller ved inngangen til cellene, Det ga ikke mye sikkerhet, i dette tilfellet ble det uforutsigbart, siden det første øyeblikket trodde jeg at de kom til å falle, jeg forutså forventningen om handlingen, men så tenkte jeg, og jeg hadde fortsatt noen sekunder etter at jeg så og spådde, og jeg trodde at det ikke ville skje, men det gjorde det, Emilio tok tak i nakken og slapp ikke taket, og med den kraften som Zébal gjorde, konjugerte han to monumentale krefter, De falt fra 3. etasje, jeg trodde til og med at skaden ville være større, jeg trodde til og med at en av dem kunne dø i den situasjonen, men heldigvis ble de reddet, fornuften vinner alltid, jeg tror det er livet, jeg har løpt fra emnet, for å kunne forklare hele løpet som ble tatt, i denne sammenhengen der vi alltid møter mennesker, Vi holder kontakten fordi det er de som hjelper oss med å snakke og diskutere situasjoner, alt er hyggelig hvis det blir sett og gjort på denne måten, vi kan til og med ha et liv knyttet til narkotikamisbruk, men vi føler oss bra fordi vi er avhengige av narkotika, men vi er mennesker som diskuterer et bredt spekter av temaer, fra det mest banale, fra det enkleste som fotball til det mest vitenskapelige, vi leser mye slik at vi kan da

diskutere, det var alltid vår styrke var å lese, vel vel som jeg forlot lenger tilbake her ville bare demonstrere hvorfor jeg sier jeg aldri hadde god "feeling" med zé bolaen, zé bolaen brakk armen, til emilio skjedde det ingenting med han, var uskadd, men lå den dagen og sov på sykehus, for forebygging. Jeg var glad for å se at de slapp unna med det, jeg tilga ham handlingen, men jeg vet at han alltid har mislikt meg, men jeg forsto situasjonen og lot ham gå.

Det var den dagen om formiddagen, kanskje rundt klokken 11 om formiddagen, at Zé bola også hadde gått til sikkerhetspaviljongen, jeg visste at Hugo var sammen med ham, jeg hadde sett ham noen ganger, de var i sikkerhetspaviljongen, og de tok den strengeste straffen i fengselet, det kalles limp, det er isolasjon, du trenger ikke å ha noe i cellen din bortsett fra de grunnleggende tingene, Du har et håndkle, du har noen laken, du har en bok å lese, du kan ikke ha lightere på cella, og du er innelåst 23 timer i døgnet. Det er alltid vanskelig å komme over, men til slutt ble vi vant til disse sanksjonene, for vi har vært gjennom dette før, å være i varetekt, å være i forvaring og å leve i den situasjonen, men vi likte ikke å leve slik, vi visste at den som går i regnet blir våt.

Alt det onde var dette og til de som hadde utført straffen og ting ville stoppe der, men nei, hugo i ranet stakk delfim to ganger i magen, de behandlet mannen dårlig, for å frarøve ham småting, noen få gram heroin og ca 30 contos, det ville være omtrent 10 gram, en mann som ville betale prisen for sitt kallenavn delfim, patinhas, patinhas fordi han ble arrestert for å rane et tog, de gjorde en død mann, det var det

Det var et topp ran, fordi det dreide seg om mye penger, det var et ublu beløp, på den tiden var det togene som fraktet pengene fra bankene mellom Sintra og Lisboa. Ranet skjedde akkurat der, ved utgangen av toget fra Sintra-Lissabon, og det var en død mann, men de klarte aldri å bevise at det var han som begikk drapet, de klarte aldri å bevise at han var den virkelige hjernen bak drapet, men han ble dømt, og gjennom hele fengselivet ble han utsatt for flere razziaer som kom og tok narkotikaen fra ham, han ga ikke narkotika til noen, det vil si, han solgte dem, han oppbevarte sin egen narkotika, han hadde safer inne i cellen, bare ved hjelp av en pisk kunne de komme dit, men dette er for nå.

Han hadde kallenavnet andungen, han fikk dette kallenavnet fordi han ikke stolte på noen, han ga ikke til noen, han visste at den ene hånden kunne vaske den andre, det vil si, han kunne gi, han kunne hjelpe når folk ba ham om hjelp og hugo var en opprørsk gutt, han var klengete. En sekvens fulgte etter disse hendelsene, delfim ble overført til coimbra, tiquinho vale de jews, i mellomtiden også meg; det var i 1998, nærmere bestemt 27. juni, jeg hadde allerede skilt meg fra hugo, han var i en annen celle, det var faktorer som førte til dette, de andre kameratene som oppsøkte ham var pirajaer, for hver dag stjal de rundt 30 til 40 gram for å røyke og konsumere, de tiltrakk seg publikum ved at de alltid var orienterte, det kalles ettervirkningene av narkotikamisbruk, og det var på den tiden da han forlot den haltende, vi bestemte oss for at vi skulle bo i samme celle, men disse pirajaene snakket alltid stygt om meg, fordi for dem var jeg enda en stein i veien, det tok bort handlingsrommet deres fordi de visste at jeg var den

Jeg var en skikkelig tøyte og fikk venner fordi jeg visste hvordan jeg skulle komme overens med dem.

Jeg visste hvordan jeg skulle gi meg til den gemyttlige konteksten i situasjonen, og det var at disse menneskene som sameksisterte med meg i øyeblikkets omstendighet, de sa dårlig om meg, de snakket dårlig om meg, alt i den hensikt å klare å dra nytte av det gutten arrangerte, de ønsket oppmerksomheten for dem, og de ønsket å ha oppmerksomheten for dem slik at de kunne være dem for å ha det bra, med andre ord, for alltid å få bakrusen tatt bort, jeg brydde meg ikke om det, jeg visste at livet var slik at alle ønsker å ha det bra og å være takknemlige for deres fortjeneste til egen fordel, men det var alltid dem jeg trengte, de trengte meg også, vi ble en forent styrke, det vil si at hvis de ville ha et ran, ville de få vår hjelp, men for det måtte de også betale, og det var den gangen jeg ble overført for å ta et kurs i vale de judeus, jeg hadde allerede to eller tre måneders kurs da hugo rasta ble overført til vale de judeus, da hugo rasta kom, tok jeg imot ham som en bror, på grunn av vennskapet jeg allerede hadde med ham. det er fire fløyer i vale de judeus - fløy a, b, c og d. jeg var i fløy d, jeg var i fløyen med delfim, som allerede hadde blitt overført fra coimbra til vale de judeus, og det var der jeg sa til hugo at hvis han ville bo i cellen min, ville han det, men det var et annet spørsmål han var redd for, for han hadde allerede prøvd å drepe delfim i linhó, han ville sende mannen ned fra tredje etasje, og fatteren Bento hindret ham i å gjøre det, men han ville ikke være sammen med meg i cellen min, ikke fordi han ikke ville, men han fryktet hevn fra Delfim, han hadde allerede gjort flere ting i fengselet, han hadde respekt, han var en mann som lett tok hevn, han var kjent som det, men jeg sa til ham at han kunne glemme det, mannen ville ikke ta hevn på

ti, ingen vil hevne seg, jeg hadde et godt forhold til delfim fortalte ham flere ganger at jeg ikke likte det de gjorde mot ham, og han hadde fortalt meg at han allerede hadde glemte det.

Jeg tok kurset, og disse overgangene kom fra en mishandling som skjedde i linhó, hugo rasta og cadete ble anklaget i en drapssak som skjedde i linhó. Vi var ganske unge da vi kom fra linhó, jeg kunne nevne alle navnene deres, men jeg vil ikke bare nevne noen av dem, tiquinho, jonhson, den virkelige fotballspilleren, han representerte alle lagene fra kjedene der han var eller hadde vært, toni gaivota, han hadde blitt forflyttet fordi han også hadde ranet narkolangere i linhó, det var også zé tó, jeg hadde bodd mye sammen med ham, han var ikke i fengsel ennå, jeg bodde sammen med ham under samme tak, med noen venner, jeg hadde mine og han hadde sine.

Men det kuriøse med denne historien var omvendt for meg, jeg var sammen med en jente som brukte hest, og hun var også prostituert, faktisk var de begge prostituerte, jeg likte ikke å leve avhengig av en kvinne, men jeg likte henne så godt at jeg bodde sammen med henne. På den tiden brukte jeg bare kokain, jeg aksepterte ikke så godt at hun brukte heroin og kokain, men jeg holdt forholdet gående, jeg likte henne, og Zé Tó og Ana var også narkomane, og det merkelige med denne historien er at jeg alltid ba Zé Tó om å forlate hesten, jeg sa alltid at jeg ikke ville bruke heroin, Senere ble jeg avhengig inne i fengselet, og i den tiden jeg satt i Vale de Jude, var det rasta, tiquinho, det var gode tider, det var mye materiale på markedet, med andre ord, det var mye narkotika, og Vale de Jude er et respektert fengsel, der mange menn som har blitt dømt til maksimumsstraffer, og alltid

Det hadde rykte på seg for å være et farlig fengsel, det hadde alltid skjedd drap der, så det var et fengsel med et tungt rykte.

Ettersom det var mye materiale på markedet ville alle selge for å få tilført mer materiale, da starter striden mellom delfim og pinóquio, den virkelige satt i fengsel for internasjonal narkotikahandel, han var lederen, og ettersom mannen allerede hadde et rulleblad i fengsler fra nord til sør i Portugal, og det var da det begynte igjen det han ikke ville se eller vite. Pinocchio betalte hugo en stor mengde narkotika for å banke opp delfim, han gikk til voldsomt angrep på mannen i garderoben, alt på grunn av sjalusi; delfim solgte de største pakkene og deres var svakere, derfor betalte pinocchio for å banke opp delfim.

Det var en hendelse som ikke var særlig hyggelig, men tiden kom også, ettersom jeg allerede hadde et rulleblad og allerede hadde sonet flere straffer, begynte jeg å få problemer, jeg begynte å bli jaget av en person som het marcão, han satt i fengsel for å ha drept broren sin, Og siden jeg trengte å røyke hver dag begynte jeg å samle inn penger, og det var i en av disse innsamlingene at Marcio dukket opp, han ville ikke la meg ta pengene, han mente han hadde rett til det siden han hadde sittet inne i flere år enn meg, han lurte meg, med andre ord ville han unngå at jeg ikke tok imot innsamlingspengene, for han hadde også penger å ta imot. Vi hadde en ordveksling der han viste fysisk makt, men ingenting skjedde, jeg dro med pengene mine, men det var begynnelsen på å vinne en fiende, jeg spilte til og med en fotballkamp der en mengde tobakk sto på spill for laget som vant,

han spilte på motstanderlaget, jeg spilte med gruppen som kom fra linhó, min gruppe besto av toni gaivota, jorge, zé tó og luís og vi var atleter og vi visste hvordan vi skulle spille, vi ville vinne selv om vi måtte undervurdere motstanderen, og det var det som skjedde, vi tapte, vi tapte kampen fordi jeg var leder for veddemålet, jeg hadde pantsatt fjernsynet mitt i grådighet etter å vinne et volum, Jeg hadde pantsatt det på Ramon, sigøyneren, han hadde allerede en lang merittliste, han var en mann som ble slått i midten, ettersom jeg ikke ville tape sa jeg at jeg ikke ville betale, de ble alle opprørte på meg og krevde volumet av tobakk, men de holdt kjeft, det var da denne fyren marcão fortsatte å si at han ville ha volumet og jeg aksepterte fordi jeg ikke hadde rett, det hadde vært kombinasjonen av spillet, han var en idrettsutøver, han kjempet alltid for fornuft og unngikk problemer når han måtte unngå dem. Jeg fortsatte, men gutten fortsatte å prøve å provosere meg; En dag skulle jeg gå på snekkerkurset, det var derfor jeg hadde dratt dit, til jødedalen, den dagen skjedde det uunngåelige, vakten gikk for å åpne cellen min, jeg oppholdt meg sjelden i cellen, men den dagen var jeg frustrert, jeg hadde ikke røykt nok dop, jeg var i ferd med å gå ved rekkverket for å gå ned til kurset, og da jeg passerte, dukket den store marshallen opp, han dultet borti meg fordi jeg var frustrert og fordi det hadde vært tidligere... Jeg nølte ikke, jeg slo, og han reagerte, men han hadde ikke en sjanse, jeg hadde allerede studert ham, han var en slåsskjempe, men han var desperat etter å provosere frem det som skjedde, det var oppsiktsvekkende, jeg mener, jeg fikk ingen straff fordi sjefen for avdelingen var der den dagen, Edward, det var navnet hans, en mann som var omtrent to meter høy, fysisk sterk, han var en ærlig mann, han var en streng mann, og han lot det være slik.

Jeg fortsatte i kurset alltid oppmerksom på ethvert angrep fra hans side, da jeg ble klar over at han hadde tatt seg tid til å provosere meg, og som sådan tok jeg forholdsregler, det vi alle har instinkt, sunn fornuft har kalt kvinner den sjette sansen, men menn har det også. Den sjette sansen er det uforutsette, det er å vite hvordan man skal spille og vite hvordan man skal være og respektere, ingenting skjedde etter det, jeg prøvde neste gang å provosere, men det lyktes ikke fordi kjernen min var sterk, den ble sikret av hugo rasta, en av de mest respekterte mennene i den tiden jeg bodde i kloster, jeg betraktet ham bare ikke som den første fordi den første, meg; alt han lærte, motet han viste, jeg hadde allerede hatt motet og jeg hadde allerede bestått, jeg absorberte, jeg absorberte motet ved å vite at det var en kriger der, en lojal mann, en poet, en mann som likte poesi, men selv i det var jeg bedre enn ham. Jeg likte å lytte til ham, jeg komponerte flere vers, et av dem dedikert til ham, jeg var den beste, jeg var den karismatiske skikkelsen i tiden jeg løp, jeg var smart, jeg var sterk, jeg var uhemmet, jeg klarte å komme til og med i midten, der jeg bodde sammen med resten av fengselsbefolkningen, jeg fanget mange, men de var alle fredelige mennesker, folk som jobbet, men ikke meg. Da jeg sluttet å jobbe og tok kurset, ble jeg det jeg ikke ønsket å bli, mørkets løve, jeg vendte tilbake til linoen, det var da alt utviklet seg til min fordel fordi jeg hadde vendt tilbake til huset der jeg allerede hadde vært og hadde dominert, det var bekreftelsen på mitt vesen, gjenfødselen av herredømmet jeg allerede hadde hatt i det huset, fordi jeg hadde beholdt respekten, det var vanskelig å tygge, da bestemte jeg meg for å lete etter lettere måter å overleve på de vanskelige som jeg allerede hadde funnet.

Det er et sentralfengsel i Lisboa, det huset alle typer, jævl

som finnes i livet, noen ble kriminelle ved en tilfeldighet, andre ble kriminelle av lyst.

bevissthet, det var alltid den gode og gode faktoren, jeg fryktet ingenting annet enn meg selv, fordi jeg allerede hadde gjort alt, fra å være den gode, vennen, beskytteren, forsoneren, den som forsto alle situasjonene, som var bitre, som ble sagt av de som luftet sine følelser på meg, fordi jeg følte stor medfølelse, jeg hadde tatt på meg følelsen av enhet og jeg ville ikke gå inn i desillusjon. Jeg gikk på min vei for å bli prøveløslatt, men det var fortsatt litt tid igjen før jeg kunne glede meg over prøveløslatelsen, jeg tok en beslutning om at jeg ikke skal gjøre noe som vil skade meg, men heller jobbe for å oppnå frihet, det hele ble komplisert fordi jeg møtte en godt strukturert kommando fra ledelsen, men jeg kunne ha vunnet alt med den ledelsen. På den tiden aksepterte jeg ikke at motivet som ble tatt av den retningen var så stivt, at det var et autoritært regime, fordi jeg ikke var i ferd med å akseptere det regimet, jeg ønsket å komme meg ut av fengselet raskere, men det ble enda vanskeligere, men jeg vil overlate det til senere til leserne slik at de kan forstå en hel reise som jeg aldri blir lei av å gjenta, vanskelig å tygge, vel det var på tidspunktet for overgangen til manuel t.; regissøren som jeg hadde funnet, ble erstattet av João G. Mannen som hadde kommet fra Macao, en tidligere inspektør i rettsvesenet, en mann som allerede hadde gjennomlevd et angrep fra mafiaen som var etablert i Macao, med kallenavnet 24-karat mafiaen.

Han utsatte seg for forsøket, han slapp unna, men livvakten ble drept, han gikk opp, han kom til administrasjonen av linoen, rett mann, han likte meg da han så meg, han sendte meg beskjed om at han hadde tillit til meg, men jeg ringte ikke...

for jeg var klar over forvandlingen av vesenet, jeg betraktet meg selv som skorpionkongen, den med gift i blodet, jeg kalte ikke på ham, og ved ikke å kalle på ham, tapte jeg.

Det begynte med en minimumsstraff på boligcellen, det var en straff, den var ikke streng, den ble ansett som en normal straff i den sosiale rytmen i fengselet, men for meg ble det et mareritt, jeg aksepterte ikke en slik straff. Fengselsdirektøren, João G. Han kom til cellen min for å snakke med meg, for å hjelpe meg, jeg aksepterte ikke slik hjelp, jeg var mistenksom til troen han hadde, han hadde rett, han krevde i bytte et direkte samarbeid om alt han ønsket å vite, jeg var ikke villig til det, for det var aldri meningen at jeg skulle samarbeide om disse tjenestene, men det var hans bevis på hvilken god mann han var. Fra den straffen kom det verste, jeg hadde tatt to psykofarmaka, ved vinduet mitt var: jegeren, chibangaen og piranhaen, det var jegeren som ga meg de to psykofarmakaene, en kandidat fra tjenesten gikk forbi, han var mannen som hadde ført meg til cellestraffen, sampaio het han. Ettersom jeg fortsatt var påvirket av psykofarmakaen, ble jeg rasende da jeg så Sampaio passere foran cellen min, jeg brøt opp hele cellen, satte fyr på madrassen og stakk av. Da vaktene kom for å hjelpe meg, rømte jeg, gikk ut i luftegården, tok en kjepp og to steiner og skrev "hev, grusomt begjær" på høyre arm. Den dagen var jeg klar til å drepe, vaktene eller hvem som enn kom i veien for meg, men de var smarte som alltid, de kom for å snakke med meg, de hadde ingen annen utvei, for de visste at jeg var rasende og hadde en hel fløy til å forsvare meg hvis jeg proklamerte det, men jeg ble ikke alene, da jeg ikke visste hvordan jeg skulle kjempe uten å ha rett, etter noen timer aksepterte jeg forløsning, det vil si, det er perioden når vi avslutter forhandlinger og for at jeg ikke skulle føye meg for mye, aksepterte jeg

at de ga meg 20 dager i disiplinærcele, det er slapp, for det var da jeg møtte alfredo m. psp, tidligere goe, han var en kjeltring, psp, den tidligere goe, han var en slyngel, han utnyttet staten for å starte sin funksjon i mafiaen, han var en hard mann fordi han hadde vært en middels tung boksemester, jeg kjente ham godt, og det var da, da jeg falt i disiplinærceellen, jeg hadde en episode, som jeg ikke ville ha og som kunne ha tatt livet av ham, fordi han allerede hadde antecedents med de svarte som hadde gått for å oppfylle disiplinære sanksjoner, Det var en modig tid, jeg visste allerede hva som skjedde, og jeg hadde allerede sagt høyt at jeg ikke ville få et slikt nummer av å bli slått av ham, fordi ledelsen var tvilsom, det ble laget en mafia av alle de svarte som falt i straff og hadde begått eller tatt noen straff som følge av manglende respekt for vaktene eller tjenestene, ansatte eller ledelsen, ville betale gjennom Alfredo M., han hadde vært eks-psp, eks-politimann, han kjente mange av dem, og jeg kjente ham allerede som sådan, men ved å proklamere høyt og snakke direkte til marinen, ga han meg stokken, jeg falt i straff, jeg visste at alfredo m. ville komme til meg, men det var da jeg tok feil. De prøvde å drepe meg da jeg var på vei til omkledeingsrommet for å ta et bad, de lyktes ikke, sammen med ham var det to politimenn til i beskyttelse som ikke kunne gjøre noe mot meg. Det var da jeg viste at jeg hadde en grunn til å leve, det var et spørsmål om å bli bairrista, for det hadde jeg allerede, jeg bodde i nabolaget.

Jeg mistet faren min tidlig, jeg ble voksen tidligere, og det fikk konsekvenser for det livet jeg senere levde. Sånn er det, erfaringen er overskridelsen av fremtiden, oppdragelsens livsførsel faller på den, og når den er hard, er vi nødt til å ha en strengere oppdragelse, det medfører i tidlig alder noe som ingen sannsynligvis ønsker seg.

Det var på dette tidspunktet at jeg allerede hadde passert fasen av marção, det var på dette tidspunktet at jeg begynte å ønske mer grunnen, det måtte ha en beslutning på nivået av følgesvenn og av retningen, men jeg visste at i midten hvis det trengte inn i overvåkingen som var sammensatt av vakter og sjefer, fikk jeg, Jeg klarte å skaffe meg og blande meg inn i et annet vesen, men som ikke var mer enn et vesen som var lik meg, noen ganger er det et spørsmål om muligheter, jeg søkte, søker og vil søke å ha sjelen til lusitaneren, jeg er en etterkommer av den lusitanske rasen av den ville rasen, den har allerede kommandert verden, det er åpenbart at arveligheten eksisterer. Noen ganger stiller vi følgende spørsmål, hvorfor eksisterer vi, hvem er vi, hvor bor vi, dette er spørsmål som bringer tvil om å leve, men vi vet at vi må vinne, alt var programmert til å være slik, jeg fortsatte, min fengselsvei, senere etter marção-kampen fulgte utseendet til gruppen som utgjorde overvåkningstjenestene kalt fengselsvakter, Jeg fanget gode karer, jeg fanget alt, men ærlig talt ville de også bare leve, de ville aldri skade meg og jeg ville ignorere, der er det, tidlig lærte jeg ikke at du ikke alltid kan vinne, jeg var på et ugjestmildt sted, et sted der livet ikke var verdt noe, jeg hadde ingen interesse av å verdsette den sanne meningen med mennesket som ikke er å tjene.

Jeg tjente, jeg tjente alt jeg måtte tjene, jeg var lydig, jeg visste at i politisk makt, i sosial makt, i undertrykkende makt er det alltid en ting, du må vite hvordan du skal tilgi. Jeg kunne ha blitt en helt som ble hyllet av dem, jeg dro tilbake til jødedalen til jeg ble utvist fra kurset, jeg dro tilbake til jødedalen, til Linhó fant jeg den samme sjefen fordi de var det jeg ikke ville finne, jeg gjorde opprør mot alt og alle for alt jeg hadde vært gjennom, det ble gjort slik, jeg levde med alt jeg kunne

å måtte gjøre for å måtte overleve alt fordi fiendene var mektige var de altoppslukende maskinene, de fikk kallenavnet pirajaer, det vil si at du måtte overleve alt, det var den diplomatiske delen, etablering av relasjoner, det vil si at vi har en pedagog, vi har en assistent, en psykolog, en lege og en advokat, hva er det verdt for oss hvis det egentlig ikke er noe å si. Bare å leve øyeblikket av øyeblikkets omstendigheter, de er enkle mennesker som tilfredsstill seg selv etter deres glede, og jeg har hatt kjærlighet, platonisk kjærlighet som kommer i veien for å være, i dette tilfellet en mann, jeg hadde allerede hatt alle livets gleder, jeg elsket en kvinne som fremdeles er i min ånd i min sjel i mitt liv, det var en intens lidenskap, av de mest varige forholdene som kan eksistere, som er langvarige. Å elske, å ha det gøy, å elske vesenet er behovet for å elske vesenet i sin glede for å overleve. Historien går rett til den siste omstendigheten av å være, alle kjente meg allerede, de ønsket å sette meg på prøve, jeg møtte alt jeg måtte møte, fra de verste marerittene, som vi lærer før vi legger oss, de er historier fortalt av far og mor, slik at vi kan leve i harmoni og velvære, slik at velvære kan seire og vi kan bevare gavene fra arveligheten til begynnelsen av å være, alt selv om det er absorbert av størrelse, er enormheten enorm hvis vi snakker om forening, likestilling av rettighetene til å være. Vi har alle blitt betrodd et oppdrag, det vedvarer, det vil fortsette å vokse, jeg vil fortsette å se det vokse, med styrke, presisjon i handlingsøyeblikkene, for det må jeg være presis. Det er med tilgivelse, jeg fortsatte livet som jeg måtte fortsette, og jeg fanget ærlige, sannferdige mennesker, alt var flott, jeg fanget mennesker som var i stand til hva som helst, de var fast bestemt på å ...

alt, fordi jeg hadde sansen for å leve som de hadde, men de ville være smartere, jeg overgikk dem i alt, jeg visste hvordan jeg skulle kombinere deres kløkt med min visdom, de var kloke, men de ville alltid være mer enn meg, men jeg kombinerte deres kløkt, jeg visste hvordan jeg skulle leke, jeg lekte også med deres kunnskap med min. Jeg fortsatte å leve tilbaketrukket, innesluttet, det var en vanskelig tid, uansett hvor mye skjønnhet jeg kunne se, uansett hvor mye medfølelse jeg måtte ha, visste jeg at veien var én, å dra. Jeg ønsket aldri å skade noen, jeg ønsket bare at de ville la meg leve, så la jeg ut på den kampen som var konstant, for de var alle sterke, de var alle vesener, men det brydde jeg meg ikke om, og jeg hadde heller ikke noe å gjøre med resten av historien fremover. Jeg var hard mot mine følgesvenner, mot dem alle, jeg valgte ingen, jeg ville bare opprettholde hierarkiet i fengselet, og det gjorde jeg, de adlød meg alle om jeg ville, men jeg lot dem også leve, det var min måte, narkotika for meg å røyke og de kunne gå bra, det var noen som ropte for at jeg skulle stoppe fordi veien var modig, en vanskelig vei å gå inne i fengselet, jeg hadde ikke noe annet valg, det var uten flukt, vinn eller død. Alt ble gjort for fordømmelsen som jeg bar på, jeg klarte til tross for alt dette, å finne den vanskelige veien, jeg visste at jeg kunne komme meg ut midt i soningen, jeg kunne vite at jeg også kunne komme meg ut på slutten av soningen, jeg inverterte alt, det vil si, jeg bekymret meg ikke, for jeg hadde det bra, jeg hadde fengselet under meg, det var alle mine følgesvenner, det var da jeg ble sintere for følelsen av å være, jeg visste at jeg hadde allierte. Jeg fulgte ondskapens vei, jeg ble tolket som sådan, jeg trodde jeg var løven, men jeg var avhengig av heroin, en vanskelig ting å gjøre, å konsumere. Jeg gikk inn i kampen, kampen som ikke har noen like, jeg møtte: dommere og lærere og assistenter, leder av

vakter, jeg hadde nytte av dem noen ganger, men de var ikke mange, men de var ikke nok til å si at jeg hadde det bra, fordi oppfølgingen brakte meg et problem, det største problemet av alle var, er jeg eller er jeg ikke, vil jeg eller vil jeg ikke, det vil si alt vi kan strebe etter, var fortsettelsen av alt, jeg hadde lært, enda bedre, jeg hadde levd en situasjon etter separasjonen mellom min far og mor. Faren min var i militæret, moren min jobbet ikke på den tiden, så kom hun til å jobbe med rengjøring av curry og cabral, hun jobber fortsatt der. Jeg likte moren min, jeg lærte ikke å leve med faren min, jeg mener, jeg levde, men jeg var alltid i tvil, fordi han ikke hadde en god karakter, jeg mener, hans karakter var ustabil, han var militær, han utførte funksjoner i den portugisiske staten, jeg ville ha mer, jeg mener, mer enn det han bygde. Men arvelighet ble generert, bedre å forklare tilvenningen når vi er små, vi tar alltid hensyn til hvem som gir oss, det vil være det alle filosofene sa, tilnærmingen til foreldrenes eksempel, fordi eksemplet som blir gitt oss når vi blir født er det eksemplet å følge av hvem som setter oss inn i verden, i dette tilfellet vil det være et globalt tilfelle, å ha far og mor, det var arbeidet konklusjonen av meg å vokse opp. Jeg ble det jeg er, et ydmykt, fredelig vesen som vet hvordan man lever, jeg regnes som en type, den som går og må mate, jeg ble det virkelige dyret, jeg møtte aldri fengsel på samme måte igjen, jeg ble den perfekte drapsmannen i alle situasjoner fordi jeg skulle leve, og de visste at jeg var villig til å drepe for å leve, de valgte som alltid den virkelige typen, den som dominerer alle situasjoner, jeg sverget til meg selv at jeg ikke ville skade dem hvis de ikke skadet meg. Jeg gikk videre, rasende, alltid på vakt overfor enhver bevegelse eller reaksjon, enten det var av

uansett hvem de var, på det globale nivået av følgesvenner, retning på nivået av alt som omfatter hele vesenet i rettferdighetens verden, for alt dette betalte jeg en pris som var vanskelig å betale, for alt dette ble alt satt inn i arrangementet mitt, alle kjente meg og jeg kjente også dem alle, det var perfektjonen i spillet, det var foreningen, foreningen av hvem som lever og er i daglig kontakt med befolkningen, uavhengig av situasjonen; som den tigreren jeg var, visste jeg ikke hvordan jeg skulle tilgi, de fryktet meg faktisk, de respekterte meg, det var ingenting å gjøre, vi snakker om et fengsel, vi snakker om mange ting, det omfatter en verdi som er vanskelig å tjene, frihet, med mindre vi ikke trenger å gå gjennom vanskeligere situasjoner med livsavhengighet, vaner som kan føre til overdrivelse når vi snakker om forbrukerisme, vi er forbrukervesener, som sådan ble jeg det uovervinnelige dyret, jeg kalte meg selv løven, jeg kjempet mot dyr som meg, med enda tøffere visdom, men jeg visste ikke hvordan jeg skulle tilgi.

Jeg visste at det var mange sønner av en mor og at opplevelsene i livet hadde vært forskjellige, noen hadde vært sønner av gode mennesker og andre hadde vært sønner av dårlige mennesker, som alt dette vil jeg bekrefte tilstedeværelsen av alt det samfunnet har å gi, de lar identiske situasjoner gå uten å gjøre noe, hver og en trenger å ha det bra, vi lever i et samfunn der alle vil ha det bra, men det er skjønnheten i å se andre, Nærheten, hvis du kommer for godt, vil jeg ta deg godt imot, hvis du kommer for dårlig, vil jeg ta deg dårlig imot, og du vil ta alt med deg, av alt mitt dårlige vesen, men jeg vet også at jeg må gå, jeg kan ikke være så hard, de er mer enn mødre, jeg måtte også respektere, jeg implementerte en regel for at alle skal ha det bra, vel vitende om at kriminaliteten vedvarer og behovet er stort, jeg lot meg rive med av hendelsene, jeg ble den

kalt narkoman, den som alle forakter, men jeg hadde verdi og var anerkjent, ingen, ingen ville ikke respektere meg, uansett hvor svak jeg følte meg i øyeblikket. Alle hyllet og respekterte meg, de ville ha mer av meg, jeg måtte være et forbilde, jeg måtte være snillere, mer føyelig og kjærlig.

Jeg betalte prisen for ikke å vise dem det de ønsket å se av meg, jeg var hard, jeg var uhøflig, jeg var alt for min avgjørelses skyld, jeg kunne ha tjent mer, jeg kunne til og med dra nytte av mer i alt, de likte meg, de fortalte meg til og med drømmene sine, men jeg ble dyret og jeg ønsket å være. Det var på grunn av situasjonen jeg levde i, innesperringen, isolasjonen, jeg hadde kvinner også, alt var dempet med platonisk kjærlighet, jeg elsket dem, jeg elsker dem.

Alt handlet om å leve i øyeblikket, jeg hadde store platoniske og amorøse lidenskaper også til det punktet å ha kontakt, men jeg unngikk alltid å ødelegge noens liv for meg for å få den vakre gleden, jeg fant ikke behovet for det, jeg satt allerede fast, jeg ville ikke ødelegge noens liv hvis de ikke ødela mitt. Jeg fortsatte å elske, jeg fortsatte å elske som jeg bare visste hvordan jeg skulle være, de var alle, de tilhørte min kjærlighet, fordi de elsket meg, oppriktig, de respekterte meg, det var jeg som ikke levde godt, jeg var fengslet, jeg visste at jeg måtte kjempe for å erobre alt jeg hadde mistet, friheten, men det var da jeg ikke visste hvordan jeg skulle stoppe, regissører, assistenter, pedagoger Jeg ville ha forstått, men jeg måtte også slutte, slutte med alt, stjele, bruke narkotika, vanære andres liv, men jeg var alltid god, jeg mishandlet aldri, jeg slo aldri noen hvis jeg ikke hadde noen grunn til det, og selv om jeg gjorde det, ville det være vanskelig for meg å gjøre det, for selve menneskehetens skyld, jeg tok alltid

med tanke på de moralske verdiene, verdiene på hver scene, fordi jeg også er et vesen, men de visste at de skulle få det største beistet de noensinne hadde møtt, men alt var programmert av meg, fordi jeg ville ha det slik, jeg etterlot dem i forventning, i frykt for at de ville tape. Det hele var et spørsmål om hensiktsmessighet, det var en hensiktsmessighet å stå opp, konsumere og dominere, jeg forsto dette tidlig, selv før jeg kom i fengsel, det var vanskelige timer, dager som aldri ville gå, år som jeg måtte oppfylle, jeg dominerte fordi jeg måtte kontrollere situasjonen som skulle følge, jeg kom til og med til å leke, men spøken kostet meg penger. Fordi apen som lekte, apen som lekte var apen i mors fitte, jeg døde i et spill, fordi jeg visste hvordan jeg skulle dominere. Jeg var i dagens trening, jeg ville trene litt og jeg foreslo ham å komme og trene med meg, det var en svak figur, det var bare for moro skyld, jeg klemte nakken hans, han mistet sansene, men i det øyeblikket følte jeg en tetthet i meg som jeg ikke ville gjøre, da jeg ble vist, jeg lekte, jeg så på ham, jeg reiste meg og han gikk med meg, jeg sa til ham om det var greit, det var ikke noe motstridende svar, men da jeg så på ham, fikk jeg følelsen av at noe virkelig hadde skjedd, fordi han mistet sansene. Det var en overdreven selvtillit, jeg kjente ikke styrken min, og det begynte et helvete som jeg allerede hadde hatt, jeg reiste meg og så på ham og sa det til ham:

- Går det bra? Jeg var bekymret.

Jeg viste ham alltid medfølelse for øyeblikket, jeg ville ikke skade ham, jeg så på ham at jeg ville blidgjøre alt det onde, jeg hadde misforstått ham fra opplæringen, det var overdrevet fra min side, han endte opp med å ta livet av seg, det var alt i håp om en dag i jødernes dal.

Jeg håpet at i jødernes dal skulle jeg få leve, det var

en enkel avveksling for meg, det vil si, det var en trening som jeg ikke var forberedt på, styrken min var på topp, jeg dominerte, fordi jeg visste hvordan jeg skulle dominere, men ettersom livet har sin pris, betalte jeg en høy pris for å være for mye mann i fengsel, jeg sonet opptil 5/6 av straffen, det vil si, enhver fange med en dom på mer enn seks år kan dra nytte av 5/6, det er en lov.

Men vi har midten av dommen, ca. 2/3 og så 5/6. Jeg kom ut på 5/6 og det hele var et program til fordel for min biografi i mitt liv i tilbaketrekning, vedlagt, jeg hadde å gjøre med gode mennesker, mennesker som jeg forhandlet med, som var en del av ledelsen, mennesker jeg til og med kunne elske hvis jeg ville, da fra tobakk og jeg følte et enormt hat mot disse menneskene. Det var mennesker som ikke betydde noe for meg, bare for ledelsen på grunn av funksjonene de utførte. Det var en undersjef som jeg satte stor pris på, hun var den første kvinnen som tok en utfordring fra meg, jeg var lojal, men etterpå tenkte jeg at jeg tok feil, det var hun som nektet meg min første midlertidige løslatelse på 10 år i fengsel. Hun satte ikke pris på meg og krevde narkotikatest, men jeg var for smart til å skjønne at det ville stoppe der, jeg ble innvilget midlertidig løslatelse etter en forespørsel jeg sendte til dommeren. Hun innvilget meg fire dagers midlertidig permisjon, på betingelse av at jeg skulle avhøres av politiet, og det beordret de meg til å gjøre. Hun innvilget ham fire dagers midlertidig permisjon, forlenget på betingelse av at han skulle ta narkotesten, med andre ord manøveren, de visste alltid, og jeg undervurderte ham også mange ganger, men jeg respekterte ham alltid, for han fortjente min respekt. De var vesener som utførte sin beste funksjon, men det skjedde, testen var positiv for forbruket av opiater, det vil si heroin, cannabis, hasjforbruk, men jeg spilte til min

fordel da jeg satte den

Jeg ba legen min ana f. om en medisin, fordi det var under, eller over en heftig krangel at jeg søkte hennes hjelp, for alt hun hadde hjulpet meg med, jeg ba henne om medisinen, kalt tramal, det var øyeblikket da jeg følte at jeg hadde en alliert, lege ana f. Eller tramal anklaget opiatet under omstendighetene i rutinene, dette var situasjonen der jeg ville være ren. Jeg ble beskyldt for opiatet i narkotikascreeningstesten, og det var da jeg kombinerte 2+2, med andre ord, jeg ble renvasket for narkotikascreeningen gjennom legen min, hun hjalp meg, sendte dokumentet som bekreftet spørsmålet, narkotikascreeningen da jeg hadde anket avgjørelsen som hadde blitt tatt, min rett var å anke, jeg anket og ba om den høyeste myndigheten, dommeren i straffegjennomføringsdomstolen, Dette er den høyeste instansen for fanger som skal sendes på frifot, med fordelen av å bruke midten av dommen 2/3, det var en kamp, jeg angrep fysisk en fengselsbetjent, det var ikke fordi jeg ville det, han søkte min berømmelse som fange, respektert, men jeg bygde også denne respekten, respekt, ved å respektere visste jeg at jeg ikke kunne spille mot systemet. Systemet hersker av seg selv fordi det må være sosial orden, alt man kan ønske seg, velvære, avgjørelsene var forskjellige, jeg hadde alt, alt innen rekkevidde for å kunne nyte midten av 2/3-dommen, ettersom berømmelsen min var stor blant vaktene og blant ledsagerne, det var vakter som også ønsket å utfordre meg og alt på det psykologiske og fysiske nivået og alt annet du kan tenke deg, fordi jeg visste at det kunne skje i de tilfellene jeg måtte følge, høringene er innkalt til midten av 2/3 og 5/6-dommen også, søknaden var basert på

og rydde opp i rapporten min om spørsmålet om screening for cannabis; Men siden jeg er et sosialt vesen og aldri har bodd i fengsel, måtte jeg forholde meg til resten av fengselsbefolkningen, og jeg fortalte dommeren at jeg ikke konsumerte noe på den tiden. Avgjørelsen om min prekære utgang ble utsatt fordi det var jul, og dommeren skulle være borte i fjorten dager, det vil si juleferien, men hun hadde rett og ga meg min prekære utgang etter nesten to og en halv måned, det var en lang tid med kvaler, fordi jeg ønsket å forlate prekær, fordi jeg hadde vært der i mange år, ti år. Men jeg overvant det og holdt ut helt til den dagen jeg skulle forlate prekariatet, han ga meg fire dagers forlenget prekær permisjon, som ble fullført. Men det skulle bli en tøffere sak for meg, ettersom jeg måtte være mer respektfull og holde meg unna trøbbel, men så snart jeg kom inn, to måneder etter den usikre perioden, var det noen som ville komme i veien for meg, og det skjedde. Jeg ble involvert i en slåsskamp der gutten ble litt dårlig behandlet, men jeg var heldig at han var et individ, et individ med en manns repertoar, vi ble låst inn i cellene, etter ordre fra etterforskningen, med dette ble vi hørt, jeg sendte ham et papir der jeg ba ham om unnskyldning slik at han ikke skulle komme i veien for meg, det var ikke nødvendig. Vi ble hørt, sjefen som hørte oss var schäferhunden, kallenavnet hans, først ville han ikke høre gutten fordi han sa at det ikke kunne være, det kunne ikke ha vært en spøk, fordi han hadde prøvd å slå meg med en kniv. Så klarte han å akseptere

Guttens versjon og han ringte meg og jeg fortalte ham den samme versjonen, at det var en trening, en vits, at det kunne ha endt dårlig, han aksepterte heller ikke veldig godt den versjonen som jeg hadde fortalt ham, det vil si, ettersom han var en banket vakt, hadde han allerede mange års tjeneste og hadde å gjøre med "casdatrolas", det vil si, det er navnet gitt til de som allerede har mange år i fengsel, ingenting skjedde med meg eller gutten, de tok oss ut av straffen.

Jeg fortsatte å leve et normalt liv, jeg begynte å unngå problemer enda mer, jeg klarte å ta fire permisjoner til, og så skjedde det igjen, i mars 2007, jeg hadde 11 dager igjen til en ny permisjon, i begynnelsen av april hadde jeg lurt en person med narkotika, det vil si at jeg ga ham sand i stedet for ekte vare, han kom til meg, jeg kunne ikke slå ham, da ville jeg bli straffet denne gangen, jeg hadde allerede fått en advarsel, jeg forsvarte meg bare, og det var det.

Men et problem kommer aldri alene, jeg lot det passere, det var det som skjedde i begynnelsen av denne grunnen, det utspilte seg det som ikke kunne ha utfoldet seg, igjen en riga, men denne gangen ville jeg ikke slippe unna med det, de ville kutte min prekære og det var det som skjedde. Jeg kalte en person til cellen min for å få informasjon fordi denne personen ikke likte min måte å være på, og jeg hadde sverget til mannen som ga meg informasjonen, gal nuno, en ekte kriger, han likte også det prekære som meg, jeg hadde sverget til ham for nevøen min, at jeg ikke ville gjøre noe, at jeg bare ville vite navnet, jeg insisterte i en hel dag på løftet om at jeg ikke ville gjøre noe, vi var nesten ved stengetid for cellene, jeg kalte personen til cellen min, jeg spurte ham grunnen til at han snakket om noe

Jeg visste at crazy nuno aldri ville lyve for meg i en slik situasjon, han var en av de mennene jeg alltid respekterte fordi han også var en ekte kriger. Jeg overfalt ham, og det var da vakten kom inn i cellen min og så mannen ligge livløs på gulvet etter slaget jeg hadde gitt ham, men vakten så ingenting, han så bare mannen falle, han kunne ikke si noe uten å ha vært vitne til det, men den fyren var en tyster, det ville komplisere situasjonen min, Men likevel visste jeg at jeg ikke ville slippe unna med det, for jeg hadde aldri tystet på noen, og de var ivrige etter å straffe meg, ledelsen, sjefene var ivrige etter å straffe meg for alt, for jeg holdt aldri kjeft om kravene som fangene stilte for å kreve noe. Jeg ble alltid sett på som en slik, en anstifter av disse sakene eller kampformene, og det var da de ga meg fem dagers straff, jeg sonet dem på cella, det var en mildere straff, jeg forsvarte meg ved å påstå at den enkelte hadde følt seg dårlig og falt og han sa sin versjon, at han virkelig hadde blitt slått og dette skjedde på et tidspunkt da mine 2/3 skulle dømmes. Jeg ville ha gode sjanser til å komme ut uten at det ville skade meg, dvs. ingen disiplinærsanksjoner i mellomtiden. Men denne gangen måtte jeg bedyre min uskyld da jeg ble hørt for mine 2/3, jeg sa til legen at jeg var uskyldig og at jeg ikke hadde overfalt noen, for ikke å ta hensyn til det, jeg følte meg skadelidende av situasjonen, men jeg ventet på avgjørelsen, og avgjørelsen avskar muligheten for å gå ut ved 2/3, og jeg kunne bare dra direkte nytte av en ny vurdering, fra vurderingen av mine 5/6 av straffen, det vil si at jeg ville være forpliktet til å gå ut ved 5/6 fordi loven favoriserer meg der, i dette tilfellet favoriserer den meg, jeg ville gå ut uansett ved 5/6, men jeg ville

Straffen ble gitt meg i mars, og jeg ble hørt i mai samme år, for prøveløslatelse. Straffen ble gitt meg i mars, og jeg ble hørt i mai samme år, for vurderingen av prøveløslatelsen, avgjørelsen av 2/3 kuttet hadde ennå ikke kommet, og det var da livet mitt kunne ha blitt enda mer komplisert, jeg følte meg kvalfull, trist, men jeg visste også at mesteparten av dommen min allerede hadde passert. Det var da en ny situasjon oppstod, denne gangen med en vakt, det kunne ha vært en situasjon som kunne ha gått over, hvis det ikke hadde vært for at vakten hadde snakket til meg på en hard og tøff måte, jeg adlød ikke ordren hans, jeg slo ham i ansiktet, han var alene med meg, men en annen vakt dukket opp, han sluttet seg raskt til kollegaen sin, og de ble med meg for å angripe meg, jeg slo ham ikke mer, de sluttet også raskt å prøve å angripe meg, de ba meg bare om å gå til venterommet på sykestuen, De kom for å snakke med meg og spurte hva som hadde skjedd, og jeg fortalte dem at ingenting hadde skjedd, jeg hadde bare ikke fulgt ordren, for siden vakten fortsatt blødde fra munnen, visste de at det hadde vært en aggresjon på noen måte, fra en enkel aggresjon til et uhell, og det var det jeg fortalte dem, jeg hadde ingen grunn til å angripe vakten, jeg snakket til og med godt med ham, jeg fortalte dem også at det hadde vært et uhell, og det er det jeg alltid har hevdet.

De sperret meg inne i påvente av etterforskningen, ringte sikkerhetsavdelingen i Jewish Valley, ringte innleggelsen. Men jeg var villig til å gå videre med tesen min om at det virkelig hadde vært et uhell, jeg kunne ikke innrømme at det var en ufrivillig handling, da ville jeg ha tapt.

Så jeg måtte basere argumentasjonen min på det faktum at hvis jeg ville gå videre med denne tesen, måtte det være en motsetning mellom vaktene. Melkevakten var den som overfalt meg, men han skrev heller aldri at jeg faktisk overfalt ham, den som rapporterte det var den andre vakten, som hadde tatt med seg en gutt dit som var i beskyttelse, han hadde også gått til sykestuen, det er rutine, når den innsatte er i beskyttelse, må han ledsages av vakter, jeg vet faktisk at han så hva jeg gjorde, fordi han var vitne til alt, så det var han som rapporterte det til meg for å bli straffet med en disiplinærstraff som også tok meg til retten.

Men den dagen jeg ble avhørt på statsadvokatens kontor, fikk jeg vite at det var opprettet sak for påstått aggresjon mot vakten "leite", men personen som fulgte meg den dagen var vakten "oliveira", vaktens historie med meg, var et vennskap som jeg skapte inne i fengselet, jeg deltok på et kurs om kontorprogrammer på datanivå, jeg hadde en monitor som het lina, jeg ble forelsket i henne uten å ville det og den vakten, oliveira, likte henne også og han tok hennes kutt. Han visste at jeg likte henne og hun likte meg, så der begynte båndet, han fikk meg som venn, han kunne ha snakket stygt om meg for å få lyst til å være sammen med henne, han begynte å snakke mer med meg, og han lyttet til mine erklæringer i det offentlige departementet, og han skrev ned alt jeg hadde sagt, jeg fastholdt tesen om at det hadde vært et uhell, for jeg hadde aldri forestilt meg at denne vakten ville hjelpe meg, han begynte å like meg, etter det havnet han i Monsanto, et fengsel som ble ombygd fra et vanlig fengsel til et høysikkerhetsfengsel, det var der i mai 2007 at fengselet ble innviet, i mellomtiden dro jeg til Monsanto fordi jeg måtte vente på at prosessen skulle utfolde seg, et komplisert fengsel ble laget for å huse

terroristforbrytelser, mer voldelige forbrytelser, kriminelle organisasjoner, vi blir alltid overvåket, hele tiden, fordi vi lever i et strengere regime, det vil si at i begynnelsen hadde alle fangene håndjern på for å forlate cellen, de hadde bare én times rekreasjon per dag. Men jeg kom dit først i mai 2008, og jeg ble også utsatt for dette regimet med å være innelåst på cella i lang tid, men jeg fikk ikke håndjernene lenger, jeg fikk et regime som ikke er åpent, men vi hadde andre aktiviteter, vi hadde fotball, håndball og gym, vi kunne også gå på biblioteket, men alt var innimellom, alt var ikke på samme dag.

Jeg gikk for å svare og forsvarte den samme tesen igjen, men da jeg gikk ut av bilen for å gå til forhørsrommet, så jeg at vakten leite, den fornærmede parten var ledsaget av vakten oliveira, og jeg var langt fra å forestille meg at jeg ville få en herlig overraskelse da jeg begynte å lytte til forklaringen til vakten leite, jeg hørte tesen som jeg hadde forsvart da jeg ble avhørt i det offentlige departementet, og det var da jeg følte at vakten oliveira hadde hjulpet meg. Retten sa også at de ikke var overbevist om at det virkelig var en ulykke, men de gjorde det de måtte gjøre, hvis det ikke finnes bevis på det motsatte, kan ingen dømmes. Jeg ble frikjent, og advokaten min var også utmerket, ettersom jeg hadde ventet på rettssaken i høysikkerhetsfengselet i Monsanto, gjorde de en evaluering, jeg hadde nøyaktig to måneder igjen å gå fri og de overførte meg til

i.p. De alcoentre, jeg hadde allerede tilbrakt tid i det fengselet, jeg ble overført dit etter flere klager jeg hadde kommet med i fengselet, det er et åpent regimefengsel som kalles kolonifengselet, da jeg gikk glipp av to måneder sendte de meg tilbake til

der, for å gå ut på gaten, gikk jeg ut.

Jeg ønsket virkelig å være i et åpent fengsel, for jeg tilbrakte halvannet år i Monsanto, og uansett hvor mange okkupasjoner vi har der, er det et veldig lukket regime.

Det var vanskelig å overvinne, selv jeg som allerede hadde mye erfaring inne i disse fengselshusene, og det var akkurat der i Monsanto at jeg ga opp heroin, det var umulig for narkotika å komme inn der fordi ingen mat eller noe utenfra kunne komme inn, besøket hadde et glass som ikke tillot fysisk kontakt, men jeg sa alltid til meg selv at av alt det onde som skjedde med meg hadde jeg en fordel og jeg ga opp bruken av heroin.

*** nedleggelse *** Pink

floyd - us and them " us

and them " us and them

Og når alt kommer til alt, er vi bare

vanlige menn, du og jeg.

Bare Gud vet

Det er ikke det vi ville valgt å gjøre fremover, ropte han fra bakre og fremste rekke.

Og generalen satt, og linjene på kartet beveget seg fra side til side i svart og blått.

Og hvem vet hvem som er hvem og hvem som er

hvem Opp og ned

Og til slutt er det bare rundt og rundt, har du ikke hørt at det er en kamp om ord, ropte plakاتبæreren.

Hør her, min sønn, sa mannen med
pistolen. Det er plass til deg der inne.

"De kommer ikke til å drepe deg, så hvis du gir dem et
kort, skarpt støt, gjør de det ikke igjen. Skjønner du? Jeg
mener at han slapp billig unna, for jeg ville ha gitt ham
juling - jeg slo ham bare én gang! Det var bare en forskjell

Det kan man mene hva man vil om, men jeg mener... gode
manerer koster jo ikke noe, gjør de vel?"

Ned og ut

Det er ikke noe å si på at det er mye av det med

With, uten å

Og hvem vil nekte for at det er det kampene

handler om? Av veien

Det er en travel dag

Jeg har ting å tenke på i mangel av prisen på te og en
skive."

Den gamle mannen

døde Copyright © pink

Floyd Fragments i

Omsluttet og eksponert i et iskaldt nord, et gammelt laken
som venter på å rulles sammen, et lys brent i oransje toner,
et teppe som varmer like mye som det glemmer sjelen som
krever og tolererer den elektrifiserende kulden i et løst,
ubundet fiktivt og eksistensielt minne, forplanter lyden
rytmens varme og løsner tiden for å invadere selvet og
utforske en varm, avkjølende verden uten varme,

atmosfæren var ikke den samme sfæren ruller inn i et hjørne et skrått punkt under overflatens hav, til det indre av den brennende magmaen til jungelen for å utforske og imponere den imponerende fritiden og har ingen annen måte å si det på er ord, varme ord eller veldig kalde ord, som det dystre liket veldig kaldt, evig kaldt en varm drøm om en kilde og en dal, en elv uten latter et lemlestet håp som venter på å møte og vise det som unnslipper og antyder å skape sakte og vise det som bare er forestilt uten avstand og med behørig likhet problematiserer man hele spørsmålet varmt veldig varmt, til og med skoldende lyden av gitaren som vibrerer av tørst etter en kultur der fruktene er født og mer eller mindre skarpsindig uten fortapelse løser situasjonen nå eksistensielt stoppet, påvirket av morbiditeten til ordene som overfører stillhetens døvhet, som forteller omsorg til de mest forsiktige som er å øke mistanken om det usagte, men effektivt overført, følt og skrevet. Hele sannheten er at det ikke er noen sannhet mellom tanke og handling og måten å finne seg selv gjennom atferd som genererer kunster og manøvrer til sjåføren selv, og han finner seg selv overgitt til illusjonen av ordet uten mening, men sagt med fornuft, det er utrolig, men hver form har en underliggende handling til den rene ulykken til den utidige å se vokse og å vite hva de skal gjøre en situasjon som mangler en viss følelse av selve beskrivelsen, visjon eller forstand, vi sier ofte det vi ikke tenker og ser som er å vite hvordan vi skal gjøre og lære av andre og med tegn på lik eller lignende eller i form av tillegg her er et eksempel på misjon enhver abstrakt følelse av urealistisk form var faktisk en enhetlig totalist som fragmentert, men forent karakter av en verden som er lik og som vi alltid har likheten, men ikke dens likhet kan det være en

dypt av fornuft og tapt i sin fremmedgjøring, her er en karakter av måten å være og føle varmen som kommer fra det samme sitt indre kan være lik en maler av en form for ramme så rett som arkitekt, av den absolutte ikke definitive grunn med det i forhold til enhver underkastelse eller undergraving av det imaginære av en enkel virkelighet der kom ut med naturlighet sagacity og skarphet uten betydning, båret av fremtiden at alt har av ren, som virkeligheten av en hard fortid ubevisst og betydelig utøvd i sin grusomhet opplevelsen av et ord som alltid forestiller seg et øde bilde her er et øyeblikk fanget av oppmerksomheten bevæpnet med fragmenter her er sammenføyningen av det bevisste til nåtiden invaderer meg å være å skrive, allmektig av å ikke være klar så rett som linjene i en horisont der solen går ned og gjemmer seg nedsenket og sovende så han seg beseiret, men aldri angret fordi det ville bli født på nytt og være den lyseste fordi det var den eneste, vil solen holde vår erfaring lyse og energisk setter i bevegelse der alle detaljene er beskrevet til den minste følsomhet bare for å skje og huske hvert ord med sin mening og holdt i stillheten av hans tålmodighet, en mørk innsikt, ikke projisert, men redusert av noe ikke-rasjonelt instinkt, vesenet som invaderer meg er ikke selvet, det bygger seg selv og opprettholder søylene som en Akilles, alltid gjeldende i den fiktive verden som presenterer seg for oss, uten at noen er oppmerksomme, disse spionene av selvet er min ros av beryktelsen, den harde virkeligheten, for bare å varme opp motorene til lokomotivet der vi gjør denne veldig sprø og dype turen der tunnelen, kanskje ikke ser igjen det så indre av mørket med utgangen av det bildet og en lysende slutt, og venter bare på en slutt

hva motiverer og driver oss og en ubrytelig kraft noe så fascinerende som ingenting pålitelig, vanskelig å vite og aldri lære det var en web som bryter imidlertid danner nettet igjen, det var motstandsdyktig og som en ulykke i fortellingen, det var et dypt skudd som drepte ham i ung alder, den underliggende hat, men aldri likegyldig til noen eller hans sinn eller noen mennesker, dermed på en intelligent måte sa han til alle mennesker at vi alle er vår sum, og at flere forskjellige og like mennesker like kommer, til hans opprinnelige karakter, faktisk er det en marionett til enhver handling og stykket som representerer, en tapt tur i bokstavens rom kunsten å skape rommet til egen død av ethvert sluttunkt, kulminasjonen var aldri slutten, å dø for oss skjer aldri, det skjer bare for dem som kjenner oss, og når vi dør, vet vi det aldri, det var et ord som ikke hadde noen ende, men enkelt og genialt, litt vanskelig som reven som vil spise seg mett på en umåtelig sult etter hva som er å lære, og alltid vil vite mer, der ligger kilden til lang levetid, å aldri vite hva som ikke skjer, og likevel i den bevoktede fortiden var en klatrer og flyttet troen på fjellet sitt, og grensene er bare begynnelsen på et stup en ungdom av holdning, overgår enhver høyde og når vi stiger ned og se hvor mye vi allerede har nådd i erobringen bare for å vite, litt mer å være og aldri ønsker å miste, og vi alle klarer å fly til et punkt der vi aldri faller fordi vi lærer å fly og forestille seg alt, men alt er ord fragmenter, ideer og tanker. Dype farvann så dype illusjonskunsten hentyder til et tema uten sikkerhet havluften dukker opp og som ved magi av energiens letthet og sentimental dynket og øm av litt mer et tillegg som kommer fra et enkelt øyeblikk umiskjennelig og aldri uovervinnelig fordi den

Hans seier var alltid hans nederlag, og hva annet kan han lære av å være taperen i enda en kamp der han ikke sier noe og kjenner den glatte smaken av den han ga seieren til, for det er nok for oss å lære og vite hvordan vi skal leve med alt som avviser oss.

Fragmenter ii

Dykket, sunket, i det fjerne en trapp knirker metalltrinnene en vaskeklut, en bøtte på gulvet, marmorfirkanter, på veggene sammenføyd i fire, en dråpe faller og i dypet, lett, noen rister gulvet mattet lys, hjelpeløs, en enkelt tilstopping av overflaten en lysstråle med skyggeeffekt, reflektert i glasset et ansikt, et blikk som knuses, et enkelt dykk, skipsvrak, dukker opp bøyen som redder meg fra kvelning, gal, på flukt og fortapt mellom stjerner og avgrunnens tomrom dyd i form av holdning, i fylde av lidelse og væren, før jeg frykter, så slipper jeg pianoet på den nedadgående veien som flyr over asfalten pianoet var på bakken og så spilte den første lyden, det første bildet lyden av det dype ekkoet av tomheten i en finne som svømmer i vann, til slutt hopper jeg, full av bevegelse og alt som blåser og dras, til en illusjon som bleknet, det var annerledes, et øyeblikk i et hav av dybde, flytende og salt blyantens skrift uten farge, det var en skuespiller forestillingen kulminerer i en fest med en gave som gjør meg lykkelig en pyjamas på sengen, en seng sølt sprudlende og annerledes, det var et bilde uten landskap, alt fra en innånding, endring av persepsjon, og forvandlingen var tydelig, ingen tårer, ingen linjer, ingen normer, uten noe som mangler alt i intet, en fortelling, som ikke vokser, ikke dukker opp, knapt forteller seg selv og vi er bundet, sannhet, lenker og hengelåser overalt

en sprettert, et mål og man er bedøvet som en pil uten rekkevidde, en løkke i en knute en skrift sølt, inkontinent, en uklar skrift, aldri slettet, alt som man så ønsket og som alltid har ønsket å ha, og innerst inne bare ville være et vesen, kutte og laminere det grove skjegget, en enkelt bart, et hår, ett og ett til av hvert ansikt, en berøring, fra hver insolvens sin synd, fra sin tidløshet til nåtiden og se det utgjør bare og bare en klut i sin bønne, en dråpe i havet, en bundet tråd og en krenket og revet skrift, passasjer bare tekster på papir en strålende natt laget av et øyeblikk en strålende og varm sol, en lysende flis og et speil for å se annerledes, så fra lysillusjonen, dråpen som falt på bakken og alt uten et nei, så ville det komme ut til overflaten lesningen av en ømhet der den dempede kluten av et dykk strekker seg til fornuften og alt kommer til spørsmålet, lysstyrken intensiteten av følelsen av situasjonen blir tydelig at etter profanert og lenket blir den fri for enhver vilje eller tegnet åpent vindu i et lukket gardin man ser teateret på ens egen scene en planke, en livredder, se formuen, reddet, deretter på sanden strukket ut, jeg så land og levde, fra da av dykkets øyeblikk, all stolthet incandescens og vi synker ned til bunnen av en verden, av å se en enkel sang, gjør den til tilfredshet, plutselig et slag, en visjon, vi alle levde virkeligheten av en blant andre forutelse noe som ville skje og ville lykkes spasmen av den frigjorte og oppvåknet til det vesen som føler og fra en lyrikk av en sonett aldri perfekt av et rim frakoblet, løp en enkelt setning av den fasen, så hvor vi ville gå uten å forlate og hvor vi var uten å komme inn, i linjen av den mystiske forsvinningen et støv i skitten et sannhetspunkt i illusjonen av all fantasi da eksploderer kometen, og i denne planeten lever

det er ikke alltid bullshit, med en mistenkelig base intrigen ble satt, planen avbryter ikke da jeg hører en absorbert stemme, og hylet av teksten er historiens ulv, fra perfektjon til ødeleggelse var inneholdt en rakett i en stjerne ved sjøen så rart hva som allerede hadde blitt sagt, og jeg begynner å gå ned stigen i gapet av tomhet et enkelt trinn slipp, så var metallrekkverket automatisk og bare en fot i elva, barfot og kald, alt som ikke ser ut til å være alt forsvinner og blekner. Alt det universelle er slik og slik, så bare en tunge, i en munn som åpnes av den tørste gleden av å kysse deg, ser du det kysset og begjæret, en bit av blikket ditt når jeg i båtens reise trekker over og ser med sannhet en ting, som ikke er uvirkelig, men en fantasi, fra din lille nese en varm følelse, og flyr og erobrer pluto, med hjertet en stein i dammen et liv adskilt et portrett ikke alltid fotografert se galskapen skulle ha en mental fornuft gikk til det punktet der alt skapt og fra et løst kyss som venter på å binde, med en styrke bare av å eksistere, med en overbevisning, alltid bundet til hjertet ditt en vilje til å pumpe, og fra en strøm forestiller man seg strømmen der boksen hadde fire vegger og et blikk av en glødetråd uten grunn som venter på å lyse opp kraften, som ikke frykter, ikke vinner eller taper, det er viljen til å skape, og fra det vage havet med en pensel maler man hele alfabetet med hver farge, hver stavelse og kraften, som kulminerer i viljen til å gå og gå og gi slipp på seg selv. Jeg hadde noe i tankene, noe helt annet enn det samme, og en enkel fortelling om reisen, om lydvirtuositeten til det som ikke sees, men som forplanter seg, så jeg klatret opp ett trinn til, mens stigen gikk baklengs i takt med et trinn og en levitasjon, og bare ett forsøk på å klatre opp hvert trinn til den faste og overbeviste luften av å forestille meg pianoet som brøt i

gulvet i tjære det bare hadde en nøkkel, og det var ikke dodo eller ré det var å ha tro på troen alltid en divulging av å være og for å få bare en mer parfymert øyeblikk av det varme landskapet i glansen av havet jeg ser deg elsker, i mitt dykk, du var min bøye i skipsvraket min båt i vasket klut som renser piano montert i en stue hvor ingen ønsket å være og jeg bare ønsket var å gå inn der da i døren var det utgangen av alt som vil forestille seg og aldri utdype, det var ønsket om å ha deg i et slips hjertet og paret ditt, det hele pompe og deretter den turbulente, det er mindre fornuftig og i handlingen av bombingene var det allerede hendelsen av krigen for freden alt forent med flere forstand en å forlate i å gå og å utvide det som kom tilbake og deretter fuglen som synger og fortryller bare i dag lærte sin musikk i bokstavene, alt bestilt uten koordinering oppgaven var å bringe og til slutt å frykte ikke å tro og til slutt ikke å returnere denne turen av alt kurset var allerede dybden av dråpen i taket, av vinduet på gløtt og kulden, i mørket av en handling av et faktum, aldri skjedd, men rapportert og angivelig oppfunnet for å bli trodd at fremveksten bare var for å slippe ut damp at vannet bare var tørst etter kysset ditt i et ønske om bare å berøre deg og pianoet var en del av en plan for å berøre deg tonen som vil erobre deg en skarp følelse et blad uten kutt var en sterk skriving som ikke vil slå den allerede følte et slips i natten fri for stjerner en tur over fremtiden som ikke kommer, nåtiden forskjellig fra fortiden og det var slaget, det var bare en historie som vanhelliget alt og til slutt forlot det som kom fra pluto for å skrive bare kjærligheten til et enkelt hjerte mellom to vegger umulig å hoppe, der gjerdet flyttet ingenting bort, i en åpen sirkel, av en rektangulær firkant som knuter den tettheten, av å riste støvet og se pianoet bare spille i din do og i det mørke rommet til et bilde

fotografert, av filmen på rullen, små bilder, i nyanser av fragmenter ser jeg at det er du som reflekteres i et stykke der alt kommer sammen fordi jeg vil ha deg, reflektert i mitt bilde, bare du er rammen i speilet.

Den vanlige

Hvordan komme seg ut av denne smerten som fordyper og skjerper lidelsen til en enkelt og unik smerte. Et blick var nok til å uten å drepe, problematisere og hver dråpe tåre oppdages av et hjerte stupt og vanhelliget, så oppstår strømmen som gjør meg gal og lenker håndleddene mine og all impulsen til å bli dømt til den syke og tenebrøse sjelen dette støvet som rister oss brister gjennom sansene og mer enn fysisk allestedsnærværende av sjelens damp denne turbulente roten til fremmedgjøring finnes i en enkelt labyrint, meg du dro av strømmen nedsenket apatien til en dag til, knuste kjeden som klemmer meg, løsner i det nesten presserende øyeblikket, alle venter på allegorien om å leve, transportert fra bukoliske øyeblikk.

Fakkelen brenner, den vil fulminere, her er en glød og den tenner flammen som for deg brenner mitt stakkars hjerte, en løs hest som venter på å bli temmet Jeg nyter alt jeg føler, for å føle deg slik jeg føler deg, i den uendelige tiden som krysser den omkringliggende fortiden og som kjennetegner ethvert liv som skal leves.

Vår gjenforening dunker i magi bare ved å se på deg og se ditt moderlige ansikt, følelsen av ømhet og ømhet løfter bare all min bitterhet, jeg trenger bare å leve og alltid se deg til jeg dør, en varm bevegelse av lepper til en sensualitet, en gjennomsiktig lykke som en følt omfavelse som venter på å bli levd, en sterk forening fremfor alt utover å ønske deg,

jeg ønsker at du skal være like lykkelig som et lite barn en rot sådd, pleiet og styrket vennskap er den edleste av kjærlighet la mitt hjerte slå din rytme.

Far i en ve var far det magiske øyeblikket av den største læringen alltid av håp til den største kjærligheten til å ha et barn kjærlighet større bare av mor kjærlighet til barnet er gigantisk alltid oppmerksom og intelligent far og sønn min sønn eksploderer meg av glede følelsen, følelser, hengivenhet, kjærlighet og hengivenhet, er en kraft som henspiller oss til den evige glede, ønsket om hengivenhet, deling, leksjon og behørig undervisning av begge renner over av lykke som en av oss streber etter å være evig ung lærling i novise far. Jeg ønsket å fortelle deg hvor mye jeg elsker deg, hvordan jeg føler deg, hvordan hvert øyeblikk av angst for et spørsmål og bare litt mer fordi du fascinerer meg. Din utstråling vil alltid være for meg et bilde av ekstase i en ramme der vi begge passer, men du er alltid den vakreste. Langt du kom fra den enkle fødselen til å tenke bare for å fylle deg, hvordan du beriker meg, du er en galskap den sanne ømhet

Rive

Hvis jeg en dag hadde en tåre, ville jeg legge den i ansiktet ditt, så du aldri skulle gråte igjen.

Drøm jeg ønsket å dykke intenst, jeg våknet midt i havet av en søvn som vil vare i årevis, den søvngjengerske drømmeren, av en sjel om natten som i skumringen skyggen invaderer og vekker mørket av den rene og rå illusjonen, av den mest evige oppvåkning og å se hva den dype søvnen til den en dag er - å våkne og tro på myten om å drømme alltid å ankomme og nå bare en bit til, å være en uendelig linje med sporet ditt ...

Par

Jeg ville ha et kyss en rolig søvn som bedøver oss og vi ønsker det mest kanskje du ikke vil vite søtheten som er i deg og der du sier myke ord som forfrisker oss hjertebanken som forestiller deg tett, sammenflettet og aldri løsnet Jeg er en strøm i venene som hjertet ditt pumper Jeg er et pust av luft med letthet og klarhet rytmisk aldri lider eller slår dårlig Jeg er som regn i vann og stein i sand Jeg er din, den som ikke gir slipp og som straks smaker på deg uten å smake på deg se jeg er en sokk på leting etter sin partner en støvel som ikke er bundet og venter på å bli bundet og et bånd som jeg aldri løser opp fordi du er skoen til min partner som jeg elsker å elske.

Livet

I det evige å holde det der setter det seg selv der, og da er det ingen måte å møte det, omgå det eller manipulere det på, det er dissidentens terror som sprudler og kulminerer i et enkelt punkt lammelse av skapelsens sinn, fantasi eller bare male en blomstrende linje med grønn fargetone og gripe livet i den tonen av å leve og blomstre, her er markøren du alltid ønsket å peke ut, leve intenst...

Amar

Se, han finner raskt seg selv igjen, fra begjæret til det erobrede han går og krasjer på klippene i det salte og badede havet, fordypet og nedsenket, og så dukker han opp igjen

Kulden som kommer inn gjennom den rolige og abstrakte svømmingen, så meg involvert med vannet fra kilden, og vesten ble den

Overgangen til den andre siden er ikke vanskelig, bare du aldri går på samme trinn og beveger deg fremover og lar hjertet spille musikken som kaller på deg, vind, hav og et land å erobre, bare kjærlighet.

Vegg

Hvis det skulle skje, ville jeg ikke vite at det blåser det kalde, rastløse sinnet, frosset, profanert, solgt og sjelen, det rene våpenet til sentimentalisme uten vei, bundet til en kropp som hallusinerer og fortsetter å aldri ankomme, fordi sjelen ikke bedrar, interessen overgår, men den er ren, derfor utsetter den seg fremtredende i en lukket sirkel, halvåpen slik at med underkastelsen av illusjonen og kommer fra det uendelige, oppstår en torden og alt stopper i øyeblikket av effektens lysstyrke, men åndens sykdom de behovene til kroppen og som bevisst kaster oss ned i avgrunnen til vårt eget vesen og svever, forblir og som et vedlegg som forstyrrer sjelens tilstander og åndens sykdom er i en svulst utholdt smerte og som om uaktsom effekten og virkningen på de som er meterne og vandringen er møtet med sjelen, ånden av kroppen gruppert sammen i en levende der alt destabiliserer faktorer eller fordi kroppen ikke lenger kan bære sår av alder eller sykdommer av plager og deretter denne ånden av selvet og vår egoisme kommer til vår vilje, men forstyrrer sjelen og dette i maksimal eksponent for tenkning virker på ånden ødelagt og invadert ren, hard sterk som en vegg ute av stand til å starte.

Tenk deg om

En væske av fantasi, et søl av fascinasjon, en fordypet og dyp galskap bærer hun vennlig gjennom stråler av harmoni og en kropp

av magi invaderer og trenger inn i det bevisste ubevisste i verden av fremtoninger se at det levende blir skjønnet i en ren pust og det uendelige blir den synlige grensen og utvider seg mellom ord følelser og en handling uten å endre din tenkning provosere tenkningen og alltid forestille seg overordne væren, tenkning og handling til endring.

Vennskap

Skumring i skumringen for å se alt som skjer i ly langt fra den imaginære fienden, ville kampen gå gjennom en våpenhvile, med fred i sinnet, tilbake til ro, natten var fallende, og jeg begynte å føle at berøring som føler på den myke huden viljen og energi vennskap uten alder den rene gest av hengivenhet sterkere enn noen lidenskap eller kjærlighet og uansett reiret bare berøring av en tommel og bare forestille seg hva som følte og passerte strømmen av all energi.

Lære

Blendet, fascinert og med en sølt buljong, faktisk virkelig overveldet eller fornærmet, men sittende, i beredskap, uten den minste følelse av minimalisme, se, det snurrer gjennom hele byen, så forvirret eller misforstått, jeg vet ikke om det ble bestemt, men alt gir mening for oss ved den enkle gleden av å skrive til deg på en uoppfordret forespørsel, når det skjer alt du følte og så forblir og forsvinner, men bare for å se, lese og skrive tolke, assimilere transportere og undervise og lære, her vokser pusten med vindens styrke, og forsvinner deretter, flyr 7 hav, legger ned det som ble sagt for sagt, her dykket jeg, gikk dypere, hele vennen til vennen den udelelige vennen og likevel ikke synlig var et varsel, en

tanken på talentet som flyr, løper, vandrer og forestiller seg der og ikke er der, men alltid er vitne til, kommer tilbake til fødselen hva en dag alle bare tenker på fordi i dag, nå er fremtiden og den harde skrivingen av gleden av en enkel puff og fremfor alt skaper og forestiller seg og gjenskerer igjen og vender tilbake til stedet det aldri hadde forlatt, men der borte ser jeg allerede på klokken, punktlig til stede og fakta bevitnet, blir sett på og i en original følelse, av glede som kommer med mørkningen og mørkningen så normal så banal, bare og rett og slett daggryet og oppvåkningen så vel som mørkningen og belysningen av natten magisk og pragmatisk det var å sveve og ro i en båt med en nord, en skingrende og skimrende kurs det var henne, det ene punktet, med retur og et hav så vanskelig å forestille seg det var enormt og enormt raseri av havene som man går til den hemmelige turen uten ly det var den firkantede sfæren en trekant reversert som en pyramide av en sarkofag av ånd av ugjennomtrengelig sjel som en glemt levende, skjer fra stedet et bilde av et blad som ikke tørker, dets vanning for pennen og skrivingen av planeten vår hver antenne, satellitt eller enkel ledning som holder kontakt med den andre planeten, og vi reiser som trær som det fødes grener på, og gartnerens blomster som skinner hele dagen, er som en glans i måneskinnet skulle skje, og så et hopp til et hopp til av å se et barn bli født og fremfor alt se det vokse og lære og forstå alt det observerer og forvandle handling, som på barnets språk er myk hud i overlegenhet av barna i forhold til foreldrene og behørig undervisning av den doble konnivenansen av å observere læring og av en læring og kunnskap som en tvilling som har et par der læring er gjensidig veldig mye min og din Jeg utfordrer deg vi vil vokse og

alltid å lære å vite og mye å leve.

Jeg føler en lidelse som hindrer meg i å se Jeg vil gjerne være ekte med en oppførsel som alltid er lojal, men som en trist klovn er jeg falsk smilet, gleden i det indre adlyder ikke det ytre Jeg føler en flyten som får meg til å forlate det normale stedet ville være å reise og bli på et punkt der man er langt fra sitt eget syn Jeg føler et avgrunnsykt bredt skritt, et unaturlig fenomen, men som et vilt dyr føler det villskapen og med fart, det trekker ut, kveler og dreper som om en medfødt kraft forutbestemte det til å mislykkes i øyeblikket og på forhånd og i en reise uten spor forblir bildet av det motbydelige, hatefulle og virkelig syndige se en ed på himmelen ved tidens temperatur, den friske, muntre og rolige ringblomst kommer og sier stopp blomstre og vokse, den voldsomme drivkraften er bare et dårlig øyeblikk, all voldsomhet som skal kulminere og fullkommengjøres, la plutselig ingenting eller nesten ingenting forstyrre deg, og den reneste drivkraften forteller deg at du skal lage støy i luften og sette deg til å tenke jeg vil overvinne alt uten å frykte, uten noensinne å lære å ikke leve med fellen dette hatet du besitter er ikke ditt, i ditt menneskelige jeg ser du at gode gjerninger vil gjøre deg til stjernen på jorden når forhenget faller jeg ber deg spille piano for jeg har en plan vi skal dra når du kommer aldri hindre deg i å fullføre deg selv og fly flatt og over den stormfulle skyen det er en multifaktoriell tilstand som gjør oss til rivregn fra det ømme og fuktige jordiske ansiktet rolig lesningen ser ut til å ha en formodning en arkitektur uten ingeniørkunst i sin kraft, Det hentyder til det fantastiske, det uoppnåelige, realistiske, fordi vi har alle de kreftene vi tror, spesielt var det et mørkt omsluttende glass, men i røykfylte toner helt gjennomsiktige verdier er som blomster, må vanne dem hele tiden, og det som er frøet vokser i sinnet, er forskjellig fra det som er lik det

at vi alle har instinkter og viljestyrke selve menneskets sjel utover den riktige trylledrikken er den svimlende tunnelen som man ser inngangen til et lys og hvis ende er avsporingen av en bunnløs grop alt vi har av ren oppfattet og utført.

Se, ingen vil vinne i din verden tunnelen er passasjen leve lyset av inngangen og lys din vei fordi det vi har er livets linje, og det skal gjennomføres.

Dyp kjærlighet led kjærlighet ble følt også glemt dypt nede halvt tapt angret og levde.

Maske som lever i slutten som slutten og alt avsluttes, se det som er sikkert, ingenting så sikkert som det som ikke har noe usikkert pluss en liten og kontinuerlig linje av en grense som ikke lar oss forutse det uendelige, derfor som linjene har vi to punkter den stigende og den eneste uendelige bare dødens ansikt kommer sakte som et pust alt som ble følt, avsluttet fordi aldri så et annet ansikt enn slutten masken til den tenebrous.

Suvenir

For deg jeg led for deg jeg følte med deg jeg elsket med deg jeg levde med deg jeg elsket aldri en annen jeg kysset i deg jeg så i deg jeg gikk inn i kjærligheten som jeg alltid vil huske jeg følte aldri så mye lidelse ingenting mer ville dø for deg gjennom meg for deg jeg skrev for så mye jeg led og døde aldri og for deg jeg mistet aldri jeg bare følte.

Lover i et bestemt øyeblikk virket fjernt en dag bare borte fra kjærligheten til noen som allerede er en elsker.

Refleksjoner

Venter på at noe skal bli født i speilet er meg og min refleksjon hvor godt det er å reflektere bare og ikke bare bildet ditt også denne enkle refleksjonen uten speil ble overført.

Klar natt i en mørk natt så klar som daggry der sanger av din sjarm blir som den sanne fløyten til fuglen som flyr og alle streber etter frihet .

Skriving

Jeg ... og den største ressursen jeg kan eie et papir og en uimotståelig penn fremfor alt streber jeg bare etter tanken på ...

Døden

Jeg døde! Ja, det var begynnelsen på slutten, begynnelsen på volte-face uten bitterhet, men også uten ømhet, det var reisen som ble gjort uten bilde, og uten mot som kontrasterte det mindre og det større, det var på tide å forlate eller å bli på dette stedet, forestille seg alt og ingenting fra tid til annen ville han forlate, og ville gå til det ekstreme som sier at jeg ikke er redd, og jeg skjelver heller ikke reisen har en retur i den verdenen nedsenket i dybden av skjønnheten som alt jeg har, er alt og av alt, jeg vil ikke ha noe, for når jeg drar, vil jeg ikke ta noe, dette er hva jeg tenkte.

Avgrunn Jeg står ved et stup der avgrunnen er slutten.

Venter, og han gikk slik, ønsket og ville, hoppet, sprang og røykte, gikk uten å gå til et mål. Angst varierer med alderen, selv om man alltid lever på en veldig engstelig måte og venter på noe, vi vil alltid ha noe, alt i oss blander seg ufrivillig inn som vår egen vilje.

Trappeoppgang

Jeg satte meg ned, likestilte den, men resultatet var ikke i nærheten av det jeg forventet, jeg gikk ned trappen med heisen og mellom lys og mørke og tetthet manøvrerte den seg etter sin egen vilje, så den gikk opp og kom sakte ned, uten å falle.

Hovedkontor

Fra en tåre, en intuisjon eller ødeleggelse, er den tanken vakker en svelg fra kjøleskapets kantine og brakt til tørstens sted, og alt er mett og fantastisk eksistens.

Intet ønske om å avslutte, avslutning er hvordan i det kommer jeg hører ordene utover jeg så dette skremmende som vinner nok en gang jeg vil ikke gå og så jeg eksisterer og kommer til kort

Sol

Det som skjedde jeg følte ved daggry en øm tristhet som kom med kvelden jeg levde, gjenopplivet og er gjenfødt jeg er han den mektige solen.

Å gjenfødes i røykteppet, se, han er født der uten pergament av hendelsen, se, det var et øyeblikk, og platen beveger seg bort, og det er bare nok å leve ett liv til, for et bilde er enkelt, se hvert øyeblikk i ditt bilde og bli gjenfødt.

Å se på parfymen, lukten av galskap, galskapens tortur av tanker som ikke er knyttet sammen uten slektninger, et foreldreløst hjerte, smerten av en kjærlighet til så mange andre som gjør vondt i blikket og dreper begjæret og lengselen kulminerer bare ett øyeblikk til, ett øyeblikk som kommer fra den tanken din, vi eksisterer sannsynligvis alle ikke bare som et dydig bilde, men som en funksjon av et utseende eller en tilstand sinnet dør ikke i øyeblikket av alle de

fysisk eksistens og plutselig slukkes alt, eller det kan kulminere.

Å leve ved å dø

Mellom å leve eller å dø? Unnskyld, er det et valg? Hvem har vel ikke tatt livet av seg? Vi har alle sluttet å leve et øyeblikk. Vi tror alle, uten unntak, at vi skal dø, og så skal vi leve, det er det latterliges selvmotsigelse.

Avgang

Kjære venn ... Jeg skriver for langt ... du var borte ... min lille venn ... i kveld gråter min sjel ... etter deg! Ta mitt hjerte en sjanse ... vær så snill å tilgi meg min venn ... min frihet ... tapt i himmelen ... Du ble tatt ... tilbake er en glede ... så stille ... Stillhet, halvveis til den som døde... tilgitt... siste ord...

Avbrutt

Hvis sjelen min fordampet i meg, ville det ikke være annet igjen enn hemmelige ruiner, fremmede for fantasien. Fra en fremvokst subversjon flyter ledigheten i enda et spesielt øyeblikk.

Å være

En lyd, en kjerne i munnen, en myk berøring, en farge, en enkelt drøm som fortryller i et enkelt øyeblikk, unikt desperat og inspirert av en skarphet, uten avstand, uten grense, kvelningens kutt, overgår det imaginære i dette malte blodbildet, av rødmende smerte og betent av følelsen, av å ikke ha en gåte, men en virkelighet, en visjon. Når vi slutter oss til den andre og ser hvordan vi kan tro fra et godkjennende og oppmuntrende blick på en eksistens, forfalsket,

invertert og speilvendt.

Av all sorgen jeg føler at jeg må tilhøre noen, uten frykt for medlidenhet, gal, uten lidenskap og av den rene sjelen til en knute uten kjede, men sammenflettet og forent, av en enkelt følelse, av å ville og til slutt ha, og til slutt ikke være noe...

Fravær

Hvis jeg berørte og så din verden, ville jeg være skitten, uten et stumt snev av følsomhet, i det minste å tro at noen overgår min virkelighet. Min enkle tristhet er som all lykke oppnåelig som uoppnåelig. Ved magi, uten ironi på en dag forteller jeg deg, berør meg føle, hvordan du ser på meg, og du vil se hvem jeg ikke er og hva jeg vil være ved siden av deg. I en brennende fyrstikk det brenner smerten som er i meg når alt brenner. Jeg tok deg aldri bort, i deg vil jeg si at du lider fordi jeg aldri forlot deg og vet at jeg elsket deg og jeg vil alltid elske deg ...

Tallet

Jeg elsker deg flere ganger enn mitt hjerte kan slå.

Jeg puster ut | du puster inn | den samme luften

| av kjærlighet Jeg er alle fargene for å male din

verden ...

For meg, for deg og for dem som elsker meg

en dag

Du har plantet en rot i hjertet mitt i dag, det treet.

Det kalles kjærlighet til a liv

noensinne, kan rives bort, for det lever i

meg

Transformator

Balanse av krefter glitrende som forvandler
virkeligheten.

Tavle elektrisk tavle kommandoer de posisjonere
destinasjoner i universalkjeden.

Sollys

Lys opp tarmene

Tilsløringer av den jordiske naturen.

Lysende fontener faller som dråper til bakken i denne kilden
av liv og lys.

Fyrtårn

Den søker uopphørlig på en roterende måte etter
bevegelser som er unormale.

Elektrokusjon

Nerver støyende blinker med med elektriske
støt i hjertet.

Elektromagnetiske bølger

Bølgende tanker går frem og tilbake i bølgesirkelen.

Elektrisk strøm

Denne strømmen går gjennom kroppen min og fører meg til
bølgekretsen.

Elektrisk impuls

Jeg er rystet av impulser som sirkulerer fra
elektrisk.

Sannhetens lys

Sannheten skinner klart når den oppdages av

impuls.

Strømbrudd

Hold kjeft de stemmer plaget av den
den lysende følelsen av å være til.

Lysende

stearinlys Pain

er tent

Akkumulering av smeltet voks.

Elektriske dører

De åpnes mykt ved berøring, men lukkes uten at de rekker
å åpne seg.

Motorsykler med motorsag

Skåret med den mørke energiens vibrerende hatrøtter.

Elektrokusjonert

Elektrisert i lysende røyk som sletter minnet.

Elektromagnetisk turbulens

De koker i sinn turbulent uendelig
elektromagnetisme.

Elektrifiserende stråle

Hvordan man en stråle elektrifiserende som
lammer a energisk sinn.

Onde lys

Hver enkelt vesen har a lys et djevlesk lys
elektrifiserende av lysglimt.

Blinkende lys

Blinkende lys plager meg

Uavbrutt strømgjennomgang.

Ugjennomsiktig lys

Ugjennomsiktige lys lyser opp mirakuløse vesener i det mørke lyset. Elektriske ledninger

Elektriske ledninger går gjennom kroppen min og vibrerer av energi. 10. elektriske kretsløp

Jeg klatrer opp og beveger meg mot den 10. elektriske kretsen, og der er det et uopprettelig strømbrudd.

Elektrisk fall

Droppet trikk på på ord av
ecstasy e av opplevelser.

Lett skjæring

Skjærende og lysende ekko,

Et strålende lys griper tak i stemmen som brytes.

Skimrende mørke

Relampeja tilslører de gående vesener med okulær orientering.

Fluorescens

De blomstrer og faller som torden i alle retninger.

"tilsløring"

Lyn lanserende uskarphet o glede av andre
av følelser og blikk.

Glødelampe

Dype buer krysses i sjelen din som holder elektrode -
dynamiske, glødende sjokk.

Elektrokutables

Som et skjær som får meg til å innse det urimelige i følelser
som krever et sterkt og bestemt lys.

Fravær i skumringen

Jeg svøper meg mykt inn i mitt vesens skarpe lys, fryder
meg mykt over lynet.

Erindringer

Jeg våkner opp oppslukt av en lysende dag, jeg forbereder
meg på å komme ut av mørket, og med lysets kraft vil jeg
distribuere styrke og energi til hele
konstellasjonssamfunnet.

Truende lys

De truer de rekonvalesenslysene som plager oss og lar oss
forutse farer.

Nærværslis

Lyset som ledsager deg i idylliske stunder, men som du ikke
klarer å konfrontere, og som skremmer deg til å holde det
for deg selv.

Rødt lys

Det intense røde lyset og den nerveblokkerende
akseleratoren.

Sjokk

Sjokk zarpared og forurensende sinn uten impulser spredt.

Selskapets lys

Opplyst o som ikke hvis gir e heller ikke føler
lys av selskap.

Thunderbolts

Tordenen knirker og knuser tørste lyder av nytelse. Kraftig
lys

Kraftige lys dømmer fremmede liv til å bli instruert av
stemmer.

Stråler

Hvordan stråler kraftig e flengende
som skjærer umulige knuter å slå.

Frostet lys

De har tilslørt bevisstheten som de store lysstrålene trenger
inn i.

Sterkt lys

Intens belysning av tåken i det lysende, kosmiske, svarte
lyset.

Som et dypt, gjennomtrengende kosmos som lindrer sjelens
glemsel.

Lysets kraft

Lysets helbredende kraft opplyste fornuftens tråder i
fortvilelsens forhud, jeg er takknemlig for det. Det lyset
ledet meg mot strømmen av ekstase i dagliglivet, opplyste
meg om den usunne og urimelige fremtiden, for da ja, da
slår lynene ned i meg og blinker som dynamitt strippet for
begravelsesglede.

Så ja, helbredet av hennes lys og bevegelser ble jeg helbredet
og

kom ut av strenghetens og nøyaktighetens kalorifattige innvoller. Men jeg vet ikke om det lyset vil belyse min fortid, for jeg frykter at det ikke har noe lys som driver energi. Derfor er det to poler, to ytterpunkter av energi. Og jeg ble truffet av den positive og helbredende og ikke den mørke og hjemsøkende. Det lyset kommer fra klarheten i følelsene og rasjonaliteten i skumringen av det umiddelbare og impulsive, uten overgang og ugjennomsiktig av sanser, ikke innebygde eller spikrede følelser. Lyset er sterkt, det er intenst og vil brenne alle med sine stråler på alle som motsetter seg det, slutter seg til lyset, sansene.

Det vil ikke være mer energi og impulsiv kraft, ta tak i talentet du har og tvinge det som en blå stråle som skjærer og ventilerer deg fra ulevde kvelninger og ondsinnede og gjennomtrengende tanker som ofre oss som skygger uten lys til å mate dem. Dermed vil jeg si at det er lys i deg og det er torden, stormer, energier og lys, i hovedsak klar lys, og ren i sin mest primitive form ilden som ild som krysser oss og mater oss og noen ganger brenner oss, så er livet laget av forbigående og motstridende lys mot selve grunnen eller følelsen av energi som gir oss styrke og vitalitet til å motstå sine falmede sjokk og uten styrke som beskylder seg selv og finner i årsaker unnskyldninger for deres engasjement, det er ikke noe lys uten energi og alt har energi, alt har sitt lys og sin bevegelse og strøm, dette er selve vesenet, som skremmer oss og så ofte konfronterer oss med merkelige beskyldninger som vi ikke forstår fordi de ikke er rettet mot eller våger å kolliderer med en annen energi, men heller prøver å slukke lyset, men det er til stede og som om det avslører seg selv, det infiltrerer synssansene og viser oss tankens klarhet gjennom tidens stillhet, og som om det er stille, herder det mening og nyter de uverdige udugelighetene som andre overfører gjennom

negative eller positive energier. Men det er et faktum at lyset fra den blå strålen skremmer, men ønsker velkommen i den energien de som ønsker å transportere seg selv og dette med lysets hastighet, av det umiddelbare, av sekundet, av brøkdelen, av øyeblikket, og øyeblikket er øyeblikkelig, så det vil ikke være noen kutt i bildet eller i den mest latterlige oppførselen fordi alle har rett til energi, enten de har en positiv eller negativ effekt. På den annen side skjer riveeffekten av den svarte faiskaen i den nøytrale polen av følsomhet og bæres i galskapen til livlig energi som tørster etter glede og lysstyrke, så jeg anbefaler deg å bruke din egen energi til å bli rammet av lyset, og det vil brenne et brennende smil som aske, blottet for varme, men hektisk når det er opprørt. Fra en annen kvadrant har vi den blå strålen med den uforstyrrede tanken på juletrelys og stress som driver oss til distraksjon. Den blå strålen kjenner sin vei, retning, orientering og har dømmekraft til å ramme inn energier og fotoner, mulige kortslutninger, men vibrerende og impulsiv beveger den seg alltid, ikke med lysets, men med den blå strålens hastighet. Det er i denne energiovergangen at den konfronterer de pragmatiske energiene som ikke strømmer ut, men som hindrer oss i å oppleve det øyeblikkelige, tordenen rører på seg og påvirker lydbølgen som produserer supersoniske, men ikke så kraftige hastigheter. I direkte konfrontasjon med og undertrykt av de lysende menneskene fortettes de ugjennomsiktige lysene som forvrenger det som er virkelig og virker uvirkelig, men det finnes også fiktive lys som er kraften i fantasiens lys.

Blå stråle

Rasende invaderer den blå strålen mitt vesen, strålende av energi som spirer i de skitne porene av fordommer og intoleranse som denne blå strålen vil nå.

Laserlys

Dette laserlyset er gjennomtrengende og trenger usynlig gjennom selv det usynlige og umerkelige. Det er et seer- og mesterlys i antakelser og veikryss som er fremmede for seeren selv. Umerkelig og uskyldig forårsaker det gjennom sin stråle et sug av tanker og forutinntatte ideer med gift til selve giften og dens motgift.

Lys på loftet

Denne røyken gjennomtrenger lyset i sinnet som er innhyllet i filler av minner som er løsnet i løse hoder av retning og handling, handling som driver og kjøler ned det frenetiske tankemylderet i det langsomme og massive, ukoordinerte sinnet. Den trenger inn i øyeblikkets lediggang, blir entusiastisk og fordeler seg blant hjernens spennende lys i stimuli fra en vandrende elektrisk strøm. Det intensiveres i kroppsmassen og sprer hypnotisk og lammende lys, som en utløsning av rimende ord uten sammenheng. Disse loftslysene kommer inn i ethvert hode med en eklektisk rot av banebrytende ingeniørkunst. Det er de som har små aper, andre bare loft, andre loftslys som overskygger hovedinngangen, jeg skulle ønske jeg kunne trenge inn på loftet med minner, tanker, i korte liv levd uten store årsaker, men med minner. Minner som lyser opp loftet for alltid, og noen er alltid åpne eller lukket i kister.

Lyn

Det varmer og mørkner og blir stille og stille, men knirker og støyen når det skjer er heseblesende og overveldende og smitter over på raseriet over å leve og være til stede blant andre lys og belysninger eller til og med det enkle, forbigående, men slående mørket av sukk og

som bryter den mest elektrifiserende stillhet. Det lyset som slukker bevisstheten din, preget av et veltalende stønn, og som fremskynder handlingen uten å ta hensyn til muligheten til å være ubevegelig i det øyeblikket et nytt lyn slår ned i denne verden. Lysets aske, den asken som merker deg med glødende og sterke strykejern bare etter ett slag, er forurenset av lysets aske fra fortiden og den allestedsnærværende fremtiden som du ikke glemmer og som gjør opprør mot deg. Den avskjærer deg fra øyeblikkets impuls og sprer seg langsomt, gråtkvalt og overstrømmende og ber deg om å beherske deg, og kaster deg ned i et basseng av lys som drukner i minnet om inkontinente ord og øser ut sin tørst etter lys. Flammende er den brennende asken fra en magnetisk kropp som suser og blinker i hjertet ditt, som brenner av begjær etter noe, virilt og maskulint eller feminint og sensuelt, denne doble personligheten som fornærmer deg som en dobbeltpersonlighet som verken gir etter for den ene eller den andre siden. Denne lysets aske varmer det dystre og det frivole og har i sin varme beskyttelsen fra regnet som slukes og spres over kontinenter og tidløse rom.

I lys av glede

Det lyset som invaderer oss og skjenker oss luksuriøs innsikt og leder oss til de utallige deprimerende gledene og angsten for den stillesittende nytelsens kjemi, men ikke innkapslet, men innprentet i de naive ansiktene til andres nytelse som lyser opp vesenet eller følelsen eller emosjonen. Følelser som føler mirakuløs og strålende glede og lindrer sammentrekningene som føles av overflødig glede, overflødig som omdirigerer oss til andre sanser og gleder. Når det gjelder nytelsens lys, utvikler det seg og nærer seg av laster som ikke

rekylerer og svinger ikke og kolliderer i sprøtt hår med gleden av fornektelse.

Hypnotisk lys

Når vi famler i lysets hypnotiske ansikt, blir vi vitne til følelser som lar oss forutse begjæret etter avhengigheten av dette lyset som får oss til å dynamisere og tro at lyset eksisterer. Av det blir vi tatt uten kreditt og uten gjeld, stagnert som det hypnotiske livet til transcendent vesener som er avhengige av kilder til hypnotisk nytelse. Avhengighet som raser gjennom håret og øyenbrynene ladet med beskjedenhet og lediggang. Transcendent er dette lyset som fører oss til nye utfordringer som er like i tanke og forskjellige i reaksjon, reaksjoner som er umålte og rene, som møter det rene ønsket om å ha lyset, i sin kraft til å bli matet av det og ledet av de løse steinene som kommer sammen som leire i oppvarming.

Sterkt lys

Intenst deler dette lyset seg mellom kropper som er fremmedgjort fra bevegelse og pendler mellom to enkle veier til lyset, men uten elektrisk strøm er det selvforsynt og lever i bitterheten og forferdelsen i den systemiske hypnosen som nærer og utvikler oss. Men bevisst er det et lys som er så intenst at det slukkes og selv overfører krefter selv når det slukkes.

Psykedelisk torden

Psykedelika flettes inn i støyen fra den modige tordenen som støtter og forsterker det unormale som kommer av at vi er dekket av denne psykedeliske tordenen. Vel, her, hvis vi skulle utrydde det sammenhengende lyset, uten potenser eller skalaer, ville det bare være et påskudd for det unormale i den svarte tordenen, som burer inn og grynter

i den merkeligste og dypeste forstand av fornuftens absorpsjon fordi den er slukket, knirker og beveger seg uten den minste hemmeligholdelse, tilsynelatende en verden av psykedeliske lys som plager dem som ønsker å gå seg vill i den, eller nyte fordomsfulle forskjøvede gleder farget av stillestående skråfarger, uten vilje til å skape eller bare overgi seg. Gjennomtrengt av tankefragmentenes ånd, fragmenterte er alle de som forestiller seg en annen verden, fjernt fra forstyrrelser som irriterer oss som når vi klør oss i øyet eller bare blunker. Denne bevegelsen, som er fremmedgjort fra andre bevegelser, brenner og pulveriserer sinn som er fjerne og uvitende om hva det er å bli beveget eller opprørt. Torden er psykedelisk og skremmer bort ånder uten at de manifesterer seg, for de finnes ikke, det er en parallell virkelighet av rykter og uforsonlighet som busemannen, og her er det ingen som livnærer seg på bisarre personligheter og kjenner til preeksistensen selv om den faktisk ikke finnes. Derfor har alt det uvirkelige en tidløs historie, men det har noe, det har frykt, frykt som deporterer oss inn i en horisont av 5 dimensjoner, polygonal og lineær, men ikke mottakelig eller mottakelig for spor, et spor som representerer den transcendent og apoteotiske tankens hemisfærer. Ideer blomstrer eller vokser ikke i den abstrakte fornuftens tråder, men impulser av allerede sett og dekorerte tegn, bevegelser av imitasjon og tilpasning til øyeblikket, men alt bevisst og minimalt kalkulert. Uten beregninger er tordenen ekte og uforutsigbar, så den er av en så genuin spontanitet at det er absurd å tenke seg noen annen kilde til psykedelisk energi. Tidligere tiders hoder knirker og knirker, og du har allerede falmet til gule blader og spist av bibliofile, og uten

enhver utholdenhet skremmer det foreldede minnet og det skapte og forfalskede til sitt mål. Omgitt av måleinstrumenter gratulerer de etiketterende abexinene seg selv, og avgrunnens tordner ler. De som lever i fortidens lys, blir formanet, de som dør hinsides, invaderer himmellegemer i det fremtredende faktum at det skjer, det umiddelbare. Men alle er lysende materier, av mer eller mindre intenst lys, men de er energiske stråler som ikke er forenlige med fortiden, ikke engang med det forrige øyeblikket. Derfor avgir fortidens lys skadelige stråler som imidlertid ikke blander det lysende og strålende lyset som vi ønsker å tenne når som helst, uansett impuls eller øyeblikk. Fordi fortiden krysser nåtiden, øyeblikket, impulsen, sekundet eller brøkdelen, men ikke påvirker dens energistrøm eller lysstyrke. Vi er derfor alltid i tide for det kraftige, klare lyset fra den ekstatiske strømmen som skjærer vinden i ansiktet på gleder som hittil har vært blottet for intensjoner om roterende bevegelser rundt gleden ved å skape lys eller bli opplyst, fordi det som er sikkert er kraften eller spenningen i den intense strømmen som frigjør den elektriske impulsen som gjennom det enkle blikket overfører lyset fra fortiden, mindre intenst lys, strålinger fra tidligere liv, men som ikke styrer prinsippet om lyset som frigjøres fra bevegelsen av impulsen til det umaskerte lyset, som lever fra sekundet, fra øyeblikket, et enkelt klikk er nok, og det er det, lys lages i det skarpe og farlige blikket og brenner blick av misunnelse og hat som ganske enkelt kryper rundt fortidens lys og klamrer seg til himmellegemer med strålinger. Vel, strålinger er strålinger, og dette er forurensning, derfor er ingenting sterkere enn å tenne lyset ditt i øyeblikket, i hvert øyeblikk med all strøm uten

Utstrålinger, for intet lys er sterkere enn et annet, det handler egentlig om utstrålinger, og kom ikke med disse medfødte lysene, for alle har sitt eget rene lys, som tørster etter vilje og fantasi og ren utviklings- og skapelsesenergi. Lysende magi som har farger i sitt lys, reflektert i nyanser av solfylt, energisk gult. I virkeligheten finnes det ikke mye lys, det finnes bare fokus for gjenværende og balansert eksistens som objektiverer det som ikke er synlig. Så det eksisterer ikke, det er ikke virkelig, det er frukten av den kraftige strålen som leder oss til bevissthet. Men hva i helvete er bevissthet? Hva er egentlig bevisst eller ubevisst? Dette er en barriere som ikke kan materialiseres, uansett hvor mye mening det gir og hvor mye vi forstår at vi alle er på vei mot øyeblikket. Denne dekadansen med å materialisere forutinntatte barrierer og uoverstigelige strømmer sies å eksistere når det faktisk ikke finnes noen barrierer i virkeligheten. Alt er derfor imaginært og virkelig eller uvirkelig, vi lever alle i den samme strømmen av illusjoner, av andre ånders tørst som ikke påvirker oss i sannhet fordi det er, eller faktisk er det ingen barriere mellom ønsket og lyset fra det ubevisste som alltid er til stede i det bevisste og som vi bare reserverer for oss selv fordi vi tenker på strømmen, men her er det heller ingen strømmer eller impulser, det er imaginære himmelske skapninger som lever som det sies i fortidens lys, av et flertall som overveide at lyset måtte ha makt eller mål, men nok en gang hvem er de for å blande seg inn i lyset, i lyset berører man ikke, man observerer lyset og blir igjen for å se til det slukker.

Naturlig lys

Det finnes ikke noe mer naturlig enn dette klare og naturlige lyset, for det er naturlig å tilpasse seg. Konformitet, motgang,

konflikter, rene avlat som fungerer som en akkumulator av holdninger og bevisste, men ikke så dype problemer fordi de er naturlige. Mellom naturlig og lys er det ikke det minste sammenstøt, så det naturlige involverer oss og får oss til å føle oss trygge og rolige, fordi alt er normalt og naturlig. Luft, naturlig glede som involverer oss, det som slår og løper av gårde og fremfor alt berører, en mild berøring for dem som setter pris på pust av letthet.

Lys fra kjernekraft

En mektig energikilde sender oss transformasjoner, psykologiske mutasjoner, slik at vi kan betrakte oss selv som påvirket av denne kjernekraften. Dette vibrerende energilyset vokser ved den lysende virkningen av mutasjonenes transcendent vesen, og som i virkeligheten ikke utsettes for dem, men som en påfugl infiltrerer impulsene som oppfattes og som får oss til å handle. Impulser som er dynamiske og fri for eksplosive stråler. Derfor vil vi ha den maksimale eksponenten i sin energikraft, de vil være kjernefysiske midler som korrigerer og smuldrer lyset som er umulig å ubalanse fordi det er den maksimale eksponenten for transformasjonskraften. Og det finnes ikke noe sterkere enn transformasjon, den forandringen som løfter oss opp og potenserer oss i forhold til stråling.

Psykotrope lys

Som ved magi eller harmoni lander og flyter de og slår med vingene de psykotropiske lysene som fascinerer oss og bytter ut den virkeligheten vi ønsker oss som et godt ønske, men med et dårlig omen når vi kommer tilbake fra den verdenen, der den som en tidsmaskin tar oss bort fra den virkelige dimensjonen og transporterer oss til en verden av fantasi, uvirkelighet eller fornøyelser. Det finnes altså en tredje dimensjon av sanseaktivitet og mørk energi.

når man ser det fra perspektivet til andre gale av virkeligheten nefarious til oksygenering og flyter de psykotrope lysene som vinner terreng i ulike perspektiver og vellystige dimensjoner, og som maler de som holder tilbake i sporadiske episoder. Ingen motsetninger mellom verden eller lys eller realiteter fordi naturen i seg selv er lys.

Torden

Som om et bittert og lysende brudd gjør tordenen som nærer jorden til de overlevende fra det amorfe og gjennomsiktige lyset, rasende. Som flyktninger i bitterhetens himmellegemer øser de ut et ukontrollerbart raseri som forsterkes av denne lavaen av lys og kraft. Den brenner og nærer lyset i det vesenet som lar seg invadere av disse ondskapsfulle blackoutene i mørket uten lys og underordnet kraft, og lar seg varme av magmaen fra den energiske tordenen og forsterker lysets lykke. Lysets lykke i lysende stråler av ukarakteristiske vesener.

Generator

Å skape kjærlighet, eller å skape kjærlighet!

Det som nærer dette ikke-virtuelle kjødelige begjæret, og denne emosjonelle forbindelsen av gjennomsiktig kyssing og tørst etter noe som er avgjørende for utviklingen av energier av emosjonelle og elektriske bånd. Denne generatoren gir næring til egoer og personligheter med skjulte ansikter i den daglige representasjonen, som når vi spiser frokost eller middag, eller når vi drikker vannet som gir oss energi i hverdagen. Uten masker eller splittende tanker får vi plass til kjærlighetens energi i virkeligheten, eller i kjærligheten til den elektrifiserende og skjærende energien i kjærlighetens gjennomtrengende og representative blikk og i ensomheten som man lever i, og som næres av en kabel som aldri kobles fra, en

uforgjengelig energi, men sann, alltid! Alltid elektrifiserende det tørste blikket av begjær og av litt tålmodighet oppfunnet av dagens monotoni og skrå ansikter som ikke representerer noe i dette elektriske mediet, de er løse tråder. Våg deg inn i fantasien til virkelighetens medfødte og uhemmet motor, men med kvelningen av øyeblikkelig kontakt. En uunnværlig kontakt for det motoriske livet, denne motoren i virkeligheten av konsensus om å være og ikke være til stede, men fremmedgjort fra andre virkeligheter, nesten umerkelig for bevissthetens begjær, men den er der! Den er alltid der i betydningen av muligheten til det umiddelbare, derfor kan ikke midlene være vannaktige, men glir inn i tankene til den genererende kjærligheten til midler og tilgjengelige ressurser; når det gjelder den genererende kjærligheten, er den alltid forbundet og på utkikk etter andre midler som ikke er virtuelle og kontrollert med selve denne væren til den som nedlatende, den kan da ikke fremmedgjøre seg fra gleden som den genererer, og sprer seg i de alltid tilstedeværende ansiktene til det sjelestykket som du alltid ønsket å kvele. For du kan ikke fremmedgjøre noe stykke energi, for energi er ett og multikulturelt i sin følelse av tilfredsstillelse, tilfredsstillelse som utvikler forskjellige virkeligheter, for vi er virtuelle og imaginære, bare i nærvær av andre eller i selve speilet skjuler vi den nye regulerende energien til nøytronenergiens ånd, som er disse de sanne lysdyrene. Lysdragene kan lyse opp!

Elektrisk strøm

Denne strømmen som gjennomstrømmer oss og revitaliserer oss daglig, gir oss styrken og mimikken til lysende og vandrende vesener, ja! Andantes, fordi det kan være styrken til lyset eller den syke og rekonvalesente undertrykkelsen som konfronterer den dualistiske og undertrykkende virkeligheten. Ikke vær

I stedet bør du livnære deg av positiviteten og den transcendentе virkeligheten i de kjemiske og antikjemiske kretsløpene som gir næring til innovasjon og erkjennelse, en erkjennelse som er personlig og uoverførbar, som en frenetisk rus uten nytelse, men som drar sinnet mot tankens magnetiske bølger og overføringen av dem. Overføringen av tanker er reell og magnetiserende og utvikler kretsløp som ingen kan benekte, og disse kretsløpene har en strøm som sprer seg i den tidløse luften av undertrykte følelser og gleder, fordi vi alle i utgangspunktet er betablokkere av ytre energier, men som forsterker vår tørst etter å leve. Disse impulsene påvirker derfor resonnementene våre, og noen ganger oppstår eller utvikler det seg tankekonflikter, men de kan gi oss elektrisk lykke, som med portenes spenning vil føre oss til den ytre virkeligheten.

Blått lys

Frigjort fra sterke følelser krysser det blå lyset broer og trapper og infiltrerer kraften i følelsene som det nærer seg av og utvikler dette livskraftige potensialet. Med sine ultrasensitive stråler tar det imot skjønnheten i det gjennomsiktige, veltalende vennskapet som lengter etter noe blåere, sterkere og mer intenst, og utvikler i oss konstellasjoner med dype forgreninger av følelser og fremmedgjøring i denne Hertz-bølgen. Denne kraften påvirker skråsinnede sinn som er fratatt følelsen av å leve i nyanser av blått, turkisblått som påvirker dypt og varig vennskap, den bærer i seg magiske stråler av skjønnhetselskende galskap og glede...

sjeldent og forfriskende blått. I filamentene av skumringsintensitet utvikler den seg og overfører innbydende og beskyttende energi av ondskap og gleder med aug- nia og stillhet, nei, det er ikke en maske som villeder oss og henviser oss til abstrakt tanke, det er snarere et sterkt blått lys og forsterker av ekte og imaginær glede, men som påvirker og alltid påvirker de som bærer seg i det og forblir uten grenser for iboende og varig vennskap. Det blir forelsket og som om det er strippet for fornuft, men fungerer som mat for følelser, det kommer og bringer gleder av glede og lyst, denne gleden er kalorisk og invaderer alt, og det er en vanvidd av spenning med dette blå lyset som legger seg ned og ruller opp i akkumuleringen av energier som tømmes med tiden, men ikke forsvinner i den nåværende fremtiden, det vil si at dette beskyttende lyset alltid er til stede og ikke lar oss utvikle oss på nivået med ukontrollerbar lysende glede.

Elektrisk kabel

En vibrerende strøm av angst går gjennom kroppene via elektriske kabler som gir håp og noe nytt og hjemsøkende som etterlater oss statiske i bevegelsene, men med akselererende og engstelig tenkning. Paralysert av bevegelser stiger spenningen som rammer oss inn i virkeligheten, og med kontrollerte og avmålte bevegelser går vi nedover tankestigene der den forbinder oss med hverandre. Det er i denne rulletrappen av tanker at vi kategoriserer atferd, ansikter og bevegelser, og vi plasserer oss selv i nedstigningen og oppstigningen av livets øyeblikk, lyset mater rulletrappen som uten å stoppe tar deg til galskapen i virkeligheten som er i kraft i XXI århundre, energier, magi, fantasier, alt med tilsynelatende harmonier, men vær forsiktig med trinnene, ikke alle går gjennom livets rulletrapp, det er vesener som klatrer trinn

som reiser seg og fremfor alt noen som støtter dem, er det nok, eller er det et spørsmål om balanse. Balanse mellom kreftene er grunnleggende for balansen mellom bevegelser og nedstigninger og oppstigninger på nivået til hvert vesen, men ikke alle fortjener å bli nedstiget eller støttet i oppstigningen, innsats og utholdenhet er grunnleggende, stige deretter til offerets ånd, uten skader eller stopp, og det vil ta deg til lyset fra det tenkende vesenet. Uten å balansere eksterne krefter som kan gi vei, er trinnene solide og matet av kabler av håp, vil du nå den viktigste elektriske kabelen livets syklus, den energien som mater jorden.

Sprudlende lys

Det faller og sprudler, fortynnes og utvides i forgreninger av lys fra et uovervinnelig begjær, fordi det er en illusjon som alle de lyssprudlende blikkene som senere smuldrer opp når de konfronteres med den ytre virkeligheten. Begavet med ondskap og falske sporadiske episoder av galskap i et sprudlende begjær som kjærlighet, som utvider seg og forurenser, opptar alle tanker og lar seg dominere og bli dominert, er dette utvekslingen av revitaliserende energi, sprudlingen som aldri slukner, det lysende innholdet er der.

Opplyst himmel

Det finnes ikke noe sterkere enn ønsket om å nå den perfekte balansen på den opplyste himmelen, for det er stjernene som gir den liv og flytter tanker og ideer eller fakta fra ønske til virkelighet. Det finnes ikke noe vakrere enn himmelen som er opplyst av konstellære energier som krever en konstant interaksjon mellom stjernene, og stjernenes kraft er unik, og jeg sier at det ikke finnes noe sterkere enn en sjel med en opplyst himmel av vilje og ønske om forandring og

interaksjon og stjerneberøring magnetiserer tanker.

Lekkasje av energi

Det skremmer meg hvordan energier forsvinner i flammeløs røyk, det er ikke å ville tolke den kosmiske virkeligheten. Jeg blir skuffet når vitale energier undertrykkes av tilpasning og krystallisering av følelser er uten tvil en maske av politisk korrekthet. O sjel av ren energi forvandle deg til en magisk og fly over sinn som ikke har noen impulsiv strøm av sannheten av fakta og den konstante mutasjon av ting, endringen er stadier og sykluser som alle passerer og utvikler seg, men aldri i veien for frykt og lidelse av følelser. Frigjør deg selv og utvid og fremfor alt lider av livets mutasjon, den endringen som driver oss.

Livets lys

De har senket lidenskapene ned i galskap. Hvorfor, instinktivt elsker vi og ønsker å bli elsket lidenskaper og desillusjoner baner vei for ulike illusjoner. Forblindet og forelsket fokuserer og konsentrerer jeg meg om hele metoden for virkelig kjærlighet, dette gjennomborer enhver falskhet. Når vi står nakne i kjærlighetens handlingsfelt, står vi overfor vår sanne identitet som værende, og å være elsket krever derfor en dyp bevissthet om hvorfor vi er elsket, samtidig som det er en nødvendig dikotomi mellom det å være villig til å gi tilbake og det å elske. Så logisk sett er $1+1=2$, korrekt, men oppførselen vil ikke være produktiv hvis resultatet ikke er den tekniske bindingen av holdninger og verdier og oppførsel generelt, derfor er det en posisjon midt i kjærlighetslivet. Forstått, og det vil bli

den sannheten, den eneste kilden til glede, eller det individualistiske vesenet ønsker en annen handling, handling forstått som sann frihet. Vel da, jeg har ikke levd lenge nok til å gå gjennom følgende stadier, om det er logisk eller ulogisk vil være etter skjønn av flere av dere, jeg vil ikke være helt sikker, derfor forestiller jeg meg selv å være et esel fra tid til annen, og i dag er det vanskelig å ha esler, det er kunstige esler, som bedrar, men de som virkelig setter seg i denne rollen noen ganger, trekker dine egne konklusjoner. Jeg er ikke her for det, faktisk er jeg redd for sprø ting, og holdninger som jeg ikke begår, siden den gale personen bare er gal under visse omstendigheter og når den blir dømt av andre, det vil si at det ofte avhenger av "habitatet". Når jeg avviker litt fra dette resonnementet, vil jeg si at jeg er gal, jeg antar at jeg har likt flere mennesker, og det er derfor vi aldri blir oppfylt, vi vil ha mer kjærlighet og mer og mer ... hvorfor så mye amorøs ambisjon, som jeg har sagt det. Jeg tar det tilbake ved å si følgende, vi er alle frie til å begå gale ting i kjærlighet, vi er sårbare og ofte manipulerte. Vi ønsker å tro at det er sant at vi elsker, hvorfor, fordi vi har blitt elsket, denne følelsen som vekker hengivenhet og utløser livets visdom, handlingen med å elske og overføre denne kjærligheten på en klar og spontan måte, og si at jeg vil fordi jeg har rett til å bli elsket, for da elsker vi hverandre og gir lys til livet gjennom en forent og inderlig innsats på en vei uten tårer eller smerte. Nyt et vidunderlig vesen som gir deg den maksimale stamfarsenergien. Lyset reproducerer seg selv i stråler som lyser opp selve solsystemet, tro meg. Aldri i en fjern horisont kan du fange kjærlighetens lys, det sprer seg gjennom kontakt, stimuler disse revitaliserende energiene. Og få ligningen til å vokse og bli $1+1+1+1+1+.....=$ mer uendelig. Vel, da så...

I kjærlighetsfeltet er det magnetiske krefter, forførende kraft og tiltrekker seg ønsket om å møtes, og tilfredsstillende ønsket eller bare nyte.

Energisammenslutninger

lys : varme : sol : kraft : adskillelse : spytt : kyss :
deling : følelse : glede : fest : bursdag : år : alder :
alderdom : tålmodighet : utholdenhet : erobring :
offer : smerte : kur : lege : helse : vitalitet : energi :
kraft : impotens : frustrasjon : lidelse : fall : svimmelhet
: svimmelhet : gal : gal : sykehus :
sykehusinnleggelse : deprivasjon : begjær : vilje :
ønske : vinne : erobre : kamp : krig : død : tap :
forsvinning : fravær : ensomhet : tanke : skapelse :
oppfinnelse : løgn : grusom : umoralsk : straff
: straff : irrettesettelse : bot : politi : beskyttelse :
sikkerhet : stabilitet : likevekt : ubalanse : unormal :
sykdom : psykiatri : hjelp : terapi : klinikk : injeksjon :
sykepleier : morfin : narkotika : illusjon : desillusjon :
angst : nervøsitet : spenning : kamp : kamp
: fighter : vinner : kappløp : konkurransen : adrenalin
: frykt : frykt : tvil : forhør : spørsmål : svar :
nysgjerrighet, interesse : tilfredsstillende : nytelse :
orgasme : følelse : samvittighetsfull : ansvarlighet :
skyld : skyldig : uskyldig : fri : frihet : rettferdighet :
ærlighet : sannhet : oppriktighet : åpenhet : usynlig :
uvirkelig : ikke-eksisterende : fantasi
: kreativitet : drøm : søvn : hvile : ro : stille : stopp :
tegn : symbol : tegning : blyant : gummi : dekk : vei :
reise : transport : tog : tråd : nål : nål : søm :
operasjon : inngrep : endring : overgang : trinn :
skalering : klassifisering : indeksering : termer : ord :
setninger : dialog : kommunikasjon : uttrykk :

demonstrasjon : presentasjon : introduksjon :
innledning : forord : bok : blad : tre : natur : vind : luft :
hav
: ild : jord : solsystem : energi : lys : kraft : blå stråle :)

Revitalisering av energi

Leve misnøye med tilfredshet Lys

av velstand

Jeg er alle fargene for å male din verden

Lammende lys

Noe vil få oss til å stoppe hvis vi ikke vil fortsette, men hvorfor stoppe hvis det er handling som utfolder seg og genererer følelser, sensasjoner og stimuli, hvorfor når noen reagerer og reagerer på oss, handling mine venner, tålmodighet og intelligens for å forstå den andre blir konfrontert. Her er spørsmålet hvorfor frigjøre energier som lammer oss som om vi var barn uten svar. Mot mine kjære venner, ordet er en ordre om å bli dømt og hvem vil være dommer av fornuft, hvem vil være normal og unormal ... ingen! Vi har alle tro, og jeg har tro på de som har tro, så tvilen om å ville og om allvitende og nåværende ønske gjenstår, men som en harpe som antyder og bedrar overfører sirenelyder med hallusinatoriske ekko. Ingenting annet enn å slappe av og lytte, vi har to ører og en munn til å høre dobbelt så mye som vi snakker, og stillhet er handling og ikke naivitet eller mangel på kontroll, få motstår stillhet, du må prøve, det kan til og med være plagsomt, men det vil svare på mange subjektive og sosiale spørsmål, stillhet er stum, men kan fungere som et perfekt våpen mot det ukontrollerbare begjæret av impulsivitet og lyst, så ro deg ned og lytt til stillheten i deg!

Hvis det en dag var lyn

Hvis det en dag fantes en stråle, ville den være destruktiv, skremmende, bråkete, uforsonlig eller ville den være lysende, vakker, strålende og energisk? Hver stråle har forskjellige egenskaper, som mennesker, forskjellige virkemåter, forskjellig lys, det vil si at hver stråle/vesen er unikt og eksklusivt. Hvis det en dag var en stråle, ville den i hvert fall være original. Hver stråle har en form for handling, akkurat som hos mennesker, når som helst, denne handlingen vises i brøkdeler av et øyeblikk. Vi kan påvirke strålen/vesenet, vi kan endre dens retning og destinasjon. I forhold til skjebner og for første gang vil jeg påkalle Guds navn, en dag kom jeg til å ha en samtale om tro og tro med en tilhenger av Koranen som fortalte meg følgende historie som jeg vil beskrive: de gir deg et terningspill for hendene og ber heftig Gud om at du får maksimal poengsum og du fikk minimumsscore. Historien kan oppsummeres, men hvem kastet terningene når alt kommer til alt? Men bortsett fra denne historien vil jeg fortelle deg at vi har handling og vi har stråler/vesen som handler med mediet, og hver av dem kaster terningen med sin energi/form/oppførsel.

Lærdom fra en far som er uteksaminert i livets lys

Jeg takker min far for dette bidraget til læren min også ... litt av alt ... det er slik vi formes ... når vi er oppmerksomme på livet ... Til det som omgir oss ... med følsomhet for alt.

Reflekterende lys

Jeg tror jeg blir gal Bright

morning

Så godt det er å våkne opp i min verden, med kanarifuglen
som synger... som synger, o fisk a svømmer
e a tre a oksygenere.

Møt mine medsammensvorne: Pintas kanarifugl som fortryller med sin sang. Den smarte fisken som svømmer og glir over vannet. Og amazonbonsaien som puster og inspirerer. I tillegg til disse tre lysende og inspirerende vesenene i min verden, har jeg en annen globus av verden under vinduet som summerer opp verden slik den var for 20 år siden, bare for eksempel at Unionen av sosialistiske sovjetrepublikker fortsatt eksisterte. De sosialistiske sovjetrepublikkene eksisterte fortsatt. Jeg har fortsatt to roser fra ørkenen, de to som for tiden er komponert i sandkorn fra ørkenen og som får meg til å idealisere en forent jordklode, under jordkloden er det disse rosene, den ene i sin opprinnelige farge som for meg betyr utholdenhet, og den andre malt i sterke grønne toner som for meg symboliserer håp. I denne verdenen skriver, fantaserer og føler jeg meg uforstyrret. I en perfekt varm atmosfære og med en lys morgen skriver jeg for en kjærlig sjel som her ønsker å forestille seg rosen av broderlig forening.

200 dager med den "vanlige" filipe moura

Jeg våknet opp i en annen virkelighet enn vanlig, og det å utforske skrivefeltet gjennom denne boken skulle utvide min tilværelse.

Jeg reflekterer over måten tanken overføres på og sammenligner den med et lys og dets kraft.

Når vi alle tenker fra ulike perspektiver, er det en strøm å følge.

Sjelen har øyeblikk av uro. Måten vi ser på oss selv på er ikke alltid naiv.

Energien ekspanderer. Tanker som er plaget av dårlig oppførsel opprettholdes.

Stemmene i samstemthet høres høyere ut enn én stemme.

Ord er en uttrykksform.

Fra dette øyeblikket vil det være inspirasjon. Hjerteslagene har sin egen rytme som utvider seg gjennom blodårene.

Undertrykkelse skjer i det skjulte.

Alt har sitt q. Vi tenker alle på ondskap. Noen ganger får de oss til å holde kjeft.

Det tror vi alle. Minner er ikke alltid til stede.

Ikke utøv hat, for det er ikke bra. Det er ikke alle som får muligheten til rett tid.

Noen ganger lider vi bare fordi vi tillater det. Vi har alle ytringsfrihet.

Ingenting er mer ærlig enn sannheten. Jeg har flere uttrykksformer.

Å ha det bra er å være i balanse.

Balanse er en syklus av rutiner. Å være nervøs er en ubalanse. Folk liker å kommentere.

Vi har alle renhet. Solen er en kilde til energi.

Universell kjærlighet skaper medfølelse. Det unormale er at ingenting skjer. Vi glemmer alle når vi vil. Det finnes alltid flere perspektiver. Mange ideer, få overbevisninger.

Noen ting kan man ikke gjøre noe med. Alle utsettes for urettferdighet. Kjærlighet er en kilde til glede.

Alltid bare e beskyttet. Det finnes
mennesker som ikke liker å tenke.

Bevisstheten er en lykt som opplyser oss.

Vi har alle avhengigheter. Noen ganger er vi redde. Vi snakker alle tull. Jeg skriver ikke for noen.

Vi har alle noe vi ikke vil huske, men det er godt å vite når vi er triste og alltid innrømme det og ikke skjule noe.

Vi har alle sårbarheter. Vi føler alle gleden av noe.

Når muligheten banker på, åpnes døren. Det er en følelse overfor den andre. Ingen tilhører noen, og derfor har alle rett til å skinne.

Vennskap er alltid en god start, en venn en annen meg.

Følg instinktet ditt om hva du ser som positivt.

Vi kan alle bli elsket, og kjærlighet skaper lys.

Når vi er elsket, må vi respektere denne følelsen.

Elsk hverandre og øk fødselsraten. Alltid med ordene på tvers av hverandre. Utvilsomt en antagonistisk frase, men med en logikk som går ut på å unngå lidelse. "Det gamle mennesker har, er ikke visdom, men klokskap", så hør etter!

Vi vet alle hva som er godt og hva som er ondt, og vi holder avgjørelsen om å være god eller ond i vår hånd. Galskap er en form for fornuft. Å virkelig vite er viktig, og om mulig å være en kandidat i livets skole. Jeg vil forandre meg for deg, for meg selv og for dem som elsker meg. Forandring for evolusjon.

Jeg eksisterer, derfor eksisterer vi! Vi er ett

selv! Én verden!

En verden, i et "jeg" forvandlet til oss! Vi handler på denne verden og på dem vi!

Jeg handler under en del av

deg! Du er til stede over dem!

De er verden! Vesenenes

verden!

Vesener, enten de er det eller ikke! Levende eller livløse!

Produserer lys, fanger opp lys! Lysenergi!

Kraft er energi! Kraft er begjær! Begjær er lyst! Å ville er ekte!

Alle har klart å nå o ekte! Virkelig er fakta

og atferd! Atferd er handling!

Handling é respons til til verden!

Verden på handling er forvandling!

Forvandling er endring!

Endring é ekte! Forandring é a ønske permanent!

Vi er alltid på jakt etter et ønske!

Begjær kan undertrykkes! Ikke alt vi ønsker oss finnes i

verden! Misnøye!

For det vi ikke kan ha og ikke eksisterer! Uvirkelig ikke-

eksistens! Ikke-faktisk tenkning! Ikke-faktisk uoppnåelig!

Uoppnåelig fortvilelse! Fortvilet lidelse!

Lidelse for det som ikke finnes!

Det som ikke finnes, tiltrekker

seg begjær!

Hvis vi ønsker å o hva ikke
eksisterer! Nei gå til nå

lykke! Lykke Oppfyllelse av ønsker! Ulykke Uoppnåelse
av uoppnåelige ønsker! Uoppnåelig!

Det fører til depresjon!

Depresjon - en psykologisk tilstand av uvirkelighet.

Ikke realisert, ikke faktisk uvirkelig!

I verden finnes det uvirkelige fakta som eksisterer! Krefter og
fakta som antas å være en verden utenfor rekkevidde!

Det er ikke oppnåelig, det er åndelig! Åndelig er en måte å
føle seg selv på! Vi lever alle med ånd! Ånd/predisposisjon

Motivasjon er noe som driver oss!

Drivkraft for handlingen!

Gjør noe med andre! Handle, handle!

Andre dem, dem meg! Meg mot dem (verden)! Sosial
verden!

Læringsatferd! Kunnskapsforståelse! Kunnskap om de
virkelige fakta! Kunnskap som våpen! Overføring av
kunnskap! Mellom meg, dem og oss, verden! Å kjenne
verden er å være i den!

Vi er kunnskapens verden! Vi har alle litt

kunnskap!

Å dele kunnskap er å lære!

Å lære er å leve sammen! Å leve sammen er å
kommunisere! Å kommunisere er å forholde seg til
hverandre! Å relatere er å samhandle!

Å samhandle er å påvirke verden!

Handle på o verden é transformerende!
Å forvandle verden gjennom kunnskap er
evolusjon!

Å utvikle seg er å være kunnskapsrik!

Å kjenne é å vite å forvandle! Forvandle
kunnskap til en verden! En multikulturell
verden av visdom!

Uendelig visdom!

Uendelig uoppnåelig!

Å være klok er utopisk! Utopisk er et ønske om å oppnå
noe! Vilje!

Vilje er indre styrke!

Den indre styrken er selvet! Selvet forvandler verden!

Verden blir forvandlet av dem. De er verden i forvandling!

Det er vi som forandrer verden! Gjennom fornuft!
Fornuftsrettferdighet!

Rettferdighet er lik rettigheter! Rettigheter bare fordi vi er
oss selv! Plikt før dem!

Vi må være rettferdige mot verden!

Handle med bevissthet og på grunnlag av
det som er virkelig!

Handle bevisst med uvirkelige fakta! Fantasi
med uvirkelige fakta

Fantasi - skapelse! Det som ikke finnes, skapes! Fantasiens
skapende kraft! Å kunne skape er å være fri! Frihet er å vite!
Å vite er å tolke!

Å tolke er å anta! Å anta er å forplikte seg! Kompromiss er en pakt! Pakt er ed!

Å sverge er lojalitet!

Lojalitet er sannhet!

Sannhet er ett!

Uno er jeg!

Vi er én verden! Vi er de, vi,

du. Vesener.

Å vokse er å være. Å være er

å eksistere. Å eksistere er et

reelt faktum.

Det er en realitet at vi eksisterer og at vi er

verden! En verden av levende og livløse vesener!

Verden forvandles av meg, av deg og av dem. Verden

utvikler seg!

Å utvikle seg er å bli mer kunnskapsrik!

Å være kunnskapsrik er å ha

kunnskap! Å vite er å vite!

Å vite er å oppleve! Å oppleve er å føle! Å føle er å vite!

Vi føler det bare når vi opplever det! Vi

opplever det bare hvis vi vil!

Valgfrihet til å oppleve det vi vil! Rett og plikt til å bli

respektert!

Vi vil ikke, vi vet ikke!

Nei   vet ikke   ikke   forvandle oss!   Kunnskap

kjøpt!

For verdens forskjellige selv!

Du vet ikke, du vil prøve det, spør en annen meg! Valg er hentet fra opplevelsen av jeg og dem!

Det finnes ting feil som à fra
begynnelsen andre allerede har opplevd!

Og det er sunn fornuft at de ikke er gode! Sunn fornuft er livsvisdom! Livsvisdom!

Felles opplevelser!

Ervervet kunnskap! Gjennom interaksjon - å interagere er å forandre!

Verden er et samspill!

Verden er oss! Verden er meg, deg, oss, dere, dem! Del, vennskap!

Vennskap i fellesskap!

Felles verdier!

Det samme jeget i flere knuter. Samfunnet er oss. Vi har alle en venn! Sammen kan vi handle!

Når vi handler med hverandre, påvirker vi ham!

Han er verden! Påvirkning av verden! Forvandling!

En ny transformasjon av meg, oss, dem og deg! En ny verden. En ny virkelighet.

Begjær

Gi meg et kyss... som de du kjenner?! Gi meg et skjult kyss, som de vi snappet fra hverandre da begjæret vokste, gi meg et mykt kyss som disse

du vet! Meigo doce a saber a ti! Jeg gir deg et kyss, min søvnløse.

Jeg sover ikke, for jeg vil ikke sove, jeg vil leve. Her er et hinder som ikke lar meg sove. Jeg møter det med søvnløshet

Cartoon wolf shadow var fortapt, men ble funnet. Beskyttet, men bare etter eget valg. Den nærer sin fingerferdighet av kjemiske faste stoffer og den impres- cible h2O. I renheten av skyggen selv dykker for eventyr og hadde en landing, caricua. Som ulv ble beskyttet, men av holdning alene, kastet inn i tilsynelatende ensomhet. I dag skriver jeg med caricua ulv ansikter hans verden og jeg tolker det. Uavhengig venn lever ikke uten sin ville, men veldedig natur av en ekte nybegynner av livet, embryo i caricua hvor jeg uteksaminert har blod av unge lojale, ærlig fremfor alt en fryktløs natur, voldsom i sin essensielle, men lojal og venn og respekt for sin følgesvenn og venn. Så trofast følgesvenn av reise og medvirkning alltid tolket med hengivenhet og stillhet. Jeg levde litt nok til å kjenne skyggene av caricua gatene og c^a. Men jeg så mot i ulven og han etablerte en link av stille fortrolige venn og lovbestemt som til sin frihet. Hvis det er en ting ulven hadde det var frihet, men han var alene, alene! Og fri! Skyggeulven utstrålte en energi utenom det menneskelige i sin væremåte. Med sine bjeff pålagt sin uavhengighet fra villskap av hans gen natur. Jeg bestemte meg for å dele den respektive torsk åndelig og alene julaften med ulv eller enda bedre skygge ulv karikert som samtidig fri i unison broderlig knyttet av en enkelt tallerken og den respektive drikke. Er vi alene etter eget valg? Selvfølgelig er vi frie til å tenke slik naturen former oss. Det var en gave

for meg denne julen ulven caricua, men han vill av medfødt genetisk miljø trekker sine kromosomer til følelsen av fri tilstand av renhet i sin egen natur. Enigmatisk med hensyn til livsstil, men drevet av en tørst etter å leve og nyte sin ensomme side, men fri fra enhver begrensning eller pålegg.

Jeg og skyggen ulv er venner, men ukarakteristisk i sin ukonvensjonelle måte å handle fra tvang av andre, vi er fri av mors natur og så vi vokser og indusere hva de infiltrere oss. Havana club er i essensen av galskapen av den samme tørsten etter revolusjon og ta over vårt vesen, her er en fri, men ensom pakt med samarbeid av hundestinkt.

Med all respekt, tillat deg selv og meg! Hva synes du om meg og jeg om deg? Jeg er takknemlig for at du leser meg, kanskje forstår meg!

Passerer til den delen av betraktningene hvis du allerede har lest meg, har du allerede tatt din elações minst veltalende gave pakket ut på den lovlige timen allerede massen av hanen eller spillet av hanen her er det forferdelige spørsmålet!?

Refleksjon til kommunikativ ekstase som er forståelig for det minimale og enkle ekkoet i stillheten som distanserer oss. Handlinger er ord av smerte selv i en enkel glød av avvisning. En fysisk uoverstigelig hindring, men ikke for det lysende vesenets hormonelle og åndelige kjemi. Himmelske legemer invaderer oss for å få den perfekte kjærligheten til å blomstre. På jakt etter kjærlighetens kløver, for rikdom består i å forstå mangefasetterte vesener og alltid med noe å legge til dette synspunktet. Enda et tillegg, enda en økning i ønsket om medfølelse og ømhet som forviser oss til representativ selvfølelse i

sosiale miljøer. Sett fra perspektivet til det ene og udelelige selvet er ingen vilje alliert, uansett hvor mange viljer som oppstår i sirkelen. Den gylne sirkelen, alliansen av god tro, troskap og respekt, fremfor alt plikt, eksisterer ikke. Vi er rene og ville i vår måte å handle på, og ingenting er mer egoistisk enn selvet, som bare fordi det er slik, alltid invaderer den andre med sitt synspunkt. Når sinnet blir opphisset av en enkel konfrontasjon av ideer, må vi appellere til sunn fornuft. Når skal vi gi etter eller blande egoet med den andre? Ingenting er mer banalt enn å avvise det vi ikke vil ha, det er enkelt. Å elske og å elske er ja til å føle den andre og ikke selvet. Konstruktiv holdning til koblingen mellom oss vesener, lider av en harmoni som av det levende vesen sammen med andre vesener. Innprentet i instinktiv atferd tenker vi bare på oss selv, så på oss selv, og forresten på oss selv igjen. Konflikter fordi man er meg forvandlet til jeg, og man vet aldri nøyaktig hvor mange jeg-er man må tåle før man gir etter for den andre. Det er et slags komme til oss som alltid åpner seg. Oppmerksomhet på hvilke jeg-er man møter og hvilket nivå av egoisme man befinner seg på. Vel, jegets rustning vil en dag bli så knust av de du'ene som finnes og som er mer jeg enn jeg som knuser rustningen. Og hvordan er det da å stå foran speilet og bare være det reflekterte jeget som eksisterer fordi alle jegene ble knust av verdens jeger. For vi står igjen alene, og så, når vi ønsket å være alene bare på grunn av egoismen til forskjellige jeg-er mot jeg-er. Ensomhet det ordet som mye egenkjærlighet har, men som ikke har skapt noen kjærlighet til jeget pluss deg. Kjærlighet: jeg og du omnia vincit amor kjærligheten overvinner alt.

Ai se tu sabes e quisesses ai que tu sabes e nunca deve porque esta ansiedade perdulária porque é saudade e é séria vens de lá para cá I nao vejo nem dá como seria

perfeito seria um feito que tu viesses e trazesses

du verken bringer eller viser deg åh for en smerte å ville og ikke kunne men du kan eller vil jeg ønsker møtet på et tidspunkt er slik livet er veldig fargerikt farger jeg har mange som gir meg en prikk du burde være her nær meg jeg kan ikke se hagen roser blomstrer og faller hvite kronblader visner bort lengsel og begjær aldri alene, uten dumping jeg er her du er der og jeg ville ha deg her dine vakre og brune øyne er som oliven fra havet som når jeg tenker på dem bare du får meg til å huske jeg våknet, jeg våknet jeg forlot mørket uten lengsel jeg fant meg selv og pakket inn lidenskap og begjær i alt jeg så og husket sterke kyss, sterke omfavnelser alt jeg ga og fikk og ikke ba om oppsto fra gjenfødelsen av å være, og ba ikke om å være med kjærlighet uten smerte jeg så, ønsket, hadde og husket alt jeg fikk var alt de ikke lenger kunne insistere ble gitt kjærlighet, hengivenhet, medfølelse alt for lidenskap dette ordet som aldri sier nei til et fritt hjerte og venter på å gi det som ikke engang er bedt om det er donasjon er sannhet er å gi, uten å spørre eller kreve hvis du ikke hører et ikke spør, gi se etter spaden og finn eliksiren skatten som det ikke finnes maken til, bare en skatt som ikke er gull er varig kjærlighet du visste godt hva jeg ville men jeg fortalte deg ikke du så at det var noe dypt, noe som jeg så men ikke oversatte det var en kraft, uten å ha det var å bli født, uten å se det vokste inni meg slik at det liker meg og for deg skrev jeg, og jeg så ikke det som vokste inni meg var kjærlighet det var noe som jeg ønsket, men ikke hadde, men ønsket dessuten elsket hvordan jeg likte å se det vokse om kvelden alt skjer uten frykt, uten skjelving uten frykt for å sovne varme ensomheten som en hånd under hjertet du var der, ved vinduet jeg ikke så deg, men jeg visste, jeg følte parfymen var hennes en lukt av sandeltre og jasmin jeg lyttet, men hørte ikke men jeg innså at det ikke var der og gjenkjente i går det var det samme, men i dag var det annerledes jeg så, luktet og lyttet det var foran

fronten uten like, det var noe spesielt, det gjorde vondt, og det var viktig for meg å puste og puste inn, jeg pustet for deg, jeg så deg ikke, jeg følte deg ikke, og det var ikke slutten fordi du var der, langt borte, men til stede Jeg ba en munk om å vise meg fronten, fremtiden, og jeg gjettet at du var der på slutten, ved vinduet og så uten å se deg, uten å gi deg Jeg tok deg med til havet Jeg ga deg lukten av sjøluften av den fuktige pusten og gleden var det jeg så havet, sanden, det fuktige, luften og ja, pusten din.

Jeg tenner den ettertenksomme sigaretten og nyter harmonien mellom vesenet og det tenkende objektet får meg til å vandre mellom linjene og flyte i tanken objektive ideer og samspill mellom forfatter og leser aldri lest tråd for å veke det jeg skrev, det er rart, men jeg vet at noen leser hvorfor liker de, vil nå det jeg vil formidle eller er det noe vagt sigaretten gikk ut og jeg tror for meg blir ...! Jeg vet ikke, men jeg skriver som en form for åndelig og intellektuell utgivelse er bra for meg ønsker at de som leser meg er glade og godt valgt for en annen sjanger av skriving i det siste er jeg mer konkret ikke så mye for lys og energi, men for kjærlighet og forståelse destinasjoner, kjærlighetens sinn vociferate ordene hengiven for noen som liker å lese noe mer kjærlig, fornuftig og jeg er åpne armer til kjærlighet til selvtillit uten konflikter og uten å ville være ambivalent i mine ord Jeg er mer direkte og konkret Jeg ønsker å nå den følelsen som forener leseren til forfatterens affiniteter, så jeg vil være det jeg alltid har vært spontan, men tiltalende til vennlige ord av konkordans mellom bokstavene som kommer sammen og danner setninger alltid med forbindelse, og veldig realistisk Jeg forventer gjennomtenkte ord, meditative setninger beklager hvis jeg får deg til å tenke, men det er bra å tenke selv om det handler om det absurde fordi det er noe som eksisterer bare for å si at jeg også eksisterer

denne enkle måten eller temperament gjennom en vanlig filipe moura for alle de uvanlige som leser meg fordi det ikke er vanlig så mye tålmodighet til å lese hva jeg skriver og jeg innrømmer, jeg leser lite, men når jeg gjør det også gjør meg tenke og her er min utfordring lese og fortsette å lese og tenke. Jeg er takknemlig og glad selv om det ikke er for å tenke at noen også tenker tanker! Kanskje du ikke føler det, jeg føler det, som regn på steinen kommer inn i hullene i fortauet er forent under sand og jord hardt og krevende forbindelse det er ingen plass, ingen plass eller en mer stein her er et effektivt forhold stein, jord, sand vi går på dem så er forholdet mellom kalde steiner med eller uten sand eller jord, men forent av murerens hånd som forente dem og perfektionert kjærlighet bør på hele jorden være forent som steinene i fortauet mureren er mannen som forbinder flere steiner og forbinder ikke steinhjerter, men følelser som kan støpes til en hvilken som helst annen brikke vi bør være et sett med brikker som sammen kan tåle enhver vekt heller ikke slitasje av tid våger å ødelegge fortauet som vi går på så er menneskene lider for mye belastning, men hvis de er forent, er virkningen mindre sammenføyet du den andre brikken med kjærlighet vil være sand og jord som forener oss uten skjørhet, bare slitasje minimeres hvis alle brikkene er sammen og godt asfaltert mennesket perfektionerer sin egen stein og føyer de andre sammen de er sterke og utgjør en lang og solid sti over hele verden det er noe som forener oss som lego og dette er en uknuselig festning alle forent og uten feil hvis hver stein lider av slitasje ingenting mer enn sand for å sette dem på plass steiner som mennesker har tid av livet akkurat som steinene mennesket er erstattet på grunn av slitasje og levetid det er små steiner, store og så videre noen som passer av natur andre

som er nødvendige for å polere så er mannen på jorden er støpt for å passe på riktig sted visualisere med et puslespill der alle brikkene passer slik at alle mennesker har en plass og er ikke mindre viktig enn andre som vil være et puslespill uten brikker et forvrengt bilde vi er alle nødvendig i verden planeten jorden trenger alle menn og kvinner ingen er ingenting, alt har en måte å være og knytte seg til hverandre på her er et stort puslespill jorden hvor vi lever og er knyttet til hverandre uten å vite det, men vi spiller alle en rolle i puslespillet noen mer rett, andre skjevt, men det er naturlig at alt passer tross alt vi ønsker en vei dette fortauet er harmoni mellom vesener som alle samarbeider for samme mål kjærligheten og forbindelsen mellom par hvordan kan vi definere oss selv hvis andre ikke viser seg føler og ikke sier sannheten føler er å eksistere er noe å dele og hvis det gjør vondt å leve også dele kostnader men hvorfor ikke løse alt uten problemer fordi vi lyver og er fantasert følelser er vårt ansikt vårt ansikt og når du elsker noen bør vise ansiktet som det er hvis du viser ansiktet som det er beklager hvis jeg er som jeg er, men jeg viser hvordan jeg er og viser ansiktet og ansiktet mitt er ikke solgt ikke for å være for dyrt fordi pengene aldri kjøpte meg heller ikke jeg ønsker å være til salgs og mye mindre kjøpe noen, men en ting er sikkert jeg er mot euroen til fordel for ansiktet ikke kronen de sier at kjøper alt fordi jeg ikke er konge og ikke vil krone jeg vil, men ansikter med følelser med lidelse fordi hvis du ikke lider ikke eksisterer og hvis du ikke lider ble solgt ble kjøpt er lykkelig fordi det har penger jeg aldri så ansiktet viser alt, og det tar ansikt å anta at vi ikke er gode nok, og vi må være gode nok til å anta vi er fordi vi er ikke bra ingen er god nok fordi en dag kronen erstattet ansiktet og at

det ville være kronen uten ansikt den samme smerten den samme gløden det var kjærlighet lidenskap det var vår fantasi vår transponering fra det imaginære til det virkelige jeg er lojal mot lidenskap to love to ardour and even in pain for this your splendour I exist and I am an actor in our world you are a silent movie actress but our passage is a romantic film shooting that intones a song "here is our ardour love without pain" you could be I will be you are then we are both we look and see the same perspective the same course the same future our corner the same space fits everything takes everything I am projecting to idealise at last working for the same way through the same way I breathe and sigh you always sighhvis du var redd for fremtiden var det vanskelig å se deg lide uten å bli såret fordi du ikke ble såret det var livet du vet at ja jeg vet ikke om ja fordi jeg forestiller meg og fantasi er ikke pålitelig men jeg vet at ja vi er sammen selv om vi er atskilt bare for å være her jeg kommuniserer du svarer jeg vet hvor du er du vet aldri om jeg vil være men jeg finner meg selv her og der jeg er alltid der med deg jeg fortsetter uten å vite fordi jeg bare forestiller meg men jeg forestiller meg alt godt uten grenser det er ingen barrierer er du og jeg alltid rundt her sammen eller fra hverandre vi er forbundet, jeg trenger deg og du trenger meg du handler jeg reagerer du ler jeg smiler du snakker jeg godkjenner du ser du ser du legger merke til jeg er enig vi er alltid på bølgelengde hvordan jeg vil ha deg hvordan jeg begjærer deg bare for et kyss jeg reiser jeg løper jeg flyr jeg snubler alltid men jeg snubler ikke jeg blir ikke skadet du er kuren for mitt begjær jeg lover jeg vil møte deg og oppdage alt og jeg vet ingenting fordi jeg allerede hadde forestilt meg hvordan fremtiden ville være jeg så deg og følte du følte du følte du følte megdu og jeg følte at du følte meg også fordi du leste det jeg skrev og det jeg følte var at jeg vil ha deg nær meg alltid jeg overvinner mytteriet men det er ingen kamp beklager skrivefeilen ingen har skylden

fordi du vil se selv uten å se jeg vet jeg innbiller meg det

ser du at den keiserlige erobringen er virkelig, og det var ikke innbilning, det var et syn uten bedrag.

Nullitet eller null her er at ingen forlater spillet når noen når det han ønsker, han føler seg midlertidig lykkelig fordi ambisjonen er å erobre og deretter erobre igjen, så han er lykkelig for å nå og frustrert fordi han har nådd og alltid vil ha noe mer, og nå er jeg lykkelig, men så tenkte jeg på et annet ønske, og nå oppfyller herr Geni meg ikke tre ønsker, men en rekke ønsker, og nå forsvinner ikke herr Geni, jeg vil ha noe mer, bak skjønnhet ligger karakter, denne kraften som driver oss til alltid å følge en personlig og oppnåelig idealisme, så man forsvarer et individuelt adferds- og sosialt ideal. Bak skjønnheten ligger karakteren, denne kraften som driver oss til alltid å følge en personlig og gjennomførbar idealisme, derfor forsvarer man et adferds- og sosialt individualitetsideal, mine kjære venner, denne forskjellen som markerer holdningen til å handle og materialisere seg i henhold til en idé, en tanke, en måte å være konform på, derfor på jakt etter, eller på vei mot stolthet, denne naturkraften som gjør at vi kan være dem vi er, unike vesener og generatorer av selve grunnen til at noen av oss ønsker å være spesielle, å ikke tro det, en dag har du allerede falt, vi finner oss i det, men vi elsker og kjemper også, står med troen, faller uten å ville gå, faller uten fallskjerm, alt oppløst i skyldfølelse uten unnskyldning og opp! Din grønne, din brune din fortryllende prinsesse din sjel er tent jeg vil ha deg, som en som vil leve, puste glad dine farger kurerer meg for mine smerter din glans er min fascinasjon ditt vakre og nydelige hår slår der skaper bånd mellom hjertets røtter for å drepe ensomhet jeg gratulerer meg selv med takknemlighet for den lidenskapen den hånden den berøringen, det smilet som tar meg til paradiset

Jeg så deg Jeg så på deg Jeg la merke til deg Jeg så igjen Jeg la merke til deg igjen Jeg likte deg

Jeg elsket det, det var en gest av kjærlighet.

Du var slik og du sa ja til meg jeg så at det ikke var slik jeg spurte deg hvordan du hadde det og du gråt nesten jeg følte meg trist og du ba meg om ikke å være slik jeg ba deg om ikke å være glad jeg er som deg hvis du en dag finner deg selv tapt tenk på meg som et utgangspunkt tenk at livet er et kart og at du fant meg og jeg sa velkommen start reisen her og at ingenting du allerede har konto med meg og at du har meg i ditt gjemmested gi meg et kyss og alt vil være vakkert.

Å forestille seg uten å skape å skrive uten å lese å lytte uten å lytte til å studere uten å memorere her er et motto har et tema å se og føle og gi slipp i bokstavene i ordene i setningene i diktene med meg alt er et tema i dag føler jeg meg aktualisert modernisert uten fortid selv om jeg husker jeg glemmer og gjør alt igjen i nåtiden jeg føler forståelsen sannheten jeg føler alderen i ansiktet jeg ser i øynene og seruten ironi eller demagogi jeg er spontan jeg er saklig, punktlig og aktuell i dag var slik glem det gjør det slik som det ville vært hvis det ikke fantes noe tidligere øyeblikk det kommer innenfra jeg ser på utsiden jeg husker jeg eksisterer og jeg ser meg selv i nuet øyeblikket er allerede borte det er allerede borte jeg ser på det nåværende ansiktet øyeblikket øyeblikket øyeblikket hendelsen ikke fra fortiden men nå dukket nesten opp det ordet av handlingen av et enkelt faktum av et ønske av en vilje til slutt av en glede bare å skrive ingenting sa men tilsvarte visjonen om den dagen og skrivingen ble født energien gleden til en mann som lever sin dag-dagen flyter og blekner nesten det klare og rolige vannet som renner nedover det ømme ansiktet er tårer som renner nedover ansiktet ditt av jenta av damen av kvinnen av kvinnen som noen ganger går seg vill og ikke vet godt hva hun vil, men lengter etter å være så søt som kirsebær er bokstaver er ord noen ganger så

dumme andre så klare de kommer innenfra med en glød jeg vet ikke om de gjør furore men jeg føler en svie av et sår av en reise til ditt intime det er et vendepunkt en passasje i din verden og jeg sermed et dypt blick jeg vet hva du føler jeg vet hva du frykter jeg vet hva du vil ha i disse ettermiddagene i disse nettene i ensomhet det er lidenskap det er et begjær du lukker øynene du føler du frykter du vil ha og jeg tenker på ditt glade og ivrige smil som venter på noen modige de tar de stjeler de invaderer men tar ikke meg som er din vår drøm vårt møte ved bredden av en elv jeg smiler du leker med en stein under vannet som beveger seg og beveger seg steinen er hard men du og vannet er rene eiere av den største galskap hvis jeg setter meg ned jeg reflekterer jeg skriver mellom linjer i fantasien som en fisk i et akvarium der ingenting og ingenting, men som ikke blir lei av å puste oksygen og søke friheten til å svømme en dag uten et akvarium til å holde ham og så drømme hei jeg ser deg der jeg spør hvordan du har det jeg er mer eller mindre du sier jeg lytter og tenker jo mer jeg ser ais av din mindre jeg ser for mye aldri mindre jeg ser og føler det som bekymrer deg og ikke frigjør ditt positive og kreative sinn men det var aldri negativt det var konstruktivt jeg drikker kaffen jeg mister troen noen tar tak i meg jeg kjenner kloen som beskytter meg noen som aldri glemmer meg og forteller meg at du er der ja jeg vil ha deg glad glad og fornøyd som hele tidendu lykkelig og fornøyd som alle andre er det jeg ønsker for denne befolkningen i evolusjon så det er lidenskap jeg så fremover jeg så deg til stede det var fortryllende det var magisk alt jeg ønsket meg var deg bare deg bare meg og deg hvor lykkelige vi var jeg så på regnet som falt og forente oss våte og forelsket vi var alle oversvømmet av disse dråpene av magi og av alt som overførte var glede når jeg føler når jeg skriver er det noe jeg ser jeg husker og jeg ser deg alltid fremover i fremtiden og i nåtiden jeg ønsker-...

du for alltid når jeg tenker ser jeg deg sammen med meg navle mot navle lepper mot lepper kropp mot kropp forent mer enn venner det var alltid noe jeg så og ikke sa det var noe jeg ønsket og følte noe sterkt en forbindelse uten lidelse jeg satte deg i min fantasi det var skapelsen av noe vakkert i nyanser av gult som solen som aldri slukker og som stråler energi hele dagen når jeg slår av lyset blir det mørkt alt er dunkelt jeg går inn i den dimensjonen det er en mørk grunn det er mørke det er ingen grunn du i min fantasi var det å skape noe vakkert i nyanser av gult som solen som aldri slukkes og som stråler energi hele dagen når jeg slår av lyset blir det mørkt alt er dunkelt jeg går inn i denne dimensjonen det er en grunn mørket det er ingen motivasjon det er fantasi av intethet av tomhet av det som ikke kan sees alt projiseres inn i mørket en vegg forestilles hindringer bringes ned verre enn tentakler showet begynner jeg slår på lyset teppet går opp til når

Jeg går og drømmer du tenker men du tenker ikke akkurat som ingenting er likt sinnet tenker forskjellig fra folk til folk du tenker jeg også tenker vel! Vi tenker og handler alltid bare ett vesen til å skje som jeg ser mørket jeg er en passasjer ikke av lys kjærlighet så lenge jeg er hel jeg føler delene av kroppen sover følelser brutt av tonen av lyden som forteller meg slappe av understreket og absorbert av øret jeg dukker opp igjen ikke sovner men kanskje det er bedre å glemme noe for å lindre spenningen pulsen jeg er stoppet bundet omjustert kanskje det allerede er forbi jeg frigjør meg og jeg er stille men det er alltid en løsning på spørsmålet jeg reagerer ikke men jeg handler jeg tar ansvar for situasjonen her er en god anledning til å avslutte lidelsen.

jeg trodde jeg drømte jeg våknet og så deg i en drøm det virket som en fortelling du var den som hadde mer sjarm mer skjønnhet luften av en prinsesse du var min inspirasjon

det var ikke fantasi det var din ridder din kriger for deg jeg hadde noen handling uten rustning som beskyttet mitt hjerte du var søvnig du åpnet munnen du sovnet jeg tenkte på deg lent mot din side

liggende ned jeg ba om et kyss du ga henne et ønske jeg ønsket å være med deg jeg fant meg selv å drømme med deg jeg ser deg fredfylt kronblad av lilje din parfyme forfører meg fører meg til ditt møte jeg blir svimmel og forvirret vi er på taket ditt ser stjerner jeg lener meg mot deg og til og med går meg vill du får meg til å smile du får meg til å føle det er så godt å la meg gå utover det er ingen du er så mild en blant mer enn tusen eller bedre uendelig det er så vakkert hva jeg føler for deg mer det er umulig å føle det er å la meg gå for deg for din magi for din glede.

Du er så søt du er en baby som allerede går opp du er så søt du er en venn jeg vil ha deg med meg du er morsom du er den beste du er den største du er alt jeg ønsket og ønsket meg for en vakker sønn du er veldig kjærlig du er veldig smilende du er en sympati du er den største glede du er min sønn du er min verden slem slem gutt du er du tiago min sønn du er min gutt du er min gutt min søte og kule gutt du er flott hele dagen lang smilet ditt, smilet ditt, gleden din er fascinerende energier av noe rent du hopper over veggen du hopper over gjerdet du kommer til meg for godteriet du kommer og gir meg puddingen din du er så søt så snill hele dagen lang du er alltid smilende og klar til å gå på gaten, til hagen du er en gutt en rampunge jeg liker deg og du liker meg jeg vil at du skal vite at jeg alltid vil ha deg i nærheten av meg

Jeg reiste under skyene jeg fløy under himmelen jeg var på planetene på Mars og i Jupiter på Mars bestemte jeg meg for å elske deg og i Jupiter ville jeg ha deg og her er mitt vesen som flyr fra penn til planet det var styrke det var energi det var glede det var noe som sendte det var kjærlighet i form av en blomst det hadde solens styrke det beveget seg som solsikken det hadde sin egen vilje på uopphørlig jakt etter noe brennende det var en drøm det var en erobring det var et mål alt med lidenskap uten

dimensjon det var storslått det var fantastisk

til slutt veldig kjærlig jeg så ut av vinduet jeg la merke til horisonten jeg lot blikket gli over åsen jeg så fremover jeg så stjernen din den var lysende funklende jeg løftet blikket jeg så månen den var min og din det var et landskap det var en reise jeg så deg reise over land og under havet jeg fulgte deg vi reiste vi erobret hverandre over land og under havet det var bare måneskinnet.

Saudade er å ønske er å begjære er å elske er å tenke er å føle er å savne deg er å ønske å ha deg her er å ønske møtet er å elske deg er å alltid tenke på deg er å føle ditt nærvær.

Jeg har lyst til å skape noe, men det er veldig vagt å forestille seg å skape og transformere skrijving for noen å lese Jeg vet ikke hva, men jeg vet hvorfor, men jeg mangler inspirasjon Jeg må ta et standpunkt for å møte denne situasjonen med å skrive og ha noe å lese Jeg begynner å tenke på å prøve å gi slipp Jeg vil gi opp da det ikke er lett å oppnå.

Hvis det var en dag for å fortelle eventyr eller misadventures bare på en dag eller på 1 år i dag etter 1 år kan jeg se 50 dager er 365 dager i året 7 dager i uken 24 timer i døgnet her er litt av 50 dager med øyeblikk for disse 365 i året noen dager i uken og noen minutter for de 60 24 timer ganger til slutt, leve øyeblikket!

Jeg var abstrahert jeg hadde gått dit jeg kom jeg var absorbert litt forvridt det var litt rart, men det var ikke en drøm jeg var våken klar til å kaste terningen var rett frem

I henhold til hvordan hjernen fungerte, forestilte jeg meg det, og fremfor alt var det noe jeg skapte, og så måtte jeg leve med min væren, og det er å leve og være.

Vet du hva? Det er ting som forvandler ting, det er allerede noe, og ting som var ting, fremkaller n av ting, men når? Når det ble forvandlet og det virkelig var den tingen som allerede var noe, vel, livets ting!

Det var tåke under dem som flyr det var luft bare for å puste det var å ville vinne uten å frykte det var måneskinnet ved havet jeg var kapteinen jeg hadde alt for hånden om bord seilassen bildet av slaget som ble vunnet dukket opp det var en prestasjon.

hvis dette en dag skulle skje åh hvilken glede, ville noen si jeg lukker dørene, åpner vinduene og flyr uredd under paradiset det er de som ubevisst dømmes jeg foreviger meg selv til gjensidig enighet det er løse noter, i en atmosfære på et veldig varmt sted det er liljer, det er ringblomster vil du det er våt jord, fuktig i taket, en svak og hjelpeløs lampe holder påspenningen stiger det er anstrengende øyeblikk, til og med vanskelige, men ingen, men ingen visste hva bare en forsto og forsto hvordan man kan være alene i mengden her er en ting, men å leve uten å eksistere og fremfor alt å ønske å leve jeg smilte for øyeblikk jeg gråt for anger jeg skrev det jeg ikke forsto, men fremfor alt følte jeg at jeg så alt og ingenting jeg så for da gråt jeg bare fordi jeg ga meg selv og aldri forlot deg, men jeg vet ingenting og her er det parfyme som utvidet seg og antente lidenskapens skarpe smerte det var på tide å si nei bare fordi da eksisterte noe noe beveget seg i venene blodet strømmet noen ganger fjernt fra et hjerte som ikke pumpet det var bare for å ha en idé om hvordan lidenskap slår sterkt og kraftig selv i sjelen til en fattig person fremfor alt var det mennesker og hadde et sinn fordi det er redd for noe det føler til slutt det er alltid en

slutt og en begynnelse jeg tror jeg fortjener det

det er ikke for meg eller for deg det er for begge fordi vi elsker og også avviser noe som slutter noe som blir født blomstrer og vokser hva alt en dag eksisterte og på et sekund forsvant det var slik alt som skjedde ikke bare fordi man ønsket å leve en dag og et øyeblikk til alltid inkonstant uten å være veldig viktig det var et øyeblikk det var tid i et tilbakeslag det var og sluttet å være det var nok til å tro noen ganger å bli gjenfødt som jeg kunne se og ikke forestille meg det var sannheten i øm alder hva er nøyaktig det demonstrererhvis i handlingen en enkelt handling for å erobre et hjerte frukt av fantasien det var en forbindelse uten at noe eller noen sier nei det som skjedde var noe jeg fryktet alt som skalv var ikke forgjeves det var som noen passerer hånden med en mopp det er alltid noen på siden av nei fordi da må man si ja selv om man tenker nei dette er ikke å ha rett men ja er nei og det har alltid vært slik aldri å ville men noen ganger å gjøre et ja forvandlet til et nei her er oppriktighet som kjemper for friheten til å handle med sannhet et nei er nei og et ja fordi jeg ikke er og jeg er ikke bare for å ville være i live fordi jeg eksisterer og jeg var allerede da jeg trodde jeg var det å lese å utvide og skrive å sove jeg løp mens jeg gikk og var stille jeg var i bevegelse frukt av fri og smart tenkning jeg var oppmerksom på bevegelsen jeg gikk og gikk bare fordi jeg elsket jeg er selv om jeg ikke er i denne verden kjærlig jeg tror ikke på overtro jeg tror på mennesket og hans oppfinnelser spørsmål antakelser forestillinger fantasier illusjoner være med ioner eller protoner til og med skape raketter lyset er i energien og at man ikke så, men produserte uten guide gikk og fikk det var mannen var så vulgær var bare forestille seg og skape det var mening ikke den sjette sansen som det ble sagt, men det var så ekte at det skjedde når han ville.

Hvis vi levde øyeblikk for øyeblikk, enten det var

veltalende eller til og med varm, ingen ville si at kjærlighet var smerte som gjør vondt forestill deg kjærlighet uten smerte, for uansett hva det er, trenger det glød med gløden av et pust lenger enn du kan forestille deg sannheten er i å elske og gi, til og med lide, til og med ikke se, men fremfor alt føle og påføre smerte for å elske, til og med ikke se, men fremfor alt ønsker å beskytte sin kjærlighet fra smerte, beskyttelse som skaper et forhold som kommer fra følelser kjærlighet uten grunn fordi da kommer smerten fra hjertet i blikket ditt Jeg ser havet som bare ved å se får meg til å elske øyevippene slår i sanden tårene ruller i bølgene Jeg ser en sandstrand med skjell Jeg snubler over stjernene et rop, et korn så hjertet mitt blir matet.

Hvis jeg led, var det fordi jeg ikke så eller forstod hva jeg opplevde smil solsikke muntre deg opp og forskjønne deg selv med solstrålene friefrigjør deg og vis din skjønnhet hva kvelning hva galskap hva frykt alle har litt det var noe som beveget seg jeg så ikke hvordan dette skjedde det var en pine i et langt øyeblikk hvordan kunne jeg møte en hvisken nå det lo ikke fordi noen så en mann som et øyeblikk vaklet bare fordi han så og forlot der hva ingen la merke til hvorfor var det stille jeg led av noe jeg levde og led hvordan jeg følte meg natten var kald jeg returnerte ved veien med alt og med et ingenting en ingen hadde aldri vært utenfor men som noen jeg kom til kort hvis i dine øyne jeg så sikkerhet jeg handlet med klarhet og hadde fingerferdighet av tristhet nå som for det usikre du ikke handler, du tok feil da jeg så i taket og alt virket forlatt for meg åh for en smerte åh for en trist og engstelig visjon se på meg strålende i den timen jeg går på gulvet bare fordi jeg falt og jeg sank ned i ydmykheten til alt som eksisterer i menneskeheten stillheten den forstyrrende stemmen til den forstyrrende stillheten til noen som for det som ikke sier blir lykkelig jeg våknet opp i en dag som jeg mistet for meg sa at det ikke var

glede

hva jeg følte og alt på en dag i morgen ville bli bedre var hva jeg ønsket bare fordi det er mann blir trist

I ensomhetens mørke, rekk ut hånden, si ikke nei til en bror, for det er ikke forgjeves å berøre hjertet ditt, for hvis det bare var for å være alene, ville det ikke være noen medlidenhet.

På disse steinene jeg sitter skriver jeg for deg hva jeg aldri glemte ditt smil ditt selskap var noe jeg alltid følte når jeg var alene, fra tid til annen tenkte jeg på deg etter at jeg følte meg godt bare ved å huske deg.

Hver gang jeg drømmer våkner jeg opp og ser på meg selv og spør meg selv om det virkelig er slik jeg forestilte meg eller trodde, eller om jeg bare reiste drømmen, ingenting bygger ingenting, ingenting endres, det er en feil oppfatning, så jeg drømmer sjelden, det er frustrerende å våkne opp og alt er det samme uten endring, til slutt drømmer eller ikke drømmer alt forblir det samme.

I en trist og menneskefiendtlig nattatmosfære, stille og taus, veldig fåmælt, er det imidlertid en stjerne som skinner, en måne som skinner sterkt, selv i det mest grusomme og grusomme miljøet, er det håp, noen som er til å stole på, et vesen som oppmuntrer oss og trekker oss oppover, en venn, noen som ser på oss med likegyldighet uten tro, ikke ser på oss med kjærlighet, påfører oss smerte, på en eller annen måte ikke tror på å være en venn og som bare ser på navlen sin, han vil også en dag føle forskjellen som er en venn av vennen og føler troen på kjærlighet selv i smertens time hva en dag mennesket skulle bli, ingen kunne si om de sa at det var uten å vite, fordi mennesket alltid får noe annet til å skje, var forankret i sin måte å leve på, fra fødselen av, for så å vokse opp og til slutt dø - alt mennesket gjorde, kunne ingen forutse, og ikke engang

visste hvorfor han gjorde det, dette er mennesket og dets vesen.

Jeg så i blikket ditt et visst glimt noe satte det i gang det var intenst og det hadde en årsak kjærligheten jeg så igjen det fortsatte å skinne blikket erobret meg det lyste som en funklende og sterk stjerne som fanget min oppmerksomhet det var en vakker følelse av lidenskap når jeg ser hvor jeg vil være jeg vil at du skal gå med meg på samme vei det står skrevet på dette pergamentet at du er min skuldervenn noen som jeg vil være sammen med alltid og alltid jeg lengter etter det stedet som vi vil erobre med vårt måneskinn og den samme stjernen som alltid skinner.

Jeg forstår ikke eller til og med bare ikke vet det var nok til å forstå å forstå å forstå å vite så ja jeg kunne argumentere for at jeg ville bli opplyst om hva som skjedde jeg var utover det som skjedde jeg ville bare vite hvor det startet og til slutt endte jeg vil at du skal vite at til tross for alt som kan skje hvis slutten jeg ikke kan forutsi at jeg ikke vil glemme deg og at du alltid kan stole på vår kjærlighet i enhver situasjon fordi det er ikke bare lidenskap jeg så i mørket så dybden av natten det var på tide å slappe av øke musikken på radioen og la meg ta natten er følgesvenn vi kan dele de mest følsomme opplevelser, for hun holder på hemmelighetene sine godt, jeg liker å kalle henne den stille natten, for hun har alltid et godt øre, men snakker lite, selv om hun alltid er medskyldig, og så er jeg lykkelig.

Hvordan leve som en fange av hele verden et pust av frihet for å lindre angst denne følelsen av fengsel får spenningen til å øke nervene til å blinke uten at andre ser se hvilke bånd som løsnes på oss som løsnes hvordan det er å være fri og naturlig til noe mer banalt eller sanselig ikke engang jeg forestilte meg hvordan det fungerte var

skrivning og å ha noe som forestilte seg og representerte min være den vanlige være følelsen og se meg skrive alt som gikk gjennom tankene hadde glede Jeg håper at du når du leser like.

Denne ensomme posisjonen, individuell og uten skjebne, denne desorienteringen som presser oss til glemsel, til det totale tapet av følelse, til å puste, til ønsket om å tro, dette er hva hver og en står overfor når de lever, et blikk, et sukk, sigarettøyken utvider seg, det ene pusten etter det andre, jeg ser på klokken, minuttene går, sigaretten brenner sakte, etter noe jeg søker etter ustanselig, fra dette øyeblikket, et nytt pust, et ord før timen går jeg håper denne avhengigheten forsvinner en dag det skjedde det passet av magisk frukt av innsatsen av utholdenheten til den positive holdningen det var noe bra eller til og med eksepsjonelt det ville være originalt hvis slikt dukket opp av naturen til å ønske og være bedre og mer enn! Vinner og overveldende endelig erobrer av daggryet i den stille natten alt i min hånd uten en fangst alt ved illusjon med følgende betingelse for å være lykkelig eller til og med veldig lykkelig bare fordi jeg ønsket det

Og siden alt avhenger av hvordan vi føler ting i dag, på denne dagen i ethvert århundre, er jeg disponert for lykke til å leve det jeg ikke har levd for å lytte til det jeg ikke har hørt og å være der jeg ikke har vært. Vel, å bli gjenfødt for å leve for å gjøre det vanlige til noe subtilt uvanlig er allerede til stede i det ubevisste, noe som ikke lyver for oss. la det hoppe og fly i fantasiens sanser, la hjertet banke sterkt for å nå frem til den

Den høyeste friheten til en person som ikke dømmer seg selv etter sine handlinger - å være er å leve fritt.

En dag gikk det for fort, jeg krasjet og ble liggende igjen, så jeg startet på nytt med oppmuntringen fra et krasj og selvtilliten fra en bedring, jeg insisterte og levde som om det ikke var noen annen sjanse, jeg tok et sakte, men bestemt og overbevist skritt, jeg vendte tilbake til det sprøeste løpet i verden, løpet heter livet, det var for henne jeg kjempet og nådde målet om å være glad for å være godt plassert på målstreken...Jeg så at det å kjempe alene er nødvendig frihet og dette er ensomhetens søster fordi jeg alltid startet alene og stod utenfor første og siste plass. Det er bare mulig å være først og sist når vi løper alene. Dette var kampånden, men vi er aldri alene, og vi har livet foran oss, og dette er å løpe for å leve og være først og sist når vi starter en syklus, det er naturlig at vi starter sist, men det er punkter der vi er vinnere. Dette er livet, først på ett sted og sist på et annet, men aldri stoppe slik, det er ingen løper i livets løp, vi vinner alltid og samtidig taper, og dette er å kjempe og vinne i livet!

Drevet av fritid jeg mediterte, likestilte og til slutt tok en side en handling på rastløshet mennesket blir ulykkelig når han ikke lever alene når han ikke tåler å være stille det er nødvendig å lete etter lykke dette kommer innenfra fordi man søker noe utålmodig som kommer utenfra vel denne rastløshet gjør oss trist å tåle ensomhet og å være stille styrker oss hvis vi kan leve med oss selv når vi fylde lykkelig den som ikke søker noe fordi han fant seg selv ikke tenk på dette som en autistisk måte å leve på, men den største lykken er i oss.

6t der ... 6t der når du ikke spør ... 6t der når den ikke er det

Jeg trenger ... å være der når du vil ha meg ... å være der selv når jeg ikke er der ... å være der når du ikke føler meg ... å være der når du ringer meg ... å være der når du tenker på meg ...# Jeg er der når du forestiller deg Jeg er der selv om jeg ikke vil være der Jeg er der når du elsker meg Jeg er der fordi du finnes Jeg er der fordi du drømmer om meg ...jeg tenker på å være der...

Hvis en dag jeg så deg, og så på deg ville jeg si hva en interessant jente, du hadde noe i øynene lyse den muntre og glitrende smil du var en kvinne for hvem ønsker vakker og sensuell du var den som forførte meg og at jeg noen gang ønsket bare for hva jeg følte du likte magi? Det var min hverdag.

En dag jeg forestilte meg alt det bare for å være, jeg vet ikke hva jeg vil si senere å skrive var annerledes det var veldig skummelt at drømmen om å være og ikke vite hva som ville skje jeg prøvde å beskrive hva som aldri ville se endte her en tur om at verden av stillhet som eksisterte og at noen led jeg tror ingen bør gjøre bare for å gjøre det andre ikke gjør for mangel på mot ikke handle, men vet hvordan å ignorere velferden til noen som ikke kan se og se slutte å røyke og tenke! Jeg slukker sigaretten, sammenstøtet begynner som en kur for det gjenværende ønsket.

Jeg skriver for å fordrive og skape. Etter to minutter begynner sannheten om å skrive og ha noe annet som ikke er deg. Jeg føler at jeg ikke er i stand til det, på den annen side føler jeg meg som en kriger av det som er mer sant, erobringen. Det er 16 minutter siden slukkingen av en sigarett, ønsket om å gjenopplive den vokser. Alt går over, når du føler hva som skjer.

Jeg tenker, så du må vente. Fra svakhet til trangen til å vinne kommer alt som en solnedgang. Jeg eksisterer i permanent kontakt med begjæret. Jeg tenker på halvtimen etter timen, jeg ser meg selv og kjenner at jeg ønsker å overskride tiden. Når jeg reiser gjennom sekundene, er minuttene som raketter som feirer hvert fremskritt. Jeg føler meg lett og tenker på hvordan det fremskrittet jeg når, vil være. Det er et skritt tilbake fordi det er en tilgjengelig sigarett. Etter 35 minutter er dette handlingen jeg vil gjøre gjort.

Den handlet uten å tenke, den handlet på en mekanisk og rutinemessig måte.

Jeg hadde denne tilgangen under en slukkeprosess.

Jeg plasserer meg selv i øyeblikket, i det spontane i skapelsen. Ord, setninger med handling og sammenheng. Jeg hører på radioen at planen kan bli avbrutt, jeg reflekterer og føler at jeg har et nord. 45 minutter til, og her er en ny sigarett, tenker jeg, selvfølgelig! Alt, men nesten alt, får meg til å tenke, og det må jeg forholde meg til.

Det er en time med et resultat på 20 år for de 30 jeg har.

Hvordan vi lever 66 % av livene våre og tenker på de 100 % som de 33 % kan gi oss. Det var komplisert, men forklart.

Hvis jeg virkelig vil noe, må jeg kjempe og finne en måte å prestere på.

Det er ikke lett, jeg røyker nesten aldri en "eneste" sigarett igjen. Den kommer opp klokken ett, og jeg fulgte en rute som ikke har noe prosjekt.

Logisk sett vil jeg røyke over situasjonen. Min natur måtte inneholde renhet.

To timer og 03 minutter gikk, og så tenkte jeg.

Jeg kommer til å klare å komme ut, noe kommer til å fungere. Jeg begynte med å smile, med å tenke at noe kom til å komme ut.

Det enkleste var å gi opp, men jeg hadde tenkt å insistere. Jeg styrket meg, og det eneste jeg kunne tenke på, var å si at jeg hadde vunnet.

Det er noe ikke naturlig var unormalt.
Som jeg vil ...reflektere.., er det beste å late som om man sover.

Viljen kommer, men jeg vil ikke flykte. Jeg er uten lys, men energien vil aldri svikte.

Jeg føler en skimrende kraft som aldri vil blende meg. Jeg vil forandre meg, fra dette vil jeg ikke nøle med å forandre alt.

Jeg skal dit, og jeg vet hvorfor jeg skal dit.

En stille, banal sigarett, mer nølende enn irriterende.

Når en dag en måke kommer, vil jeg be ham om å bringe deg tilbake Jeg hadde det jeg ikke ville ha når jeg ikke ville ha noe Jeg mistet alt hvordan ville jeg være uten deg Jeg pakket beskrivelsen i denne lidenskapen Jeg hadde en gigantisk kjærlighet og galopperte alltid når jeg tenkte på deg, jeg så hva jeg mistet her, du der hvordan jeg ønsket å være en vulkan som om den ristet hjertet ditt denne gigantiske kjærligheten, alltid triumferende overalt jeg følte, et dypt ønske som kom fra min verden Jeg ville alltid ha deg, enda mer når du lo utseendet av lykke var sterkere enn all elektrisitet, gjennom som passerer all strømmen som binder oss og aldri skiller oss aldri hadde til hensikt å en tilfeldig sammenstøt forestille seg broen under elva der fortauet ikke lenger betydde noe jeg så vulkanen og løp, og gjemte jeg

leste på et stykke papir ord søte som honning bokstavene
var ikke bullshit hadde mening og ble begravet i fortiden noe
som vinden tenkte og blåste det ansiktet malt den

pensel på et uelsket maleri du var den resulterende delen av kunsten du var malt på lerretet, det var den det var henne.

Tallet

Jeg løp vekk, men han tok tak i meg og dro meg med seg.

En forbannet skikkelse som du ikke engang kan se, men som forplanter seg. Han er den ugjenkjennelige skikkelsen i en åpenbaringsopplevelse. Skikkelsen mumlet: Du er redd for en ansiktsløs mann!

Ja - svarte jeg med en viss frykt. Ikke vær redd, for jeg eksisterer bare i lysets nærvær.

Jeg har snakket om lys og energi, men aldri om en mann med et ansikt jeg ikke kjenner, som dukker opp og stikker av uten å nå kroppen sin.

Skyggen er et mørkets vesen som ikke lever uten lys. Merkelig du er en skygge som gjemmer seg i mørket og stillheten. Men du dukker opp fra lyset og med den hatten du bærer ansiktsløs, svart. Jeg stiger opp til himmelen, jeg forstørrer med forvrengningen av blikket ditt og metamorfisk lys. Til himmelen ler jeg som ingen andre, jeg ler som en sultan og forvirret, jeg svarer med den svarte himmelens hastighet og fortetter meg til dråpen av det krystallinske og skarpe regnet. Men for en mann uten ansikt gjennomtrenger vannet kroppen min, og min egen trenchcoat blir ikke gjennomvåt. For den er laget av skygge. Disse fantasifigurene har jeg gjenskapt for å skremme bort de som flykter fra mørket og leter etter lys i den stille natten.

Jeg er en ulykkens skyggevenn. Hele

ondskapen i figuren er å ikke eksistere.

Det er en forsvunnet åpenbaring.

Skriket som en form for livgivende nytelse kommer ut av den tilslørte sjelen,

Følelsen av å beskytte andre og den forferdelige summen i sjelen.

Den som reiser seg, faller ikke alltid, men reiser bløffen til frekkheten.

Det du virkelig ser, er stigningen og ikke fallet utfor stupet.

I bølgenes høyder, der det grønne ligger og det blå blekner.

Rødt fremstår som en advarsel om andres prinsipper.

Det mørke, det dystre, det useriøse er ikke alltid til stede som om det skjerper fortvilelsen i et skingrende, stille rop.

I ordene refereres det til møtet med overnaturlig magi som involverer lidenskap.

Uten opphold, bokstav for bokstav, bygges en litterær vegg av ord og en uunngåelig kjensgjerning trer frem ... der skriften og tårene fra en ubrytelig tilfredshet strømmer, hvis vesen ikke motarbeides, men liksom revitaliseres og trer frem ved et brudd i den antarktiske isen som frastøter selve magien ved å være blant de mirakuløse vesenene og liksom tømmes i en brennende ild av begjær etter å uttale det som lenge har vært kunngjort. Han skriver og oversetter lettelsen fra skapelsesmaskinen inn i sjelen sin. Mellom linjer og utsagn er her hva en tenker og en annen kommenterer.

Svimmelhet

En begynnelse, et stup, for tiden er ikke flyktig.

Parallellfallet etter en dårlig start, jeg kjøler meg ned. På tåspissene balanserer jeg og hopper, jeg dykker. Jeg avbryter ikke meg selv, jeg hopper og forestiller meg svimmelheten. Hjertet skvetter raskt, for noe jeg innbiller meg er på reise. I forgrunnen så jeg alt liv i et sekund mens jeg gled gjennom luften. Det var fritt fall dette fallet for å treffe bakken ... av den våte asfalten som skinner på veien jeg puster den dype luften er iskald! Den våte asfalten jeg kjenner det kjølige vannet som skinner i mørket minner meg om den lyse og glitrende himmelen, og så sterk var den bakken, sterkt at sammenstøtet ville ødelegge det som skulle komme. Klokken stoppet og foreviget øyeblikket han tenkte på. I en hastighet større enn vinden kom den piruetterende og snodde seg rundt og gikk opp, opp, tilbake til det forrige øyeblikket slik at det ikke skulle bli noe senere, jeg kaller det av den grunn høyden på fallet den falt ned i som steg svimlende.

Stoltheten av å føle jeg ser hvordan den andre led noen som følte og at den andre aldri så i huden på andre jeg håper du aldri lider ånden av hjelp og gjensidig hjelp stiger på stiene det er steinblokker er disse hindringene som reiser stolthet er født i meg tro fordi verden kom til å kjempe til slutten og våke over deg og til slutt være og gå dypt for å møte den andre og hans verden feking i kunsten feking det er slag å påføre alt går gjennom en følelse av et slag fra spissen av sverdet kampen av en lidelse ufrivillig, som overfører kraften til å vinne og ha og se, skinner vinneren og taperen når han faller, føler smerten, men reiser seg og vinner er en fekter som overvinner smerte forestiller seg selv på toppen av den siste handlingen og skimter herligheten til vinneren og beseiret alle som kjemper fortjener den etterlengtede seieren.

Den morgenen

Det var en lettsindig og bekymringsfull morgenstund, tåren ikke

veldig langt fra et umålt rop som ga mening på det fuktige ansiktet til den gryende morgenen allerede natten hadde gått forut hadde forløpt tiden oppsto en klagesang og sa å være oppmerksom på solen som ville komme og som fordampet tåren som dryppet og verden med skyene sa smilte enkelt forbløffet Jeg bestemte meg for å bestemme meg for hva som ville komme Jeg bestemte meg for å bestemme meg for hva som skulle komme jeg skulle kontrollere og dette virkelig teste avgjørelsen ble tatt det dukket ikke opp fra ingenting jeg skulle klare å dukke opp fra bunnen av følelsen av at jeg følte timen av vaner om å forlate mot og utholdenhet matet meg håpet avgrunnen ble avklart og fra tåken og forrædersk vind dukket opp viljen til å erobre noe som jeg ville nå.

Lykken skulle lansere seg selv tid til å elske seg selv og å utvikle seg i kampene og kampene uten å mislykkes det var et sikkert skudd for de følgende dagene jeg slo hånden jeg leste timene, minuttene og sekundene og frigjorde meg selv, som ved magi var det det jeg så den dagen lykkelig og fornøyd mer enn mange mennesker det var annerledes det kom fra sinnet absolutt det skulle skje det skulle resultere ganske enkelt.

Nettet

Jeg så alvorlig på omgivelsene mine jeg så landskapet og det var ikke stygt jeg så på samfunnet jeg så et nett hvor alt men alt henger sammen og jeg forestilte meg at edderkoppens besøk og nettet var for henne et slags kveldsmåltid edderkoppens tok den som led mest og vevde minst, han stakk folk og som om han sovnet dem, denne fortærreren tok alle en dag drømte jeg at den som døde i nettet hans var den stygge edderkoppens døden ville opphøre å eksistere og dødeligheten ville bukke under dette var drømmen om å

være udødelig uten frykt for nettet, for edderkoppen og for livet. Vi bukker alle under, men det er opp til oss å forme det.

Om det er mulig å være god slik at livet ikke blir stygt, å ha viljen til å leve og ikke se edderkoppene som slutten, men som slutten på en syklus i et samfunn/nett som alltid er under konstruksjon, konstruksjonen av nettet var evolusjon og for edderkoppene finnes det ingen løsning, det som gjenstår er nettet, den stygge edderkoppene og min fantasi.

Luzes kafé mellom den knapt slukkede sigaretten og den ristede kaffen jeg er til stede i dette rommet er et luftig og godt besøkt sted hvor folk dukker opp fra hvor som helst jeg ser meg selv i fremtiden for å skape et bånd i dette rommet hvor jeg vil skrive og ha et mål som jeg håper å oppnå om 2.000 timer hvorav ca. en per dag jeg dedikerer meg selv i dette rommet mer spesifikt kalt kafélyst der jeg håper å belyse mellom linjene i mitt daglige liv Jeg føler avslappende energi selv om det er for et øyeblikk Jeg vil opprettholde en daglig skriveprosess en konstant skapende, vandrende, tenkende og skriving er noe jeg synes er spennende og utfordrende havet Jeg ser for meg meg selv mellom havene i bunnen av min verden er det liv! Jeg dykker ned i skrivehavet der jeg ser blekk som drypper for å skape mellom vakre linjer tekster, setninger, dikt eller til og med enkle refleksjoner uten mye oppmerksomhet eller hastverk, til og med spenninger eksisterer ja intensjoner i mitt hav jakter bokstaver med harpuner for å nå dypt inn i hjertene som føler forskjellige følelser, sensasjoner, men det som betyr noe er å dykke ned i havet vårt og fremfor alt kjærlighet til de forskjellige havene.

Jeg tenner lykten av kraft til energi, og så slukkes den opplyste tomheten, med en følelse av oppfyllelse våkner et uendelig begjær i meg. Det hender at den lysende flammen lyser opp en ettermiddag som går sakte, veldig lat, det er en lett oppvåkning av et strålende blikk og som om en erobring blir født i nærvær av en kunnskap

å puste ut en tett parfyme, intens og smittsom, en lukt som man føler glede når man puster inn og hvor godt det er hver dag å aldri puste inn den samme luften smil smilet som ikke alltid er presist, men som gjør deg vakker diskret intimt smil et tegn på glede og velvære som om det var en fascinasjon en tidløs glede veldig naturlig og avslappet når du smiler klokt, treffer en glød meg som listig ikke lyver, og når den berører meg, er den forbløffende annerledes Jeg forblir litt dyp og tenker et øyeblikk på hvordan lykke oppstår i virkeligheten fra dualiteten til et muntert smil til et blikk med mye glans som jeg noen ganger har opplevd.

Fado a fado en skjebne som markerer lengselen uten en fjern alder ørkenen men veldig nær tørsten etter å se deg ønsket om bare å tilhøre deg følelsen ikke alt jeg føler jeg skriver men jeg føler det jeg skriver.

Dette er på en enkel, men ikke forminsket måte hva mitt hjerte hører ord til vinden. Hvis vinden skulle ta deg noen ord, ville jeg skrive med regnet hva jeg ville si til deg på et postkort, jeg ville tegne et bilde av solen med sine stråler og fortelle deg at du er min energi og at for deg vil min sol alltid skinne selv på dager når det snør.

Å tenke, reflektere og handle eller ikke handle uttrykkes ikke, man føler, og siden det er vanskelig å føle og ikke uttrykke, er det noen ganger nok å bare eksistere, men å reflektere før man reagerer som om man føler, å bearbeide og å late som om man kontrollerer tanken, å handle eller ikke handle umiddelbart.

Det er en følelse etter å ha reflektert, og så ja, en reaksjon som vi kanskje ikke føler, og noen ganger reagerer vi heller ikke.

for å bringe en tanke til taushet og bare være til stede for nærværet som betyr å være.

Hindringen vil ikke være hindringen selve showet for å vinne uten å frykte noen ganger føler vi en smerte, men det er viktig å leve og kjempe for å utvikle oss selv noen ganger er dette å vokse og lære i kampen for livet, vi må alltid reagere på tapet, til ulykken for å overvinne hindringene er maksimering av selvet i å overvinne er den maksimale glede å erobre og gi oss riktig verdi for å overvinne oss selv og få verdi i å lære av nederlag og til slutt å vinne er essensen av å leve.

Havets virvelvind vannet som ruller i havet, sanden som snur seg dråpe for dråpe korn for korn en bris som ruller på bakken, jeg griper med den ene hånden havets dråper med den andre griper jeg med den andre hånden sanden i havlandskapet er en uendelighet nedsenket i hånden løsner, frigjør seg, utvider seg en følelse av hvem som hadde alt i sine hender, men ikke alt er i sine hender og heller ikke alt er nådd, noen ganger rømmer det mellom hendene det vi holder i hjertet og føler i hendene alt har en følelse og en fangst som dukker opp og danner en virvelvind.

Ikke at det jeg sier er sant, men det er ikke helt løgn!

Den brennende smerten av et tap. Men hvor er du? Hva har jeg gjort?

Jeg har ikke drømt, for jeg er våken og venter.

Du vil komme, du vil redde meg fra denne mumlingen som tar meg bort, river meg fra hverandre, bryter meg opp og ødelegger meg og sier at du ikke er! Der jeg er, vil jeg ha mer, jeg orker ikke bare å være og puste.

Jeg går langs fasadene, og her er det noe som ikke lar meg slippe til

gå videre.

Fordi jeg går frem og tilbake til der jeg ikke engang er eller tror jeg er.

Jeg har lyst til å stikke av, jeg mister sigaretten, den treffer steinene og eksploderer.

Hjertet mitt er som denne sigaretten som slukkes til den vil tennes på nytt, du vil være den som strammer og løsner seg. For jeg vil ikke, jeg vil ikke være en løs tråd som blir bundet opp lenger, ikke noe mer stramming.

Jeg vil ikke være det du sier eller sier om meg, jeg vil være det jeg føler.

Den blinde knuten, ser du ikke at den kveler, strammer og ødelegger? Den knuten vil bryte.

Alt kommer tilbake til null. Jeg vil bare være 0 uten noen logisk oppfølging, jeg vil ikke være positiv eller negativ, men du insisterer på at jeg må gjøre og skje.

La meg gjøre

det. Hvorfor

gråter jeg?

Jeg vet ikke, men tåren vet alltid hvorfor den faller og løsner, jeg vet også hvorfor jeg noen ganger faller for den andres feil og hvorfor jeg holder fast uten å gi slipp.

Jeg vil gråte, jeg vil gi slipp. Denne bitterheten i følelsen som etterlater meg med en varm kulde som jeg skjelver fra, men det er verdt å gråte og le og føle. Slutten vil ta seg av slutten som kommer en tåre som ikke helles, men alltid på utkikk og drypper i ansiktet likegyldighetens tåre.

Jeg tenkte på hvordan du er. Så banal, så lik det du tror du

er, du er et mønster.

Jeg bryr meg ikke om hva jeg regner med, jeg vil se hva du ikke kan gi meg, og det jeg trenger er ikke deg.

Jeg vil ha meg. Jeg vil ha deg slik du alltid har vært, slik jeg trodde du var, eller når du ikke var det, slik du gjorde deg selv til å bli.

Jeg er meg selv.

Jeg vet ikke hvordan jeg startet denne historien, jeg tror de få vil treffe, men jeg har heller ikke en pil eller bue, enn si et mål.

Jeg sikter ikke på å treffe, jeg ønsker ikke engang å prikke, jeg føler at det jeg treffer er meg selv, pilen sitter fast i hjertet mitt, det er derfor jeg har vondt. Et ensomt hjerte, arret av et slag som ikke revitaliserer det, smerten er for sterk for viljen til å pumpe.

Jeg er ikke fri. Jeg kommer aldri til å bli helt fri, jeg elsker friheten min, men jeg føler meg bundet fordi han elsker meg.

Hvorfor elsker de meg?

Elsker de. De vil være frie og knyttet til noen. Jeg vil føle meg alene og ubemerket.

Jeg vil ikke forstå noe, jeg vil ikke tenke på noe, for du invaderer meg, jeg vil ha avstand til det som nærmer seg.

Jeg vil ikke ha kjærlighet, som de sier er frihet. Jeg vil bare gi slipp på det som er i meg.

Smerten, tapet. Han var og er ikke lenger.

Jeg kom inn i øyeblikket uten å føle at du dro.

Dette med å gjøre og gjøre om og mer til, å fortelle oss hva vi skal gjøre.

Jeg vil ikke gjøre noe, jeg vil ikke dra langt, jeg vil dra dit jeg ikke drar.

Jeg drar og tar ikke med meg noe.

Jeg gråter ikke, jeg ler ikke, jeg tenker ikke, jeg ser ikke og føler ikke at jeg er død.

For en tragedie!

Jeg går og jeg må gå, en dag vil også jeg bukke under.

Hvorfor det? Ja, jeg spør hvorfor ditt og hvorfor datt, men jeg vil ikke tenke på det som allerede er overført.

Jeg vil ikke slåss, jeg vil ikke være så lik noen som aldri har vært det.

Stemmen plager dem som sørger.

Vent nå litt.

Jeg reiser, jeg kommer og går tålmodig.

Hva kan jeg si, at jeg ikke har, jeg har ikke mye og jeg mangler så mye.

Invader meg det vesenet som forteller meg at jeg ikke vil ha mer. Jeg vil ikke.

Jeg vil ikke tilbake, jeg vil være her når musikken spiller og vinden blåser.

Jeg vil ikke være djevelen, jeg vil ikke være en engel, jeg vil ikke ha himmel eller helvete. Jeg vil ha jorden der alt finnes.

Jeg vil ikke dra, jeg vil bli der jeg er, jeg vil ikke ha alt som finnes, jeg trenger bare et rom der jeg kan puste og tenke.

Å forestille meg og skape min egen tilværelse.

Jeg vil bare ha luft å puste i. Jeg vil ha meg løs som luften jeg blåser.

Jeg så, jeg luktet, jeg lyttet, og jeg fortalte deg også det du ikke trodde du ville høre.

Jeg har fortalt deg så mye, og ingenting eller nesten ingenting har rørt deg. Det ville være å be om for mye oppmerksomhet, ikke mer forførelse. Jeg vil se deg rå.

Du vet at jeg noen ganger eksfolierer huden min for å føle at jeg er levende kjøtt, og at jeg lider av en hud som har vanskelig for å vokse og reparere seg selv.

For deg er jeg i levende kjøtt, full av merker og sår.

Jeg vet ikke hva jeg vil uttrykke. Men noe gnager i meg fordi jeg ikke begjærer, men vil.

Innerst inne vil jeg gjerne ha litt av alt eller ingenting, for det jeg har, er ikke verdt noe for meg.

Jeg er alene, og du er mer alene enn før. Jeg skrev det som, etter å ha lest det, vil vise hva mitt vesen ønsker å overføre.

Jeg vet at det ikke er lett. Jeg tror det er mye som ikke vil bli sagt, og mye som ikke vil bli forstått.

Avvist.

Jeg ønsker å avvise det som gjør meg fattig.

Trivielle ting har ingen plass i hjertet, der er det for mye følelser.

Det vi ser med et enkelt blikk, kan prege hjertene våre.

Han tåler det ikke, han vil ikke se det, men han føler det
øynene hans ser.

Åpne aldri hjertets øyne, for da kan det ikke lenger se og
lide.

Jeg er her.

Kan du se meg? Jeg tror ikke det! Kan du føle meg? Jeg
tror ikke det heller! Hva ser du i meg?

Hum, jeg ble her for at du ikke skulle glemme meg, jeg
orker ikke å være uten deg, for det som forener oss, skiller
oss noen ganger, men jeg er her.

Jeg skal ikke late som

Jeg skal skrive og la det flyte.

Det jeg vil skrive, er utvilsomt en tåre.

Hvordan jeg skrev en tåre som den er, trist, ensom, våt,
løs.

La meg rense gråten din, smerten din, tristheten din,
ensomheten din, den kvelende følelsen av å være alene.

La meg slikke tårene dine, jeg vil drikke smerten du føler.

Alene, alene. Med meg, dette er meg, bare

meg! Hvordan er jeg? Jeg er bare meg.

Følelsen utvides til virkelig følt smerte.

Hvordan det er å føle at det er oss selv. Å tenke på selvet
er å gå utover det som kommer utenfra.

Vendt innover vet jeg at jeg eksisterer, for å eksistere for
andre er det nok å se på oss, men de vil aldri se det
samme...

Jeg vil ha løse sider, løse ark, løse setninger, løse sider, løse ark, løse setninger, løse sider, løse ark, løse setninger, jeg vil at alt skal løsne, jeg vil ikke beholde noe, jeg vil tømme meg selv, det er den eneste måten jeg vil utvikle meg på, at alt jeg skriver, alt fordamper, smerten ved en setning til, hvert ord sin smerte, jeg vil skrive for å frigjøre meg selv. Jeg vil ikke lide.

En annen dag er morgenen, den friske morgenluften, også bråkete. Jeg vil ha natten, den stille natten, der jeg i mørket ser lyset du bringer med deg.

La oss forene stillhet og mørke.

La oss skape lys i mørket. Vers, sanger, sjarm, magi, dikt, fraser.

Jeg vil være ditt lys i den mørke natten.

Når jeg gir slipp på meg selv i det dype tidevannets fordypninger, spiller sirenenes harper høyt. Jeg vil bli og se på deg, uten å fortelle deg hva jeg skal skrive til deg.

For aldri å glemme deg.

Ingenting! Jeg ville ikke

ha noe,

Hensikten med disse ordene er null. Jeg vil ikke at du skal lese, jeg vil heller ikke lenger skrive det jeg vil fortelle deg en dag.

Men nå ville jeg bare ha litt av ingenting.

Jeg vet ikke om du vil lese, enn si forstå hva jeg har å fortelle deg.

Det jeg vil at du skal forstå, er at du teller, ja, du teller for meg, og derfra kan du regne med meg. Men jeg sier det ikke til noen.

Jeg venter på at døden skal lure meg.

Døden? Døden finnes ikke!

Og denne er alltid til stede. Jeg er ikke redd for døden, men for å miste deg.

Ikke at noe gjorde vondt, men smerten ved å ha og ikke ha er forskjellen på å være, hvordan kan det være slik?

Jeg vil ikke ha noe, fordi jeg vil ha lite og ingenting av mye, jeg vil ikke ha noe, jeg gjentar, jeg hadde alt da jeg ikke visste og nå som jeg vet hva det er, vil jeg ikke ha noe, hvis jeg avviser hva det er og ikke er, vil jeg være fri, fri fra alt som binder meg og jeg vil gi slipp på bitterhet, av hva det er å ha.

Det holder, jeg vil bare være!

Kan jeg bare være meg selv? Ja, meg selv og ingenting annet, jeg vil heller ikke ha denne intetheten. "tidløs"

Det slo, og slo igjen og igjen ustanselig det slo med en enestående strøm av en anomali eller et sår så en dag åpnet det seg og åpnet seg aldri igjen det var åpningen og på et øyeblikk lukkingen hvordan skal jeg si det, det var mitt, alltid mitt men til slutt ditt han, du og jeg i et ord så hjertet! Den dype sorgen over å være

Det er å ikke kjenne seg selv, være oppmerksom og lære å leve med sitt indre, og se, avgrunnen er uendelig liten. Å ha og å høre til er noe som alltid blekner, som å gi opp.

Alltid utopisk og se, vesenet fødes, lever og lærer, og når det virkelig innser at det vet godt, at det har beveget seg langt fra å kjenne alt og sitt eget vesen, hva har da endret seg?

Alt i min verden forandrer seg! Hva er det som skjer?

Hvorfor er jeg villig til å forandre meg og møte alt annet enn nesten alt som kommer fra min verden, min dumme verden? Det er intellektet som forteller meg at jeg skal handle på riktig måte! Kan du forestille deg det? I en dimensjon av stratosfæren, uten ekspansjonsgrenser, kommer magiens desillusjon inn, tidløst utilgjengelig på selve illusjonsnivået, alltid med det tenebrøse utseendet til den sanne illusjonen av ordet som allerede er uttalt desillusjon; generator av intime konflikter av den enkle kvalen som overvinner enhver harmoni.

Gåtefull, dyp og sensitiv, dette er den uforpliktende energien i bokstaven pluss bokstaver eller for mange bokstaver, ikke nok ord.

Her er en bauta som er i ferd med å sedimenteres, og med skriften blir mye sagt på kort tid.

Forgjeves, ting vil komme til deg mange vil være de som vil forlate deg, andre vil ikke være verdt. Å fortelle deg at den største vil være for en modig fighter, men jeg "bruker" deg at få vil være verdt, men de i det minste interiøret ser verdien som bare du kan oppnå. Å leve, å vokse, å lære, og i bakgrunnen alltid den utopiske lille kunnskapen.

Dette er en dag der vi litt etter litt kan lære at skriften var ment å forene den vanlige kunnskapen og den vitenskapelige kunnskapen, og at begge deler bare kan forklares med den dype visdommen som ligger i det å lese...

+

Jeg begynner der jeg vil slutte.

Røyken utvider seg i rommet mitt. Gjennom mitt indre blir også denne krenket. Jeg vil bryte med deg og de andre.

Kommer jeg til å klare det?

Styrke, styrke og styrke som hjemsøker meg og forteller meg at jeg må gå videre uten frykt!

Du er ferdig før mine dager.

Alt utenfor vil jeg avvise, hvordan jeg vil føle meg ... Jeg vet ikke, men her vil jeg legge igjen min lille historie hvis du er på denne siden, du var nysgjerrig på min lille historie.

Det jeg vil fortelle deg på disse sidene, er at jeg vil finne det sanne vesenet som bor i meg, uten en verden utenfor.

Hvordan dette er mulig, får vi se hvordan jeg vil beskrive historien min.

For øyeblikket rykker jeg ikke frem, faktisk trekker jeg meg tilbake, klar til å rykke frem. Røyken fortsetter å gjennomsyre dette rommet.

Denne historien begynner der den kommer til å ende.

Det jeg vil fortelle deg, er kampen mot alt. La oss se om jeg kan komme til slutten og si at jeg har alt og ønsker meg ingenting, som en maksimering av det indre selvet.

Du er her nå, og på noen få øyeblikk har jeg like mange sigaretter som du har lest gjennom.

La oss komme i gang med kampen, den vil vare så lenge som

Blås på timene, minuttene og sekundene. Nå er det slutt!

Jeg begynner der jeg slapp.

Jeg er klar, denne røyken går gjennom vinduet og slippes ut i luften, jeg vil være denne røyken som bare eksisterer fra luften.

Jeg vil bare puste inn luften

Jeg vil flyte og forestille meg det jeg skal fortelle her. Jeg gjør det jeg ikke vil gjøre, jeg begynner med å gjøre de samme feilene om og om igjen.

Slaget er langt fra utkjempet.

Det jeg ønsker å formidle til deg, er følelser, situasjoner og konflikter.

Og kampen er å overvinne den jeg var. Jeg vil være den andre, skikkelsen som hjemsøker meg.

Min egen samvittighet som varsler meg og sier: Kom frem, overvinn deg selv.

Her står jeg stille, men kjemper mot bevegelsen jeg følger.

Vult av meg, kom til meg selv. Frigjør deg selv, utvid deg selv, la meg bli som deg gjennom meg.

Her begynner det jeg skal bli. Hvilken tvil, som beveger seg fremover uten å trekke seg tilbake, her er en skikkelse som forfølger meg.

Gjør, skje og bli gjenfødt igjen for å leve og føle. Uten demagogi og illusjoner, lev det du ikke kan se.

For det er bare på denne måten du kan utvikle deg, reise deg og si. Jeg vil være den jeg er, jeg er meg.

Den jeg var og den jeg kommer til å bli.

Jeg vil være som jeg forestiller meg. Til den som forfølger meg, sier jeg: "Vær så god.

Se meg i øynene e meg frigjøre meg selv. Ved å endelig fortsatt er ennå ikke begynt.

Alt jeg tenkte. Pass deg for dette vesenet som forfølger deg og til slutt er din venn.

Jeg angrer ikke lenger på dette øyeblikket. Slutten på pinen kom, han rørte ved meg og hvisket til meg: er du der?

Dette er slutten på prinsippet som jeg vil rapportere om her.

For nå sier jeg: Nå er det nok, kom til meg og bli en del av meg inntil seieren.

Vult inn i meg blir du. Ta meg! Du vil være min duft for siste gang. Ja, du drar.

Nei, jeg viser meg selv trist med din avgang. Faktisk ser jeg frem til avreisen din.

Gå som du kom, gå som du kom. Jeg vil ikke ha deg, men du er en stor ulykke. Ditt nærvær er en fornærmelse.

Jeg vet at for deg har jeg aldri vunnet, bare tapt.

Du er som sigaretttrøyk en venn av sykdommen.

Gå din vei, for når jeg kommer, vil jeg ikke være der. Som jeg sa, jeg utstråler din duft, og bare ved å gå... ...får jeg en annen smak og parfyme.

Kanskje du ikke vet, og kanskje du heller ikke har i tankene hva du har provosert.

Så lenge jeg kan huske har jeg kjent deg i noen år. Lenge nok til at det nå ligger en vilje til å

fortsette med deg.

Jeg kommer til å karpe i tankene når du er til stede, men, lykke til for mindre onder.

Du er objekt og jeg skaper vårt bånd, men begravelse og illusorisk glede for noe svake levekår. Jeg våger ved deprivasjon. For bare slik å være lett og naturlig, for det som nærer meg.

Frisk, rolig, varm og harmonisk vil være kompensasjonen.

Naturlig av vinden som går som været, alltid i retning nord. Luftstrømmene som blåses mot oss vil være stormer som vender mot oss, ikke noe mer naturlig enn luftens egen røyk.

I den finner vi både i den ytre og den indre naturen harmonien i å være fri fra lenker.

Den blomstrer, vokser og sedimenterer selve roten til frigjøring. Viljen til ikke å tvile på vårt møte er selve rosen i tidenes ørkensand som befester fornuften. Frigjøringen av bildet av det vanlige mennesket, til eksentrisiteten i det intime forholdet som distanserer oss. Vi er forskjellige, jeg er naturlig og organisk, du er kunstig og syntetisk. Uten den handlingen som jeg vil nøytralisere, vil du gjøre meg lykkelig.

Jeg åpner døren så du kan komme og snakke med meg. Men jeg lar den stå på gløtt, så du kan gå like etterpå. Vult er du klar over din utbredelse, du tærer på min tålmodighet med uro. Du er og blir av liten betydning.

Vi har alle disse dumme fasene, som regel når vi er barn.

Men hvis vi som voksne blir bedt om å slippe løs barnet i oss, så hadde jeg også en dårlig

...fase. Jeg går tilbake til tålmodig ro.

Du kan gå, så låser jeg døren. Jeg vet hvorfor du kom, men jeg vet også hvor du er på vei.

Avgrunnen er stor, større enn tanken på å gi slipp på deg.

Stikk av, uten meg, omslutt deg selv og eksploder. Fra første dag har ordet ditt vært min frase, men ikke regn med meg når du neste gang sier hei, jeg er her, men sikkert vil reisen din være tilbake til den harde, men harmoniske virkeligheten for de som vil la seg invadere, hva har vi hva leter vi etter? Bare ett ord fra deg, det er farvel.

Og du kom og dro, langt borte, og forlot...

Det var siste gang ... lengselen kom for å breste. Tåren falt og visket ut gråten.

Tauet som strammer meg, er ikke det samme som kveler meg. Knuten i halsen min, holdt av en tråd.

Du kveler sinnet og kveler samvittigheten.

Det du tilbyr er en langsom død av foryngelse og å gå på denne måten og snakke slik vi har gjort. Det vil aldri fjerne den skarpe smerten som med et enkelt rullende slag kutter det skingrende livet.

Høyt oppe i minnet det sønderrivende og fantasmagoriske slaget. Det var ditt dikotomiske nærvær mellom å være og ikke være. Et liv reist i fotografiske øyeblikk som lagrer alt og på et øyeblikk fordriver seg selv. Fordi du lever i meg utenfor meg. Slett ut skjebnen din og lev brøkdelen.

Den tidløse følelsen sprer seg i de neste øyeblikkene. Som å fly uten å forlate stedet.

Denne øyeblikk at ikke stopper fordi du
puster e aldri

du kan stoppe, noe som får deg til å puste.

Å leve er like sterkt som impulsen til å puste. Men å bare puste er ikke å leve.

Da du sluttet å leve, sluttet du ikke å puste.

Derfor er det et hjelpeløst bilde som møter oss.

Uten grenser eller konsekvenser, til neste trinn. Det som oppstår fra å være en annen i hvert øyeblikk feier oss bort fra det vi egentlig er, den illusjonen om stupet er selvpisking av å leve mens vi lever, det som beveger oss er den naturen som omgir oss og hele tiden bare distraherer oss, jeg mener at all absorpsjon av øyeblikket bare er en illusjon siden naturen reflekterer alle rammer tilfeldig og overlegent overlegen hvert øyeblikk av menneskelig bevegelse.

Alt som oppstår rundt vulto av selvet er utvendig som forstørrer interiøret, men fanger bare følelsen av distraksjon er et større vesen som beveger oss mor-natur. Hvis du når som helst blir invadert av det dydige og motstridende som assimileres i sinnets øyeblikk, kan disse oppføringene ikke sidestilles med læring og utgående impulser.

Jeg er glad for at du har dukket opp fra den enorme og fjerne tanken. Jeg vil gjerne snakke om... Du bestemmer, du manøvrerer alltid. Å bytte om på rollene betyr å holde kjeft.

Et ords flukt er en handling. Hvordan ignorere deg og ta deg med bort.

Du har der er flyr på skyggen av
vinden. Fordi du

Du gjemmer deg og dukker opp når du vil.

Skjønner du ikke?

Bli opptatt av en annen, vil du få en annen venn
som ikke o din enkle ulykke.

Alt kommer ut som en fordampning.

Det var slik, når jeg telte til ti, at jeg innså hvor mye glimtet
av det øyeblikkelige øyeblikket i fremtidsvinduet kom til å
åpne seg og bare se den siste røyken som utvider seg, og
hvordan fremtidens klikk blir stort og vidstrakt.

Copyright Filipe Sá Moura © 2009